

ပြည်ထောင်စုဆိုင်ရာလမ်းညွှန်မာနိုင်ငံတော်

တရားစီရင်ထုံးမျှား

ဗ ဟို တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

စီရင်ချက်မျှား

၁၉၇၇ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စုဆိုင်ရာလမ်းညွှန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ခွင့်ပြုချက်အရထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားစီရင်ထုံးများ

ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

စီရင်ချက်များ

၁၉၇၇

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာအေး သာသနာရေးဦးစီးဌာနအတွက်
ဒေါ်လှမြင့်(၀၅၀)ယာယီ ချီးမြှောက်ပေးပို့နှိပ်တိုက်
အမှတ်-၉၁၆ သုမိတ္တာ ၂၄-လမ်း ၁-ရပ်ကွက်
မြောက်ဥက္ကလာပ က ပုံနှိပ်၍
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်မောင်
(မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၂၅၂၇)က ထုတ်ဝေသည်။

ပြည်စောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

၁။ သူရဦးအောင်ဖေ	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။ ဇေယျကျော်ထင် ဦးထွန်းစောင့်ကျော်			အဖွဲ့ဝင်
၃။ ဗိုလ်မှူးကြီးလှမောင်	အဖွဲ့ဝင်
၄။ ဦးလွင်မောင်	အဖွဲ့ဝင်
၅။ စည်သူတံဆိပ်ရ ဇေယျကျော်ထင် ဦးစိုးလှိုင်			အဖွဲ့ဝင်
၆။ ဦးကြည်မြ	အဖွဲ့ဝင်
၇။ ဦးသန့်စင် ဝါကိဇ္ဇဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ		အဖွဲ့ဝင်

၁၉၇၇-ခုနှစ်
ပြန်ပို့ဆောင်ရွက်ရန်အတွက်

ဝိရင်ထုံးပြုသော မှုခင်းများ
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

စာမျက်နှာ

မောင်ကြည်လှိုင်	နှင့် ဒေါ်ခွေးမ	၁
ဒေါ်စန်းရင်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	
	၁။ဦးကျော်ညွန့်	
	၂။မတင်အုန်း	၃
ဦးတန်ဂွမ်း	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးတင်အောင်)	၆
ဒေါ်ပု	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၉
ဦးဘစိန်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၂
ဦးအယ်လ်ဘစိန်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် (အဗ္ဗဒူဂျလီ)	၁၇
မိုဟာမက်အလ်ယာစ်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	
	၁။အဗ္ဗဒူလ်အယာမီ	
	၂။စာဖတ်အသင်း	၁၉
ဦးမင်း	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၂
မောင်မျိုးအောင်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၅
ဒေါ်မြမြ	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးသန်းရွှေ)	၂၈
ဦးလှရွှေ	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၃၁

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

စာမျက်နှာ

မောင်လှသောင်း	နှင့်	ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၃၅
၁။မောင်လှသန်း ၂။မောင်ညွန့်မောင်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၃၈
ဒေါ်အေးလွင်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၄၁
ဦးအင်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်(ဦးအေးလွင်)	၄၄
ဦးအောင်မင်း	နှင့်	ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်(ဦးလှချစ်)	၄၆
ဗိုလ်ကြီးအုန်းကျော် မြင့်ပါ ၆ ဦး	နှင့်	ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၄၈

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

စာမျက်နှာ

ဥပဒေများ-

နိုင်ငံခြားသားများ မှတ်ပုံတင်နည်း ဥပဒေ၊

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ၊

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ၊

ရေနံ ဥပဒေ၊

သက်သေခံ ဥပဒေ၊

သစ်တော ဥပဒေ၊

အဂတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ၊

စွဲချက်တင်ခြင်း- စွဲချက်တင်ခြင်းသည် အပြစ်ပေးခြင်း မဟုတ်စေ
ကာမူ စွဲချက်တင်နိုင်လောက်သော အချက်အလက်များ ပြည့်
စုံမှု မရှိပဲ စွဲချက်တင်ထားခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်း -အမှုစစ်
ဆေး ကြားနာရာ၌ တရားခံ၏ ဖြေရှင်းချက် ပြည့်စုံမှသာ ပိုမို
၍ တရားမျှတမှု ရှိနိုင်မည်ဟု တထစ်ချ မှတ်ယူရန် မဟုတ်ခြင်း-
ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကို ခိုးယူသုံးစွဲပြီး ထိပစ္စည်းကို ပြန်လည်သိမ်း
ဆည်းသောကြောင့် နိုင်ငံတော်၏ အကျိုးစီးပွား ထိခိုက်နှစ်နာ
စေသည့် သဘောမျိုး လျှောက်လဲသော အတွေးအခေါ်ကို
လက်မခံနိုင်ခြင်း။

အယူခံ တရားလို ဦးဘစိန်သည် ဒု တောအုပ်ဖြစ်သည်။ အယူခံ
တရားလိုသည် သက်ဆိုင်ရာ ရလက ဥက္ကဋ္ဌ၏ တိုင်ကြားစာအရ မောင်း
တောမြို့နယ် မောင်းပျားရွာအနီး ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိ လိုင်စင်မဲ့ သစ်ခွဲသား
များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေတံခါး တစ်ခုနှင့် ရေတံခါးတွင် အသုံး
ပြုရန် ထားရှိသော သစ်ခွဲသားများကို သွားရောက်သိမ်းဆည်း၍ ပိုင်ရှင်
အပေါ် သစ်တောဥပဒေအရ အရေးယူခဲ့သည်။ ထိုသို့ ရေတံခါးကို
တူးဖော် သိမ်းဆည်းခြင်းကြောင့် လယ်မြေများသို့ ဆားငန်ရေ ဝင်၍
ပျက်စီးရသည် ဟု ဆိုကာ အယူခံ တရားလိုအပေါ် အယူခံတရားပြိုင်
ရော်ရှိတ်အာမက်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၇ အရ တရားစွဲဆိုရာ
မောင်းတောမြို့နယ် တရားရုံးက အယူခံတရားလိုအပေါ် ယင်းဥပဒေ
ပုဒ်မဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုက ရခိုင်ပြည်နယ်
တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသော်လည်း ပြည်နယ်တရားရုံးက
ပယ်ပစ်ခဲ့သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရခိုင်ပြည်နယ် တရားရုံးက ဦးဘစိန်၏ ပြင်ဆင်မှု
ကို ပယ်ပစ်ရာတွင် တရားခံတစ်ဦးအား တရားရုံးက စွဲချက်တင်ကာမျှဖြင့်

အပြစ်ပေးရမည်ဟု မဆိုနိုင်သောကြောင့် တရားခံအား စွဲချက်တင်ပြီး ထုချေ ရှင်းလင်းမှသာလျှင် ပိုမိုတရားမျှတမှန်ကန်မှု ရှိနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ပြုခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စွဲချက်တင်ခြင်းမှာ အပြစ်ပေးခြင်းမဟုတ်ဟု ဆိုစေကာမူ၊ စွဲချက် တင်နိုင်လောက်သော အချက်အလက်များ ပြည့်စုံမှသာလျှင် စွဲချက်တင်သင့်ပေသည်။ ဒ. မှုစစ်ဆေး ကြားနာရာ၌ တရားခံ၏ ပြောရှင်းချက် ပြည့်စုံမှသာ ပိုမို၍ တရားမျှတမှု ရှိနိုင်မည်ဟုလည်း တထစ်ချမှတ်ချရန် မဟုတ်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားခံရသူ ရော်ရှိတ်အာမက် အတွက် လိုက်ပ ဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင်က အချင်းဖြစ် ရေတံခါးကို ဖြုတ်ယူခြင်းအားဖြင့် လယ်ယာမြေ အများအပြား ဆားငန်ရေ ဝင်ရောက် ပျက်စီးရသောကြောင့် နိုင်ငံတော်အတွက် အကျိုးထိခိုက် နစ်နာစေကြောင်း တင်ပြသည်။ ဦးဘစိန်က ရေတံခါးကိုဖြုတ်ယူပြီးနောက် ရော်ရှိတ်အာမက်သည် သက်ဆိုင်ရာများသို့ ချက်ချင်းတိုင်ကြားခြင်းမဟုတ်ချေ။ ဦးဘစိန်သည် ၁၉၇၃ ခု ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့တွင် အချင်းဖြစ် ရေတံခါးကို ဖြုတ်ယူပြီး ၁၉၇၃ ခု ဇူလိုင်လ (၂၀) ရက်နေ့တွင်မှ လျှောက်ထားခံရသူက နယ်မြေ လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီ ရုံး၌လည်းကောင်း၊ တရားရုံး၌လည်းကောင်း တိုင်တန်းခြင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ၏ တိုင်တန်းချက်မှာ အခြေအမြစ် မရှိသောကြောင့် နယ်မြေလုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီရုံးက ကွင်းဆင်း စစ်ဆေးပြီး တိုင်တန်းမှုကို ပိတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ရော်ရှိတ်အာမက်သည် လယ်မြေအတွင်း ဆားငန်ရေများ ဝင်ရောက်ခြင်းမှ ကာကွယ်လိုလျှင် ရက်ပေါင်းများစွာ အချိန်ရရှိသော်လည်း ယင်းသို့ ကာကွယ်မှုပြုလုပ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ပေသည်။ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကို ခိုးယူသုံးစွဲပြီး ထိပ်စွည်းကို ပြန်လည်သိမ်း ဆည်းသောကြောင့် နိုင်ငံတော်၏ အကျိုးစီးပွား ထိခိုက် နစ်နာစေသည့် သဘောမျိုး လျှောက်လဲသော အတွေးအခေါ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ လက်မခံနိုင်ပေ။ နိုင်ငံတော်အတွက် ဆောင်ရွက်လိုသော စေတနာအရင်းခံ ရှိလျှင် ကနဦးက စ၍ စည်းကမ်းတကျသာလျှင် ဆောင်ရွက်သင့်ပေသည်။ စည်းကမ်းတကျ ဆောင်ရွက်မှုများကိုသာ အားပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ဦးဘစိန် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် (ရော်ရှိတ်အာမက်)

နိုင်ငံခြားသားများမှတ်ပုံတင်နည်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀(၂)ပါပြဋ္ဌာန်းချက်-
 နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦးသည် မိမိနေရပ်မှ ၂၄ နာရီထက် ကျော်လွန်၍
 အခြားအရပ်သို့ သွားရောက်ခဲ့လျှင် သက်ဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင်အရာရှိ
 ထံ အကြောင်းကြားရမည်ဟူသော ညွှန်ကြားချက်ကို သက်ဆိုင်ရာ
 ဌာနက နိုင်ငံခြားသားအား စာဖြင့်ရေးသား အသိပေးထားရန်
 လိုခြင်း- ယင်းတာဝန်ကို သက်ဆိုင်ရာဌာနက ပျက်ကွက်နေလျှင်
 ညွှန်ကြားချက်ကို မလိုက်နာသော နိုင်ငံခြားသားအပေါ် အရေး
 ယူရန်သင့်မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးလှရွှေအား မိမိနေရပ်မှ ၂၄ နာရီထက် ကျော်
 လွန်၍ အခြားအရပ်သို့ သွားရောက်လျှင် သက်ဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင်အရာရှိ
 ထံ အကြောင်းကြားရမည် ဟူသောညွှန်ကြားချက်ကို စာနှင့်ရေးသားပြီး
 ဦးလှရွှေအား အသိပေးခဲ့ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ ဗဟိုဥပဒေရုံး
 အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင်က ယင်းညွှန်ကြား
 ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဦးလှရွှေနေအိမ်တွင် မရှိသောကြောင့် ခယ်မတော်
 သူအား ပြောပြခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုချက်ရှိသည်ဟူ၍ တင်ပြသည်။ နိုင်ငံ
 ခြားသားများ မှတ်ပုံတင်နည်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀(၂)တွင် ဖော်ပြပါ
 ရှိသည်မှာ ညွှန်ကြားချက်ကို စာနှင့်ရေးသား ပြုလုပ်ရမည်။ ယင်းညွှန်
 ကြားချက် ရရှိနားလည်ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံခြားသားက စာနှင့်
 ရေးသား အသိအမှတ် ပြုရမည်ဟူ၍ အတိအကျ ဖော်ပြထားသော
 ကြောင့် သက်ဆိုင်သူမရှိ၍ ခယ်မဖြစ်သူအား ပြောပြခဲ့ပါသည်ဟူသော
 ထွက်ဆိုချက်ကို လက်ခံစဉ်းစားရန် သင့်မည်မဟုတ်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် တစ်ရပ်တွင်ပါရှိသည့်
 ညွှန်ကြားချက် တစ်ရပ်ကို သက်ဆိုင်ရာဌာနက လိုက်နာခြင်း မပြုခဲ့
 ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဦးလှရွှေသည် ၂၄ နာရီ
 ကျော်လွန်၍ ရန်ကုန်သို့ သွားရောက်ခြင်းမှာ သဘောရိုးဖြင့်သွားခြင်း
 လော၊ သက်ဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားချက်တစ်ရပ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းလော
 ဆိုသည့်အချက် သံသယရှိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဇီးကုန်းမြို့နယ်တရား
 ရုံးက ဦးလှရွှေအပေါ် နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ
 ၅(၁) အရ စွဲချက်တင်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်၍ ဦးလှရွှေအား အမှုမှစွဲချက်
 မတင်ပါ လွှတ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းထားစဉ်အတွင်း၊ မူလတရားရုံးသည် ပြင်ဆင်မှုတရားရုံး၏ အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းသင့်မသင့်- ယင်းသို့ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းထားစဉ် မူလတရားရုံးတွင် အစစ်ဆေးခံရန်မလိုတော့ဟူ၍ အမှုသည်များ၏ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး တစ်ရပ်အနေဖြင့် တောင်းဆိုခွင့်ရှိမရှိ- ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူလတရားရုံးမှ ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံး သို့မဟုတ် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုများ တင်သွင်းသောအခါ မူလတရားရုံးသည် သာမန်အားဖြင့် အယူခံတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုစောင့်ဆိုင်းသင့်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ စောင့်ဆိုင်းရန် သင့်မသင့်မှာ မူလတရားရုံး၏ ဆင်ခြင်တုံတရားအရသာ ဖြစ်သည်။ မလွဲမသွေစောင့်ဆိုင်းရမည်ဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားခံ သို့မဟုတ် တရားလိုသည် အယူခံတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသည်နှင့် တပြိုင်နက် မူလတရားရုံးတွင် အစစ်ခံရန် မလိုတော့ဟူ၍ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး တစ်ရပ်အနေဖြင့် မတောင်းဆိုနိုင်။ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးသင့် မသင့်ဟူသော အဆုံးအဖြတ်မှာ အယူခံတရားရုံးမှ အထူးကိစ္စ တစ်ရပ်အနေဖြင့် တားမြစ်မိန့် မရှိလျှင် အမှုစစ်ဆေးသော တရားရုံး သဘောအရပင် ဖြစ်သည်။

မောင်လှသောင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

၃၅

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ) ပြဋ္ဌာန်းချက်- ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ အရေးယူတိုင်း တရားရုံး တခုခုက တရားလိုပြုလုပ် တိုင်တန်းရန် လိုအပ် မလိုအပ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ယခု ရုံးရွေ့ရှိအမှုတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဆိုခြင်းမှာ တရားရုံးတွင် အမှုမရှိခင် ရုံးပြင်ပ၌ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးအင်က ဦးအေးလွင်အပေါ် စွဲဆိုသည့် ကျူးလွန်မှုနှင့်လည်း ပတ်သက်ခြင်း မရှိ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ ဖြင့် အပြစ်ပေးနိုင်သည့် ပြစ်မှု ဖြစ်သည်ဆိုစေကာမူ တရားရုံးတခုခု၏ အမှုတခုခုတွင် သို့မဟုတ် အမှုတခုခုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျူးလွန်ခြင်းမဟုတ်သဖြင့် ယင်းအမှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ နှင့် အကျုံးမဝင်။ ယင်း အမှုကို တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားချက်ဖြင့် အရေးယူထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် မညီညွတ်ဟု မဆိုနိုင်။

ဦးအင် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

၄၄

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၀(၁)ပြဋ္ဌာန်းချက်- တရားရုံးသည် အမှုကို မိမိသဘောအရဖြစ်စေ၊ တရားခံ၏ တောင်းဆိုချက်အရ ဖြစ်စေ အစကနဦးမှ ပြန်လည်စစ်ဆေးနိုင်ခြင်း- ထိုသို့ ပြန်လည် စစ်ဆေးလျှင် ယခင်တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှ တင်ထားခဲ့သော စွဲချက်သည် ပျက်ပြယ်သွားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၀(၁)တွင် အမှုကို အစကနဦးမှ ပြန်လည်စစ်ဆေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ပြဋ္ဌာန်းချက် ဖော်ပြပါရှိပါသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားရုံးသည် ယခင်တင်၍ ခဲ့သော တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရပ်စဲသည့်အခြေအနေမှ အမှုကို ဆက်လက် စစ်ဆေးနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် မိမိသဘောအရဖြစ်စေ တရားခံ၏တောင်းဆိုချက်အရဖြစ်စေ အမှုကို အစကနဦးမှ ပြန်လည်စစ်ဆေးနိုင်ခွင့် ရှိသည် ဟူ၍ ဖော်ပြပါရှိလေသည်။ အထက်ပါ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အစကနဦးမှ ပြန်လည် စစ်ဆေးရသည်ဆိုသောကြောင့် ယခင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် တရားခံအပေါ် စွဲချက်တင်ပြီးဖြစ်စေကာမူ နောက်ထပ် ဆက်ခံသည့် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှ အမှုကို အစမှပြန်၍စစ်ဆေးလျှင် ယခင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှ စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းများကို အသုံးမပြုတော့သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသဖြင့် ယခင်က တင်ထားသည့်စွဲချက်မှာလည်း ပျက်ပြယ်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။ နောက်ထပ် ဆက်ခံသည့်တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် ယခင်တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှ စစ်ဆေးခဲ့သော ထွက်ဆိုချက်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် မလိုပေ။ မိမိ စစ်ဆေး၍ ရရှိသော သက်သေခံချက်များအပေါ် မူတည်ပြီး တရားခံအပေါ် စွဲချက် တင်သင့်ကတင်ပြီး စွဲချက်မတင်သင့်လျှင် တရားခံအား လွှတ်ရပေမည်။

မိုဟာမက်အလ်ယာဗ် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ

မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁။ အဗ္ဗဒူအယာမိ

၂။ စာဖတ်အသင်း

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇၈ အရ ကလေးစရိတ် လျှောက်ထားခြင်း- ကလေး၏ အဖြစ်မှန်အုပ်ထိန်းသူသည် ကလေးစရိတ်အတွက် လျှောက်ထားပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ကလေး၏အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခွေးမက ကလေး၏ဖခင်ဖြစ်သူမောင်ကြည်လှိုင်ထံမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၈ အရ ကလေး

စရိတ်လျှောက်ထားရာ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ကလေးစရိတ် ပေးစေရန် အမိန့်ချခဲ့သည်။ မောင်ကြည်လှိုင်က တိုင်းတရား ရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ပြင်ဆင်မှုလျှောက် ထားသည်။ ဒေါ်ခွေးမမှာ ကလေး၏ တရားဝင်အုပ်ထိန်းသူ မဟုတ် သဖြင့် ကလေးစရိတ်အတွက် လျှောက်ထားပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ ပြင် ဆင်မှုလျှောက်ထားသူ မောင်ကြည်လှိုင်၏ အကျိုးဆောင်ကြီးက ဓာတ်ပြ လျှောက်ထားသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကလေး၏မိခင် မကြောင်နှင့် ဘိုးအေတို့မှာသေ ဆုံးကုန်ကြပြီးလျှင် မကြောင်၏အစ်မ ဒေါ်ခွေးမသာ ကျန်ရှိခဲ့သည်ဖြစ် ရာ ဒေါ်ခွေးမမှာ ကလေး၏အဖြစ် မှန် အုပ်ထိန်းသူ (Defacto Guardian) ဖြစ်နေစေသည်။ ထို့ပြင်ယခုကဲ့သို့ ကလေးစရိတ် မူများတွင် ကလေး၏ အကျိုးအတွက် ၎င်း၏ဖခင်ထံမှ ထောက်ပံ့ကြေး အမြန်ရရှိ ရေးကိုသာ ရွှေ့ရှုရသည်ကတကြောင်း၊ ပြင်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၈၈ ၏ ကလေးစရိတ်အတွက်မည်သူက လျှောက်ထားမှသာလျှင် အမှု ကို လက်ခံကြားနာရမည်ဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းထားချက် မရှိသည်ကတကြောင်း၊ ဤအကြောင်းများကြောင့် မောင်ကြည်လှိုင်ဘက်မှ ပညာရှိ အကျိုး ဆောင်ကြီး၏ တင်ပြချက်ကို လက်မခံနိုင်ချေ။

မောင်ကြည်လှိုင်နှင့် မခွေးမ

၁

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄-မျက်မြင်သက်သေ မရှိစေကာမူ ပတ်ဝန်း ကျင်သက်သေအထောက်အထားများ ကွင်းဆက်မပြတ် ရှိနေခြင်း- သတ်ကြောင်း သက်သေအထောက်အထားမရှိ၍ လူသတ်မှုဖြစ်အပြစ် မပေးပဲ အသတ်ခံရမည့်ဘေးသို့ ရောက်အောင် ဖြားယောင်းသွေး ဆောင်မှုဖြင့် အပြစ်ပေးခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေ မရှိသော အမှုဖြစ် သည်။ သို့ရာတွင် မောင်မျိုးအောင်က မတင်မာရီအား လုံချည်ဆုတ်ဖြဲ သောကြောင့် မကျေနပ်မှုရှိနေခြင်း၊ မောင်မျိုးအောင်နှင့် မတင်မာရီ တို့ အဘူဘက လမ်းလျှောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ပြီး မကြာမီ မတင်မာရီသေဆုံးရခြင်း၊ အချင်းဖြစ်ပွားသောနေရာအနီးမှ ရရှိသော ဖိနပ်တစ်ရံမှာ မောင်မျိုးအောင်၏ ဖိနပ်ဖြစ်နေခြင်း အစရှိသောအချက် များအရ မျက်မြင်သက်သေ မရှိစေကာမူ ပတ်ဝန်းကျင် သက်သေ အထောက်အထားများ ကွင်းဆက်မပြတ် ရှိနေကြောင်း တွေ့မြင်နိုင်

သည်။ မောင်မျိုးအောင်က မတင်မာရီအား သတ်ပစ်ကြောင်း သက်သေခံအထောက်အထား မရှိ၍ လူသတ်မှုဖြင့် အပြစ်မပေးပဲ အသတ်ခံရမည့်ဘေးသို့ ရောက်အောင် ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ကြောင်း အထောက်အထား ခိုင်လုံသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးတ မောင်မျိုးအောင် အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄-အရ အပြစ်ပေးခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်ပေသည်။

မောင်မျိုးအောင် နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

၂၅

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၄၁-ပြစ်မှု မကင်းသော ကျော်နင်းမှု - အိမ်ခန်းအပြင်ဘက် မျက်နှာစာသို့ ဆိုင်းဘုတ်အနည်းငယ် ကျူးကျော်ခြင်းသည်ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၄၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အကျုံးဝင် - မဝင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၄၇ နှင့် အကျုံးဝင်စေရန် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၄၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်သူ၏ ပိုင်နက်အတွင်းသို့ ကျူးလွန်ခြင်း ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးဘစိန်၏ ဆိုင်းဘုတ်သည် အဗ္ဗဒူဂျလီ၏ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ကျူးကျော်ခြင်းမရှိပေ။ ဦးဘစိန်သည် မိမိ၏ အိမ်ခန်းအပြင်ဘက် မျက်နှာစာအပေါ်ပိုင်းတွင် ဆိုင်းဘုတ်တပ်ဆင်ရာ၌ ဆက်ပေါ်လျက် ရှိသော အဗ္ဗဒူဂျလီ၏ အိမ်ခန်းအပြင်ဘက် မျက်နှာစာ အပေါ်ပိုင်းသို့ တစ်တောင်ခန့် ကျူးလွန်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဗ္ဗဒူဂျလီ၏အိမ်ခန်း အပြင်ဘက်သို့ ဆိုင်းဘုတ်အနည်းငယ် ကျူးကျော်ခြင်းသည်ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၄၇ အရ အကျုံးဝင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဦးအယ်လ်ဘစိန် နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် (အဗ္ဗဒူဂျလီ)

ဖြောင့်ချက် -သက်သေခံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၆-ရဲအဖွဲ့မှ တပ်သို့အပ်၍ အချုပ်နှင့်ရှိစဉ် ပေးခဲ့သော တရားခံ၏ အစစ်ခံချက်သည် သက်သေခံမဝင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရဲအဖွဲ့က ဦးမင်းအား ခေါ်ယူ၍ လေရ(၆၂) သို့ အပ်ခဲ့ပြီး တပ်မှ အမိန့်အရ တပ်ကြပ်ကြီး ကျော်စိန်က ဦးမင်းအား

စစ်ဆေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးမင်း၏ အစစ်ခံချက်သည် တရားသူကြီး၏ ရှေ့တွင် ပေးခဲ့သော ဖြောင့်ချက်မဟုတ်ပဲ ရဲအချုပ်တွင် ရှိနေစဉ် ပေးခဲ့သော အစစ်ခံချက်သာ ဖြစ်သဖြင့် သက်သေခံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၆ အရ ဦးမင်းအပေါ်တွင် သက်သေခံအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ပေ။

ဦးမင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၂၂

ဖြောင့်ချက်ကို မိတ္ထူကူးခြင်း- သက်သေခံအဖြစ် မတင်သွင်းရသေးသော
ဖြောင့်ချက်ကို မိတ္ထူကူးယူခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတွဲသို့ ဖြောင့်ချက်သည် တရားဝင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်လျှင် သက်သေခံအဖြစ် တင်သွင်းခြင်း မပြုရသေးမီပင် အမှုနှင့် ပတ်သက်သောသူက မိတ္ထူကူးယူခွင့် လျှောက်ထားလျှင် ခွင့်ပြုရပေမည်။ သက်သေများကို စစ်ဆေးသောအခါတွင် ဖြောင့်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ ပြန်လှန်မေးခွန်း မေးမြန်းနိုင်သည့် အခွင့်အရေးမှာ တရားခံ၏ တရားဝင် ရရှိသော အခွင့်အရေးဖြစ်လေသည်။ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၇၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားချက်များအရဆိုလျှင် ဖြောင့်ချက်များမှာ အများပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သော စာရွက်စာတမ်းအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၇၆ တွင် အများပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သော စာရွက်စာတမ်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခွင့် ရှိသူက ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ကျသင့်သည့် အဖိုးအခ ပေးသွင်းလျှင် မိတ္ထူကူးယူခွင့် ပြုရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားပေသည်။

ဗိုလ်ကြီးအုန်းကျော်မြင့်ပါ ၆ ဦး နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

ဖြောင့်ချက်ပေးရန် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရှေ့တွင် ငြင်းဆိုပြီးမှ နောက် တကြိမ် အခြား တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့သို့ သွားရောက် ဖြောင့်ချက်ပေးစေခြင်း- ယင်းဖြောင့်ချက် တစ်ခုတည်း အပေါ် မူတည်၍ အပြစ်ပေးရန် သင့်-မသင့်- ပူးတွဲတရားခံ အပေါ် အသုံးပြုရန် သင့်-မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပထမအကြိမ် ဖြောင့်ချက်ပေးရန် ငြင်းဆိုပြီးမှ ဒုတိယအကြိမ် ဖြောင့်ချက်ကို ထပ်မံရယူစေပြီး ယင်း ဒုတိယအကြိမ်

စာမျက်နှာ

ဖြောင့်ချက် တစ်ခုတည်းအပေါ် မူတည်၍ စဉ်းစားပါမူ တရားခံအပေါ် သံသယကင်းရှင်းစွာ အပြစ်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပူးတွဲတရားခံ မောင်ညွန့်မောင်မှာ မောင် လှညွန်း၏ ဖြောင့်ချက်မှ လွဲ၍ အခြားလုံလောက်သော သက်သေခံ အထောက်အထားများ မရှိ၍ မောင်လှညွန်း၏ ဖြောင့်ချက်ကို မောင် ညွန့်မောင်အပေါ် အသုံးပြုနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

၁။ မောင်လှညွန်း နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ

၂။ မောင်ညွန့်မောင် မြန်မာနိုင်ငံတော်

၃၈

မူလရုံး အမှုစစ်ဆေးစဉ်က သက်သေခံပစ္စည်းကို ဓာတုဗေဒဝန်ထံ မပို့ပဲ အယူခံတက်ရောက်မှသာ ဓာတုဗေဒဝန်ထံပို့လျှင် ယင်း ပစ္စည်းကို အမှုနှင့်သက်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း တထစ်ချ ယုံကြည်ရန် သင့် မသင့်-ပူးယစ်ဆေးဝါး ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးရန် ဓာတုဗေဒ ဝန်ထံမှီခြင်း-ပို့သည့်ပစ္စည်းမှာ အမှုနှင့်သက်ဆိုင်သည့် သက်သေခံ ပစ္စည်း ဖြစ်ရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူလရုံး၌ အမှုစစ်ဆေးစဉ် သက်သေခံပစ္စည်း များကို ဓာတုဗေဒဝန်ထံသို့ စစ်ဆေးရန် မပို့ပဲ အပြစ်ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ တိုင်းရုံးသို့ အယူခံသည့်အခါမှ သက်သေခံပစ္စည်းကို မူလ ရုံးမှ တောင်းခံ၍ ဓာတုဗေဒဝန်ထံ ပို့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်း သက် သေခံပစ္စည်းများသည် ဤအမှုနှင့်သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း ဖြစ်ကြောင်း တထစ်ချ ယုံကြည်နိုင်ရန် ခံယဉ်းသည်။ သို့ဖြစ်၍ သက်သေခံပစ္စည်း များမှာ ဒေါ်အေးလွင်၏ ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် မူလ မြို့နယ် တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်အေးလွင်အား အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်အေးလွင် နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ

မြန်မာနိုင်ငံတော်

မြန်မာနိုင်ငံ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၇၅ နှင့် ၇၉-သစ်တောဦးစီးဌာန ဝန်ထမ်းများသည် ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်းများဖြစ်ခြင်း- သဘောရိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်သည့် လုပ်ငန်း တစ်ရပ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ငှားရမ်းစွဲဆိုခွင့် မရှိခြင်း- သစ်တောဝန်ထမ်း တစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်အရ လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ခြင်းတွင် တရားစွဲဆိုရန် ခွင့်ပြုမိန့်လို-မလို။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးတန်ဂွမ်းသည် သစ်တောဦးစီးဌာန၏ မြို့နယ် ဦးစီးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် န လ က ဥက္ကဋ္ဌ၏ ရှာဖွေ ဝရမ်းဖြင့် သွားရောက် ရှာဖွေခြင်းဖြစ်ရာ သစ်တော လုပ်ငန်းနှင့် မတ်သက်၍ အလုပ်တာဝန်အရ သဘောရှိပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဟု ယူဆဖွယ်ရာရှိသည်။ သစ်တောဦးစီးဌာန၏ ဝန်ထမ်းများကို ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြောင်း သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၇၅ ၌ ပြဌာန်းချက် ရှိသည်။ ဤသစ်တောဥပဒေအရ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဦးက သဘော ရှိပြီး ဆောင်ရွက်သည့် လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တရားမ ကြောင်း အရဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုကြောင်းအရဖြစ်စေ၊ တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိ ကြောင်း သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၇၉ တွင် ပြဌာန်းချက် အတည့်အလင်း ရှိသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးတန်ဂွမ်း၏ လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ချက် သည် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်စေစဉ် အတွင်း တာဝန်အရ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ရာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၇ (၁)အရ အကျိုးဝင်သဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် ခွင့်ပြုမိန့် လိုအပ်ပေသည်။

ဦးတန်ဂွမ်း နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်(ဦးတင်အောင်)

ရေနံဆီပေပါများကို မြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ၏ အမိန့်တစုံတရာ မရှိပဲ သယ်ဆောင်သူအား ရေနံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ အရေးယူခြင်း သည် မှားယွင်းမှု ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သက်ဆိုင်ရာက ဒေါ်ပုအပေါ် ရေနံဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ တရားစွဲတင်ခြင်းသည် နည်းလမ်းမှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း တွေ့ရ သည်။ သက်သေခံချက်များတွင် မတ္တရာမြို့နယ်၌ရေနံရှားပါးမှုကြောင့် မြို့နယ်ကောင်စီ၏လက်မှတ်ဖြင့်သာ ရေနံဝယ်ယူခွင့်နှင့် သယ်ဆောင်ခွင့် ရှိကြောင်းနှင့် မြို့နယ်ကောင်စီကလည်း ဌာနဆိုင်ရာနှင့် ပုဂ္ဂလိကများသို့ အများဆုံး ၁၀ ဂါလံသာရောင်းကြောင်း တွေ့ရှိသည်။ဤသို့ ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲသည့်အမိန့်ကို ယခု အမှုကို စု မပေါ်ပေါက်မီကပင် မြို့နယ် ကောင်စီမှထုတ်ထားကြောင်း၊ မြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှု

ဆောင်အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှသောင်းက အတည်အလင်း ထွက်ဆိုထားသည်
ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ပုသည် ရေနံဆီပေပါ ၉ လုံးကို မြို့နယ်
ပြည်သူ့ကောင်စီ၏ အမိန့်တစုံတရာ မပါရှိပဲ မန္တလေးမြို့သို့ သယ်ယူ
သည်ဖြစ်၍ သူမအပေါ် ရေနံဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ အရေးယူ အပြစ်
ပေးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းလျက်ရှိသည်။

ဒေါ်ပု နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၉

သက်သေခံပစ္စည်းအား အမှုအတောအတွင်း စီမံခန့်ခွဲခြင်း- မည်သည့်
အခြေအနေတွင် ပစ္စည်းအသိမ်းခံရသူသို့ သက်သေခံပစ္စည်းကို အာမခံ
ဖြင့် ပေးအပ်ထားနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းပိုင်ရှင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သေချာ
စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သည့် အခြေအနေ မဟုတ်သည့်ပြင်၊ ပစ္စည်းကို အလွဲ
သုံးစားပြုလုပ်ခြင်း ရှိမရှိကိုလည်း အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်သေးသည့်
အခြေအနေတွင် ပစ္စည်း အသိမ်းခံရသူထံသို့ အာမခံဖြင့် ပြန်လည်ပေးအပ်
ခြင်းမှာ လျော်ကန်သင့်မြတ်သော ဆောင်ရွက်ချက် တစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်စန်းရင် နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁။ ဦးကျော်ညွန့်

၂။ မတင်လုံး

၁

အမှုကို ချေဖျက်ခြင်း- တရားခံပြသက်သေများ၏ ထွက်ချက် သက်သက်
ကိုသာ အခြေပြု၍ တရားလို သက်သေတစ်ဦးအား တရားရုံးက
အမှုဖွင့်၍ အရေးယူရန် သင့်မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားခံဘက်က တင်ပြသည့် သက်သေများက
အခြားသူတစ်ဦးလည်း ပါဝင်ကြောင်း ပြောပြခဲ့လျှင် ယင်းပြောပြချက်
များကို ယုံကြည်ရန် သင့်မသင့် အလေးအနက် နှိုင်းချိန်သင့်သည်။
ကိုကမားအပေါ် စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် ဒေါ်မြမြအား တရားလိုပြ သက်သေ
အဖြစ်ဖြင့် စစ်ဆေးစဉ်အခါက ၎င်းလည်းပါဝင်ကြောင်း အပြန်အလှန်

မေးခွန်းထုတ်ထားခြင်း မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ တရားခံအားမှ သက်သေခံချက်များအရ၊ ၎င်းလည်းပါဝင်ကြောင်း ပြောဆိုချက်များမှာ နောက်မှအကြံရ၍ တင်ပြချက်များ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်ရန် အကြောင်းရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကမားအပေါ် စွဲဆိုသည့် အမှုမှ တရားခံပြုသက်သေ ထွက်ချက်သက်သက်ကိုသာ အခြေပြု၍ ဒေါ်မြမြအပေါ် အမှုတစ်မှုပွင့်၍ အရေးယူရန် မသင့်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်။

ဒေါ်မြမြ နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးသန်းရွှေ)

၂၀

အမှုကို ချေဖျက်ခြင်း— တန်ပြန်စွဲဆိုသော အမှုကို မည်သည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ချေဖျက်သင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးအောင်မင်းက ဦးလှချစ်အပေါ် စွဲဆိုထားသော အလွဲသုံးစားမှုကို စစ်ဆေးကြားနာခြင်း မပြုရသေးသဖြင့် အမှားအမှန်ကို မဆုံးဖြတ်မီ ဦးလှချစ်က ဦးအောင်မင်းအပေါ် အသရေဖျက်မှုဖြင့် တန်ပြန်စွဲဆိုခြင်းမှာ စောလွန်းနေပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ စွဲဆိုခြင်းအားဖြင့် ဦးအောင်မင်းက တိုင်တန်းသော အမှုကို စစ်ဆေးရာတွင် လွတ်လပ်စွာ တရားစီရင်ခြင်း မပြုနိုင်ပဲ အဟန့်အတား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေနိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိနေပေသည်။

ဦးအောင်မင်း နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးလှချစ်)

၂၁

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးထွန်းအောင်ကျော်အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးလွင်မောင်နှင့်
ဦးကြည်မြတို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

မောင်ကြည်လှိုင်

နှင့်

ဒေါ်ခွေးမ *

+ ၁၉၇၇

ဇွန်လ
၁၅ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ ကလေးစရိတ်လျှောက်
ထားခြင်း- ကလေး၏ အဖြစ်မှန်-အုပ်ထိန်းသူသည် ကလေးစရိတ်
အတွက် လျှောက်ထားပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ကလေး၏ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခွေးမက ကလေး၏ ဖခင်ဖြစ်သူ
မောင်ကြည်လှိုင်ထံမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၈၈ အရ
ကလေးစရိတ် လျှောက်ထားရာ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ကလေးစရိတ်ပေး
စေရန် အမိန့်ချခဲ့သည်။ မောင်ကြည်လှိုင်က တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု
လျှောက်ထားရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်
ထားသည်။

ဒေါ်ခွေးမမှာ ကလေး၏တရားဝင် အုပ်ထိန်းသူ မဟုတ်သဖြင့်
ကလေးစရိတ်အတွက် လျှောက်ထားပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ ပြင်ဆင်မှု
လျှောက်ထားသူ မောင်ကြည်လှိုင်၏ အကျိုးဆောင်ကြီးက တင်ပြ
လျှောက်ထားသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကလေး၏မိခင် မကြောင်နှင့် ဘိုးအေတို့မှာ
သေဆုံးကုန်ကြပြီးလျှင် မကြောင်၏ အစ်မ ဒေါ်ခွေးမသာ ကျန်ရှိခဲ့သည်
ဖြစ်ရာ ဒေါ်ခွေးမမှာ ကလေး၏ အဖြစ်မှန် အုပ်ထိန်းသူ (Defacto
Guardian) ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ပြင် ယခုကဲ့သို့ ကလေးစရိတ်
မှုများတွင် ကလေး၏ အကျိုးအတွက် ၎င်း၏ဖခင်ထံမှ ထောက်ပံ့ကြေး
အမြန်ရရှိရေးကိုသာ ရွေ့ရှုရသည်ကတကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး

* ၁၉၇၅-ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၉၁(ခ)

+ ၁၉၇၄-ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၁၁-တွင် ချမှတ်
သော (၁၇-၁-၇၅) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၈၈-တွင် ကလေးစရိတ်အတွက် မည်သူကလျှောက်ထားမှသာလျှင် အမှုကို လက်ခံ ကြားနာရမည်ဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းထားချက်မရှိသည်က တကြောင်း၊ ဤအကြောင်းများကြောင့် မောင်ကြည်လှိုင်ဘက်မှ ပညာရှိအကျိုးဆောင်ကြီး၏ တင်ပြချက်ကို လက်မခံနိုင်ချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက်- ဦးလှညွန့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။
လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးမောင်ကလေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

ညောင်ဦးမြို့နယ်၊ ယမ်းစမ်းရွာ၌ ကွယ်လွန်သွားသူ မကြောင်၏ အစ်မအရင်း တော်စပ်သူ ဒေါ်ခွေးမက မကြောင်တွင် ကျန်ရစ်သော ၇-နှစ်အရွယ် သမီးကလေးမှာ မကြောင်နှင့် မောင်ကြည်လှိုင် တို့၏ ကလေးဟု ဆိုကာ မောင်ကြည်လှိုင်ထံမှ ကလေးရိတ် ရလိုကြောင်းဖြင့် ညောင်ဦးမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေ လျှောက်ထားမှု အမှတ် ၅၈/၇၄-တွင် တရားစွဲဆို တောင်းခံရာ ထို တရားရုံးလာ ကလေးစရိတ် တစ်လလျှင် ၂၅ကျပ် / ပေးစေရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ (၁) အရ အမိန့်ချမှတ်သည်။ ထိုအမိန့်ကို မောင်ကြည်လှိုင်က မန္တလေးတိုင်းရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၁၁၁/၇၄-တွင် အယူခံဝင်သော်လည်း ပလယ်ခြင်းခံရသဖြင့် ယခုပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်ကြည်လှိုင်သည် ကလေးအဖေဖြစ်သဖြင့် စားစရိတ် ပေးရန် တာဝန်ရှိကြောင်းကို ၎င်း၏ ပညာရှိ အကျိုးဆောင်ကြီးက ဤရုံးတွင် လျှောက်လဲချက် ပေးရာတွင် ဝန်ခံသည်။ သို့သော် ဒေါ်ခွေးမမှာ ကလေး၏ တရားဝင် အုပ်ထိန်းသူမဟုတ်သဖြင့် ကလေးစရိတ်အတွက် လျှောက်ထားပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း တင်ပြသွားသည်။ ကလေး၏ မိခင် မကြောင်နှင့် ဘိုးအေတို့မှာ သေဆုံးကုန်ကြပြီးလျှင် မကြောင်၏ အစ်မ ဒေါ်ခွေးမသာ ကျန်ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်ခွေးမမှာ ကလေး၏ အဖြစ်မှန် အုပ်ထိန်းသူ (Defacto Guardian) ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ပြင် ယခုကဲ့သို့ ကလေးစရိတ်မှုများတွင် ကလေးအကျိုး အတွက် ၎င်း၏ ဖခင်ထံမှ ထောက်ပံ့ကြွေးအမြန်ရရှိရေးကိုသာ ရွှေ့ရှုရသည်ကတကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈-တွင် ကလေးစရိတ် အတွက် မည်သူက လျှောက်ထားမှသာလျှင် အမှုကို လက်ခံကြားနာရမည် ဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းထားချက် မရှိသည်ကတကြောင်း၊ ဤအကြောင်းများကြောင့် မောင်ကြည်လှိုင် ဘက်မှ ပညာရှိအကျိုးဆောင်ကြီး၏ တင်ပြချက်ကို လက်မခံနိုင်ချေ။ သို့အတွက် မောင်ကြည်လှိုင်၏လျှောက်လွှာကို ပလယ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင်
နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဒေါ်စန်းရင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

(၁။ ဦးကျော်ညွန့်

၂။ မတင်လုံး)*

သက်သေခံပစ္စည်းအား အမှုအတောအတွင်း စီမံခန့်ခွဲခြင်း-မည်သည့်
အခြေအနေတွင် ပစ္စည်း အသိမ်းခံရသူသို့ သက်သေခံ ပစ္စည်းကို
အာမခံဖြင့် ပေးအပ်ထားနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းပိုင်ရှင် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း သေ
ချာစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သည့် အခြေအနေ မဟုတ်သည့်အပြင် ပစ္စည်းကို
အလုံသုံးစား ပြုလုပ်ခြင်း ရှိ-မရှိကိုလည်း အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်သေး
သည့် အခြေအနေတွင် ပစ္စည်းအသိမ်းခံရသူထံသို့ အာမခံဖြင့်ပြန်လည်
ပေးအပ်ခြင်းမှာ လျော်ကန်သင့်မြတ်သော ဆောင်ရွက်ချက်တရပ် ဖြစ်
ပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်- ဦးတင်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးသန်းစိန်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့်(၁)

ဦးမြစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

* ၁၉၇၄-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၁၇ (ခ)

+ ၁၉၇၄-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် (၁) တွင် ချမှတ်သော
(၃၀-၈-၇၄) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၇

ဒေါ်စန်းရင်
နှင့်
ပြည်ထောင်
စု ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်
၁။ ဦးကျော်
ညွန့်
၂။ မတင်
လုံး

လျှောက်ထားသူ ဒေါ်စန်းရင်က လျှောက်ထားခံရသူများ ဖြစ်ကြသော ကိုကျော်ညွန့်နှင့် မတင်လုံးတို့အပေါ် မိမိပိုင် ဂျစ်ကားကို အလွဲသုံးစားပြုလုပ်သည်ဆိုကာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ မန္တလေးမြို့ အနောက်မြောက်မြို့နယ် တ.၃-ရုံး၌ တရားစွဲဆိုသောအမှုတွင် သက်သေခံပစ္စည်း ဂျစ်ကားအမှတ် ၁/၅၅၀၅ ကို အမှုအတွင်း ရဲစခန်းတွင် သိမ်းဆည်းထားရန် တရားရုံးက အမိန့် ချမှတ်သည်။ ယင်း အမိန့်ကို ဦးကျော်ညွန့်နှင့် မတင်လုံးတို့က မကျေနပ်သောကြောင့် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသောအခါတွင် သက်သေခံပစ္စည်း ဂျစ်ကားကို ဦးကျော်ညွန့်နှင့်မတင်လုံးတို့အား ကျပ် ၁၅၀၀၀/-တန်ခံဝန်သူ ၂-ဦးဖြင့် အမှုအတွင်း ပြန်ပေးထားရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်နှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါ်စန်းရင်က မကျေနပ်သည့်အတွက် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်စန်းရင်က ကိုကျော်ညွန့်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ ကိုကျော်ညွန့်သည် ဒေါ်စန်းရင်၏ ခင်ပွန်း-ဦးဘဝမ်းပိုင်ဆိုင်သော မေမြို့ မန္တလေး အင်မ်အင်မ်အေ ကားအသင်းဝင် ဂျစ်ကားကို လက်ဝယ်ထားရှိ မောင်းနှင်စေခဲ့ရာမှ ဦးဘဝမ်း သေဆုံးသောအခါတွင် ဂျစ်ကားကို ပြန်မပေးသောကြောင့် စွဲဆိုရခြင်းဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။ မတင်လုံးမှာ ကိုကျော်ညွန့်၏ ဇနီးဖြစ်သောကြောင့် တရားခံအဖြစ် ပူးတွဲတရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုစဉ်းစားရန် အဓိကအချက်မှာ အမှုအတောအတွင်း သက်သေခံပစ္စည်းဂျစ်ကားကို မည်သို့ သိမ်းထားရမည် ဟူသောအချက် ဖြစ်သည်။ ဂျစ်ကားပိုင်ရှင် မှတ်ပုံတင်စာအုပ်နှင့် ကားပစ္စည်းများ ဝယ်ယူသော ကုန်ဝယ်စာအုပ်တို့မှာ ကိုကျော်ညွန့်၏ နာမည်နှင့်ဖြစ်သည်။ ဂျစ်ကားမှာလည်း ကိုကျော်ညွန့် လက်ရှိထားရာမှ အမှုဖြစ်ပွားသောကြောင့် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းခံရခြင်းဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သောအကျိုးဆောင်က အခြင်းဖြစ် ဂျစ်ကားကို အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်သူအဖြစ် စွပ်စွဲခြင်းခံရသူထံ ပြန်လည်ပေးအပ်လျှင် တရားမျှတမှု မရှိနိုင်ကြောင်း တင်ပြသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ ဂျစ်ကားပိုင်ရှင် မည်သူဖြစ်သည်ဟူသောအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကြားနာစစ်ဆေးခြင်း မပြုရသေးသဖြင့် ဒေါ်စန်းရင်၏ စွပ်စွဲချက်အားလုံးမှာလည်း မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်သေးချေ။ တရားရုံးက နှစ်ဘက်ကြားနာ စစ်ဆေးပြီးသော အချိန်ကျမှသာ စွပ်စွဲချက်နှင့် ပတ်သက်၍ အဖြေမှန် ထွက်ပေါ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်

မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သေချာစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သည့် အခြေအနေ
မဟုတ်သည့်အပြင် ပစ္စည်းကို အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ခြင်း ရှိ-မရှိကိုလည်း
အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်သေးသည့် အခြေအနေတွင် ပစ္စည်း အသိမ်းခံရ
သူထံသို့ အာမခံဖြင့် ပြန်လည်ပေးအပ်ခြင်းမှာ လျော်ကန် သင့်မြတ်
သော ဆောင်ရွက်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် မန္တလေးတိုင်း
တရားရုံးက ဂျစ်ကားအတွက် အာမခံတောင်းသည့်ငွေ ၁၅၀၀၀၀/မှာ
ကာလတန်ဖိုးနှင့် နှိုင်းစာလျှင် လွန်စွာနည်းပါးလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိ
ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးမှ သက်သေခံပစ္စည်းကို ဦးကျော်ညွန့်
နှင့် ဇနီး မတင်လုံးတို့ထံ အာမခံနှင့် ပြန်လည်ပေးရန် အမိန့်ကို အတည်
ပြုပြီးလျှင် အာမခံငွေ ၁၅၀၀၀၀ အစား ကျပ် ၅၀၀၀၀၀ ပေးမှသာ
လျှင် အာမခံကို ခွင့်ပြုရန် ပြင်ဆင် အမိန့်ချမှတ်ပြီး လျှောက်ထားသူ၏
ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာကို ပယ်လိုက်သည်။

၁၉၇၇
ဒေါ်စန်းရင်
နှင့်
ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်
၁။ ဦးကျော်
ညွန့်
၂။ မတင်
လုံး

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးကြည်မြ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့်
ဦးစိုးလှိုင်တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၇

ဇန်နဝါရီလ
၁၉ ရက်

ဦးတန်ဂွမ်း
နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
(ဦးတင်အောင်) *

မြန်မာနိုင်ငံ သစ်တောဥပဒေ ပုဒ်မ ၇၅ နှင့် ၇၉-သစ်တောဦးစီးဌာန
ဝန်ထမ်းများသည် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဖြစ်ခြင်း- သဘောရိုးဖြင့်
ဆောင်ရွက်သည့်လုပ်ငန်း တစ်ရပ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားစွဲဆိုခွင့်
မရှိခြင်း-သစ်တောဝန်ထမ်း တစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်အရ လုပ်ငန်း
ဆောင်ရွက်ခြင်းတွင် တရားစွဲဆိုရန် ခွင့်ပြုမိန့် လို-မလို။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးတန်ဂွမ်းသည် သစ်တောဦးစီးဌာန၏ မြို့နယ်
ဦးစီးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် န လ က ဥက္ကဋ္ဌ၏ ရှာဖွေ
ဝရမ်းဖြင့် သွားရောက် ရှာဖွေခြင်းဖြစ်ရာ သစ်တောလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်
သက်၍ အလုပ်တာဝန်အရ သဘောရိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဟု ယူဆ
ဖွယ်ရာရှိသည်။ သစ်တောဦးစီးဌာန၏ ဝန်ထမ်းများကို ပြည်သူ့ဝန်
ထမ်းများ ဖြစ်ကြောင်း သစ်တောဥပဒေ ပုဒ်မ-၇၅၌ ပြဌာန်းချက်ရှိ
သည်။ ဤသစ်တောဥပဒေအရ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဦးက သဘော
ရိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်သည့် လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တရားမ
ကြောင်းအရဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုကြောင်းအရ ဖြစ်စေ၊ တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိ
ကြောင်း၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၇၉ တွင် ပြဌာန်းချက် အတည့်
အလင်းရှိသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးတန်ဂွမ်း၏ လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ချက်
သည် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအဖြစ် ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း

* ၁၉၇၇-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၃၄ (ခ)

† ၁၉၇၄-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၂-တွင် ချမှတ်သော
(၉-၁၂-၇၄)နေ့စွဲပါ မိတ္တီလာရုံးထိုင်၊ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

တာဝန်အရ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ရာ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၇ (၁)အရ အကျဉ်းဝင်သဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် ခွင့်ပြုမိန့် လိုအပ်ပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်-
လျှောက်ထားခံရသူအတွက်-

ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
ဦးလှညွန့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
ဦးသိန်းအောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့်(၁)

၁၉၇၇
ဦးတန်ဂွမ်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

တောခေါင်း ဦးတင်အောင်၏ အိမ်တွင် ကျွန်းသစ်များ ရှာဖွေသိမ်း ဆည်းရန်အတွက် န လ က ဥက္ကဋ္ဌက ရှာဖွေစာရင်းထုတ်ပေးသဖြင့် သစ် တောဌာန မြို့နယ်ဦးစီးဌာနမှူးဖြစ်သူ ဦးတန်ဂွမ်းသည် ရဲစခန်းမှူး ဦးကြိုင်နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများကို ခေါ်၍ ဦးတင်အောင်အိမ်သို့ သွား ရောက်ရှာဖွေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဦးတင်အောင်သည် နေအိမ်၌မရှိ ခရီး သွားနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ရှာဖွေရာ၌ ဦးတင်အောင်က ၎င်း၏ အိမ်တွင်းရှိ ပစ္စည်းများ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ပျက်စီးသွားသည်ဟု ဆိုကာ သာစည်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် ဦးတန်ဂွမ်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇-အရ ဦးတိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။

ယင်းသို့ စွဲဆိုမှုတွင် တရားလို ဦးတင်အောင်နှင့် လိုပြသက်သေ ဦးစိန်၊ ဦးထွန်းခင်၊ ဦးတင်မောင်၊ ဦးကိုကိုတို့ကို စစ်ဆေးပြီးသော အခါ တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိပဲ ၎င်းအပေါ် စစ်ဆေးထားသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကို ပိတ်ပေးရန် ဦးတန်ဂွမ်းက လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မူလ မြို့နယ် တရားရုံးက ဦးတန်ဂွမ်းကို လွှတ်လိုက်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ လွှတ်လိုက် သည့်အမိန့်ကို တဘက်မှ မကျေနပ်၍ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးသို့ ပြင် ဆင်မှုလျှောက်ထားခဲ့ရာ တိုင်းတရားရုံးက မူလတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ပုဒ်မ ၄၂၇-အရ စွဲချက်တင်၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန် အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာ တင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးတန်ဂွမ်း၏ တင်ပြချက်အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၇ (၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ တရားစွဲဆိုရန် ခွင့်ပြုမိန့် လိုမလို စိစစ်ရန်ရှိသည်။ ထို့အပြင် ဦးတန်ဂွမ်းသည် သစ်တောဌာန၏ ဝန်ထမ်း ဖြစ်၍ သစ်တောဥပဒေအရ ၎င်း၏ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်မှုကို အကာအကွယ် ပြုချက် ရှိမရှိ စိစစ်ရန်ကိုလည်း လိုပေလိမ့်မည်။

ဦးတန်ဂွမ်းသည် သစ်တောဦးစီးဌာန၏ မြို့နယ်ဦးစီးမှူးအဖြစ် တာ ဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် နလကဥက္ကဋ္ဌ၏ ရှာဖွေဝရမ်းဖြင့် သွားရောက်

၁၉၇၇

ဦးတန်ဝမ်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

ရှာဖွေခြင်းဖြစ်ရာ သစ်တောလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အလုပ်တာဝန်အရ သဘောရိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဟု ယူဆဖွယ်ရာရှိသည်။ သစ်တော ဦးစီးဌာန၏ ဝန်ထမ်းများကို ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြောင်း သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၇၅ ၌ ပြဋ္ဌာန်းချက် ရှိသည်။ ဤသစ်တောဥပဒေအရ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဦးက သဘောရိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်သည့် လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ တရားမကြောင်းအရဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုကြောင်းအရဖြစ်စေ တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၇၉ တွင် ပြဋ္ဌာန်းချက် အတည့်အလင်းရှိပေသည်။

ဦးတန်ဝမ်း၏ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ချက်သည် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း တစ်ဦးအဖြစ် ဝတ္တရားဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း တာဝန်အရ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ရာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၇ (၁) အရ အကျမ်းဝင်သဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် ခွင့်ပြုအမိန့်လိုအပ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်မှာ မှားယွင်းနေသောကြောင့် ယင်းအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးကြည်မြ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင်နှင့်
ဦးစိုးလှိုင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရှေ့တွင်

ဒေဂျီပု

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် *

ရေနံဆီပေပါများကို မြို့နယ်ပြည်သူ့ ကောင်စီ၏ အမိန့် တစုံတရာမပါရှိပဲ
သယ်ဆောင်သူအား ရေနံဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ အရေးယူခြင်းသည်
မှားယွင်းမှုရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်ဆိုင်ရာက ဒေဂျီပုအပေါ် ရေနံဥပဒေ ပုဒ်မ
၂၃ အရ တရားစွဲတင်ခြင်းသည် နည်းလမ်းမှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ သက်သေခံချက်များတွင် မတ္တရာမြို့နယ်၌ ရေနံရှားပါးမှုကြောင့်
မြို့နယ်ကောင်စီ၏ လက်မှတ်ဖြင့်သာ ရေနံဝယ်ယူခွင့်နှင့် သယ်ဆောင်
ခွင့်ရှိကြောင်းနှင့် မြို့နယ်ကောင်စီကလည်း ဌာနဆိုင်ရာနှင့် ပုဂ္ဂလိကများ
သို့ အများဆုံး ၁၀ ဂါလံသာ ရောင်းကြောင်း တွေ့ရှိသည်။ ဤသို့ကြီး
ကြပ်ကွပ်ကဲသည့် အမိန့်ကို ယခုအမှု ကိစ္စမပေါ်ပေါက်မီကပင် မြို့နယ်
ကောင်စီမှ ထုတ်ထားကြောင်း မြို့နယ် ပြည်သူ့ ကောင်စီ အလုပ်အမှု
ဆောင်အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှသောင်းက အတိအလင်း ထွက်ဆိုထားသည်ကို
လည်း တွေ့ရသည်။ ဒေဂျီပုသည် ရေနံဆီ ပေဝါ ၉ လုံးကို မြို့နယ်ပြည်သူ့
ကောင်စီ၏ အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ မပါရှိပဲမန္တလေးမြို့သို့ သယ်ယူသည် ဖြစ်၍
သူမအပေါ် ရေနံဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရအရေးယူ အပြစ်ပေးခဲ့ခြင်းသည်
မှားယွင်းလျက်ရှိသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်- ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ၊
လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးဘသန်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)

* ၁၉၇၅ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၅၂ (ခ)
† ၁၉၇၅ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် (၄၆) တွင် ချမှတ်သော
(၁၁-၉-၇၅) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း (မန္တလေးမြို့) တရားရုံး၏ အမိန့်
ကို ပြင်ဆင်မှု။

† ၁၉၇၇
အောက်တို
ဘာလ
၁၂ ရက်

၁၉၇၇

ဒေါ်ပု
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်

မတ္တရာမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၄၉/၇၇ တွင် ဒေါ်ပု အပေါ်ရေနံဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်၍ ဒဏ်ငွေ ၂၅၀/- ဆောင်ရန်နှင့် မဆောင်လျှင် အလုပ်မဲ့ ထောင်ဒဏ် ၆ လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်ကို ဒေါ်ပုက မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၄၆ /၇၇ တွင် အယူခံသော်လည်း မအောင်မြင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ပုက ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၀-၂-၇၇ နေ့က ၉ နာရီခန့်တွင် မတ္တရာမြို့ အမှတ် ၉ လိုင်းကား အမှတ် ဆ/ဂ၆ဂ၁ ကို ရှာဖွေရာ ဒေါ်ပုပိုင်ရေနံဆီပေပါ ၉ လုံးကို တွေ့ရှိသဖြင့် ဒေါ်ပုနှင့် ကားမောင်းသူ မောင်အုံးမောင်တို့ အပေါ် ရေနံဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ အရေးယူရန် လုံခြုံရေးမှူး ဦးပန်းကမတ္တရာမြို့ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းတွင် တိုင်ချက်ဖွင့်သည်။ မတ္တရာမြို့နယ် တရားရုံးသို့ ဒေါ်ပုနှင့် မောင်အုံးမောင်တို့ အပေါ် ရေနံ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ စွဲချက်ဖြင့် အမှုတင်သဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးမှ မောင်အုံးမောင်ကို အပြီးအပြတ် လွှတ်၍ ဒေါ်ပုအပေါ် ရေနံဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ပုက သူ့အပေါ်ရေနံဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားခြင်းကို ကျေနပ်မှု မရှိချေ။ ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ အရ ခွင့်ပြုထားသည်ထက် ပို၍ လက်ဝယ်ထားရှိခြင်း မဟုတ်၍ အပြစ်မရှိကြောင်း တင်ပြသည်။

မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမှုတွဲကို သေချာစွာ ဖတ်ရှု လေ့လာသည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာက ဒေါ်ပုအပေါ် ရေနံဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ တရားစွဲတင်ခြင်းသည် နည်းလမ်းမှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ သက်သေခံချက်များတွင် မတ္တရာမြို့နယ်၌ ရေနံရှားပါးမှုကြောင့် မြို့နယ်ကောင်စီ၏ လက်မှတ်ဖြင့်သာ ရေနံဝယ်ယူခွင့်နှင့် သယ်ဆောင်ခွင့် ရှိကြောင်းနှင့် မြို့နယ်ကောင်စီကလည်း ဌာနဆိုင်ရာနှင့် ပုဂ္ဂလိကများသို့ အများဆုံး ၁၀ ဂါလံသာ ရောင်းကြောင်း တွေ့ရှိသည်။ ဤသို့ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသည့် အမိန့်ကို ယခုအမှုကိစ္စ မပေါ်ပေါက်မီကပင် မြို့နယ်ကောင်စီမှ ထုတ်ထားကြောင်း မြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှသောင်းက အတည့်အလင်း ထွက်ဆိုထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ပုသည် ရေနံဆီပေပါ ၉ လုံးကို မြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ၏ အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာမပါ

ရှိပဲ မန္တလေးမြို့သို့ သယ်ယူသည်ဖြစ်၍ သူမအပေါ် ရေနံဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ အရေးယူ အပြစ်ပေးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းလျက်ရှိသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးမှ ဒေါ်ပုအပေါ် ရေနံဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ၊ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်၍ ဒဏ်ငွေကျပ် ၂၅၀၀/ ဆောင်ရန်နှင့် မဆောင်လျှင် အလုပ်မဲ့ ထောင်ဒဏ် ၆ လ ကျခံစေရန်ချမှတ်သော အမိန့်နှင့် ထိုအမိန့်ကို အတည်ပြုသည့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ယခုအမှုကို စစ်ဆေးစီရင်ခဲ့သော မြို့နယ်တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှ အပါ မန္တလေးတိုင်း တရားသူကြီးအဖွဲ့က သတ်မှတ်ပေးသည့် မန္တလေးတိုင်း အတွင်းရှိ မြို့နယ် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့က ဒေါ်ပုအပေါ် ဥပဒေနှင့်အညီ အမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

၁၉၇၇

ဒေါ်ပု

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်သူရဦးအောင်ဖေ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးကြည်မြနှင့်ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

+ ၁၉၇၇

ဦးဘစိန်

မေလ

၂ ရက်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
(ရော်ရှိတ်အာမက်) *

စွဲချက်တင်ခြင်း - စွဲချက်တင်ခြင်းသည် အပြစ်ပေးခြင်း မဟုတ်စေကာမူ
စွဲချက် တင်နိုင်လောက်သော အချက်အလက်များ ပြည့်စုံမှုမရှိပဲ
စွဲချက် တင်ထားခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်း-အမှုစစ်ဆေး ကြားနာ
ရာ၌ တရားခံ၏ ဖြေရှင်းချက် ပြည့်စုံမှုသာ ပိုမို၍ တရားမျှတမှု ရှိနိုင်
မည်ဟု တထစ်ချ မှတ်ယူရန် မဟုတ်ခြင်း-ပြည်သူပိုင် ပစ္စည်းကို
ခိုးယူ သုံးစွဲပြီး ထိုပစ္စည်းကို ပြန်လည် သိမ်းဆည်းသောကြောင့် နိုင်ငံ
တော်၏ အကျိုးစီးပွား ထိခိုက်နစ်နာစေသည့် သဘောမျိုး လျှောက်
လဲသော အတွေးအခေါ်ကို လက်မခံနိုင်ခြင်း။

အယူခံ တရားလို ဦးဘစိန်သည် ဒု-တောအုပ် ဖြစ်သည်။ အယူခံ
တရားလိုသည် သက်ဆိုင်ရာ ရ လ က ဥက္ကဋ္ဌ၏ တိုင်ကြားစာအရ မောင်း
တောမြို့နယ် မောင်းပျားရွာ အနီး ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိ လိုင်စင်မဲ့ ဆစ်ခွဲ
သားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေတံခါးတခုနှင့် ရေတံခါးတွင် အသုံး
ပြုရန်ထားရှိ သောသစ်ခွဲသားများကို သွားရောက် သိမ်းဆည်း၍ ပိုင်ရှင်
အပေါ်သစ်တောဥပဒေအရ အရေးယူခဲ့သည်။ ထိုသို့ရေတံခါးကို တူးဖော်
သိမ်းဆည်းခြင်းကြောင့် လယ်မြေများသို့ ဆားငန်ရေဝင်၍ ပျက်စီးရ
သည်ဟုဆိုကာ အယူခံတရားလိုအပေါ် အယူခံ တရားပြိုင် ရော်ရှိတ်
အာမက်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ တရားစွဲဆိုရာ မောင်း
တောမြို့နယ် တရားရုံးက အယူခံ တရားလိုအပေါ် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ
ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုက ရခိုင်ပြည်နယ်

* ၁၉၇၆ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၉၀ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၃ တွင် ချမှတ်သော
၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၅ ရက် ခန့်စွဲပါ၊ ရခိုင်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်
ကို ပြင်ဆင်မှု။

တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသော်လည်း ပြည်နယ်တရားရုံးက ပလပ်ခဲ့သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရခိုင်ပြည်နယ် တရားရုံးက ဦးဘစိန်၏ ပြင်ဆင်မှု ကို ပလပ်ရာတွင် တရားခံတစ်ဦးအား တရားရုံးက စွဲချက်တင်ကားမျှ ဖြင့် အပြစ်ပေးရမည်ဟု မဆိုနိုင်သောကြောင့် တရားခံအား စွဲချက် တင်ပြီး ထုချေ ရှင်းလင်းမှသာလျှင် ပိုမိုတရားမျှတ မှန်ကန်မှု ရှိနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ပြုခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စွဲချက်တင်ခြင်းမှာ အပြစ် ပေးခြင်း မဟုတ်ဟု ဆိုစေကာမူ၊ စွဲချက်တင်နိုင်လောက်သော အချက် အလက်များ ပြည့်စုံမှသာလျှင်၊ စွဲချက် တင်သင့်ပေသည်။ အမှုစစ်ဆေး ကြားနာရာ၌ တရားခံ၏ ဖြေရှင်းချက် ပြည့်စုံမှသာ၊ ပိုမို၍ တရားမျှ တမှု ရှိနိုင်မည်ဟုလည်း တထစ်ချ မှတ်ယူရန် မဟုတ်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လျှောက်ထား ခံရသူ ရော်ရှိုတ်အာမက် အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင်က အချင်းဖြစ် ရေတံ ခါးကို ဖြုတ်ယူခြင်းအားဖြင့် လယ်ယာမြေ အများအပြား ဆားငန်ရေ ဝင်ရောက် ပျက်စီးရသောကြောင့် နိုင်ငံတော်အတွက် အကျိုးထိခိုက် နှစ်နာစေကြောင်း တင်ပြသည်။ ဦးဘစိန်က ရေတံခါးကို ဖြုတ်ယူပြီး နောက် ရော်ရှိုတ်အာမက်သည် သက်ဆိုင်ရာများသို့ ချက်ချင်း တိုင်တန်း ခြင်းမဟုတ်ချေ။ ဦးဘစိန်သည် ၁၉၇၃-ခု ဇူလိုင်လ (၄) ရက်နေ့တွင် အချင်းဖြစ် ရေတံခါးကို ဖြုတ်ယူပြီး ၁၉၇၃ ခု၊ ဇူလိုင်လ (၂၀)ရက်နေ့ တွင်မှ လျှောက်ထားခံရသူက နယ်မြေ လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မီ တီရုံး၌လည်းကောင်း၊ တရားရုံး၌လည်းကောင်း တိုင်တန်းခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ၏ တိုင်တန်းချက်မှာ အခြေအမြစ် မရှိသော ကြောင့် နယ်မြေလုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မီတီရုံးက ကွင်းဆင်း စစ် ဆေးပြီး တိုင်တန်းမှုကို ပိတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ရော်ရှိုတ်အာမက်သည် လယ် မြေအတွင်း ဆားငန်ရေများ ဝင်ရောက်ခြင်းမှ ကာကွယ်လိုလျှင် ရက် ပေါင်းများစွာ အချိန်ရရှိသော်လည်း ယင်းသို့ကာကွယ်မှု ပြုလုပ်ရန်ပျက် ကွက်ခဲ့ပေသည်။ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကို ခိုးယူ သုံးစွဲပြီး ထိုပစ္စည်းကို ပြန် လည်သိမ်းဆည်းသောကြောင့် နိုင်ငံတော်၏ အကျိုးစီးပွား ထိခိုက်နှစ် နာစေသည့် သဘောမျိုး လျှောက်လဲသော အတွေးအခေါ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ လက်မခံနိုင်ပေ။ နိုင်ငံတော်အတွက် ဆောင်ရွက်လိုသော စေတ နှာ အရင်းခံရှိလျှင် ကနဦးကစ၍ စည်းကမ်းတကျသာလျှင် ဆောင် ရွက်သင့်ပေသည်။ စည်းကမ်းတကျ ဆောင်ရွက်မှုများကိုသာ အားပေး ရမည်ဖြစ်သည်။

၁၉၇၇
ဦးဘစိန်
နှင့်
ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်
(ရော်ရှိုတ်
အာမက်)

၁၉၇၇

ဦးဘစိန်
နှင့်

ပြည်ထောင်စု
ဆိုင်ရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်
(ရော်ရှိုတ်အာမက်)

လျှောက်ထားသူအတွက်။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။

။ဦးဘတင်၊ ဗဟိုတရားရေးရုံးရွှေနေ

။ဦးခင်မောင်ဦး၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့်(၁)

လျှောက်ထားသူ ဦးဘစိန်အပေါ် မောင်းတောမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ စွဲချက်တင်၍ ရခိုင်ပြည်နယ် တရားရုံးက အတည်ပြုသောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ စွဲချက်ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားလာသော အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးဘစိန်သည် မောင်းတောမြို့နယ်မှ သစ်တောဌာန အရာရှိ၊ (ဒုတောအုပ်) ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၃ ခု၊ ဇူလိုင်လ(၄)ရက်နေ့တွင် ဦးဘစိန်သည် မောင်းတောမြို့နယ် မောင်းပျားရွာ ရ လ က ဥက္ကဋ္ဌ၏ တိုင်ကြားစာအရ မောင်းပျားရွာအနီး ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိ လိုင်စင်မဲ့ သစ်ခွဲသားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေတံခါးတစ်ခုနှင့် ရေတံခါးတွင် အသုံးပြုရန် ထားရှိသော သစ်ခွဲသားများကို သွားရောက်သိမ်းဆည်း၍ ပိုင်ရှင် အဇ္ဈိကအိအပေါ် သစ်တောဥပဒေအရ အရေးယူတရားစွဲဆိုသည်။ ရခိုင်ပြည်နယ် သစ်တော တိုင်းဦးစီးမှူးက အဇ္ဈိကအိအပေါ် လျှော်ကြေးနှင့် သစ်ဖိုး ကျပ် ၁၁၂/-ပေးဆောင်စေရန် အမိန့်ချမှတ်သောကြောင့် ထိုငွေကို အဇ္ဈိကအိက ပေးဆောင်ခဲ့ရသည်။

ဦးဘစိန်က ဤကဲ့သို့ အဇ္ဈိကအိ၏ လယ်မြေမှ ရေတံခါးကို တူးဖော်သိမ်းဆည်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အဇ္ဈိကအိတော် ဆိုသူက မိမိလယ်မြေရှိ စပါးပင်များအား ဆားငန်ရေဝင်၍ ပျက်စီးရကြောင်း ၁၉၇၃ ခု၊ ဇူလိုင်လ(၂၀)ရက်နေ့တွင် န လ က ရုံး၌ တိုင်တန်းသည်။ ယင်းတိုင်တန်းချက်ကို န လ က ရုံးက ကွင်းဆင်းစစ်ဆေးပြီးနောက် အရေးယူနိုင်လောက်သော အထောက်အထား မရှိ၍ တိုင်တန်းမှုကို ပိတ်လိုက်သည်။ ၁၉၇၃ ခု၊ ဇူလိုင်လ(၂၀)ရက်နေ့မှာပင် ရော်ရှိုတ်အာမက် ဆိုသူကလည်း ဦးဘစိန်အပေါ် မောင်းတောမြို့နယ် တရားရုံး၌ မိမိလယ်မြေများအား ဆားငန်ရေဝင်၍ ပျက်စီးရကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ တရားစွဲဆိုရာ ဦးဘစိန်အပေါ် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မအရ စွဲချက်တင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဘစိန်က သစ်တောဥပဒေအရ တူးဖော်သိမ်းဆည်းသော ရေတံခါးမှာ အဇ္ဈိကအိ၏ လယ်မြေတွင် တပ်ဆင်ပိတ်ဆို့ထားသော ရေတံခါးဖြစ်သည်။ ဦးဘစိန်အပေါ် အကျိုးပျက်စီးမှုဖြင့် တရားစွဲဆိုသည်မှာ ရော်ရှိုတ်အာမက် ဖြစ်သောကြောင့် အကျိုးပျက်စီးစေသည် ဟူသော

ပြုမူချက်နှင့် အကျိုးပျက်စီးပါသည် ဟူသော တိုင်တန်းသူတို့မှာ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်မှု မရှိချေ။

ဦးဘစိန်သည် အဒုကာဒီ၏ လယ်မြေတွင် တပ်ဆင်ထားသော ရေတံခါးကို တူးဖော်သိမ်းဆည်းခြင်းမှာ အဒုကာဒီသည် သစ်တောဥပဒေကို ကျူးလွန် ချိုးဖောက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ကျူးလွန်ချိုးဖောက်ခြင်းကြောင့် အဒုကာဒီက ဒဏ်ငွေပေးဆောင်ခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ဦးဘစိန်က လိုင်စင်မဲ့ သစ်များကို သိမ်းဆည်းခြင်း မှာလည်း သက်ဆိုင်ရာ ကျေးရွာ လအက မှသတင်းပေး တိုင်တန်းချက် အရ အရေးယူရခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်တောဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၆ ၌ သစ်တောအရာရှိနှင့် ရဲအရာရှိတို့သည် သစ်တော ပြစ်မှုများ မဖြစ်ပေါ် စေရန် တားဆီးပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပါရှိသည်။ ပုဒ်မ ၄၇ ၌ သစ်တောပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို တရားသူကြီးထံမှ ဝရမ်းမပါပဲ ဖမ်းဆီးနိုင်ကြောင်း ပါရှိသည်။ ပုဒ်မ ၄၈ တွင် သစ်တောပြစ်မှုနှင့် ပတ်သက်သော သစ်တောထွက် ပစ္စည်းများကို ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြုသော တန်ဆာပလာ၊ လှေ၊ လှည်း၊ ကျွဲနွားများနှင့် အတူ တပါတည်း ဖမ်းဆီးအရေးယူနိုင်ကြောင်း ပါရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဘစိန်၏ လုပ်ဆောင်ချက်မှာ မိမိတာဝန်ဝတ္တရားအရ ပြုမူခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ ထို့အပြင် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၇၉ ၌ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဦးအားသစ်တောဥပဒေအရ လုပ်ဆောင်ချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမကြောင်းအရ ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုကြောင်းအရ ဖြစ်စေ အရေးမယူနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြပါရှိ၍ ပုဒ်မ ၈၀ တွင် မည်သည့်သစ်တောအရာရှိ၊ ရဲအရာရှိမဆို ပေါ့လျော့မှုကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသော စိတ်ထားကြောင့် ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်မှုမရှိလျှင် သစ်တောထွက်ပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ဆုံးရှုံးပျက်စီးမှုများအတွက် တာဝန်မရှိစေရဟု ဖော်ပြပါရှိသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အချက်များကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့်လျှောက်ထားသူ ဦးဘစိန်၏ ပြုမူချက်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ အကျိုးဝင်နိုင်ရန်အကြောင်းမရှိချေ။ ရခိုင်ပြည်နယ်တရားရုံးက ဦးဘစိန်၏ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်ရာတွင် တရားခံတစ်ဦးအား တရားရုံးကစွဲချက်တင်ကာမျှဖြင့် အပြစ်ပေးရမည်ဟု မဆိုနိုင်သောကြောင့် တရားခံအား စွဲချက်တင်ပြီး ထုချေရှင်းလင်းမှုသာလျှင်၊ ပိုမိုတရားမျှတ မှန်ကန်မှုရှိနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ပြုခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စွဲချက်တင်ခြင်းမှာ အပြစ်ပေးခြင်း မဟုတ်ဟုဆိုစေကာမူ စွဲချက် တင်နိုင်လောက်သော အချက်အလက်များ ပြည့်စုံမှုသာလျှင် စွဲချက် တင်သင့်ပေသည်။ အမှုစစ်ဆေး ကြားနာရာ၌ တရားခံ၏ ဖြေရှင်းချက် ပြည့်စုံစွာ ပါမှုသာ

ဦးဘစိန်နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် (ရှော်ရှိုက်အာမက်)

၁၉၇၇

ဦးဘစိန်

နှင့်

ပြည်ထောင်

စုဆိုရှယ်လစ်

သမ္မတ

မြန်မာနိုင်ငံ

တော်

(ရော်ရှိတ်

အာမက်)

ပိုမို၍ တရားမျှတမှု ရှိနိုင်မည်ဟူ၍လည်း တတစ်ချ မှတ်ယူရန် မဟုတ်
ချေ။ ယခုဖြစ်ပွားသော ကံစွဲမှာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း တစ်ဦးသည် မိမိ
တာဝန်ဝတ္တရားများအရ ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၍၊ ယင်း
ဆောင်ရွက်ချက်များ မှာလည်း မှန်ကန်သောကြောင့်၊ သစ်တောဥပဒေ
ကို ချိုးဖောက်သူအား အရေးယူ အပြစ်ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ရော်ရှိတ်အာမက်အတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်
သော အကျိုးဆောင်က အချင်းဖြစ် ရေတံခါးကို ဖြုတ်ယူခြင်းအား
ဖြင့် လယ်ယာမြေ အများအပြား ဆားငန်ရေ ဝင်ရောက် ပျက်စီးရ
သောကြောင့် နိုင်ငံတော်အတွက် အကျိုးထိခိုက် နှစ်နာစေကြောင်း
တင်ပြသည်။ ဦးဘစိန်က ရေတံခါးကို ဖြုတ်ယူပြီး နောက် ရော်ရှိတ်
အာမက်သည် သက်ဆိုင်ရာများသို့ ချက်ချင်း တိုင်တန်းခြင်း မဟုတ်ချေ။
ဦးဘစိန်သည် ၁၉၇၃ ခု၊ ဇူလိုင်လ(၄)ရက်နေ့တွင် အချင်းဖြစ် ရေတံ
ခါးကို ဖြုတ်ယူပြီး ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်(၂၀) ရက်နေ့တွင်မှ လျှောက်
ထားခံရသူက နယ်မြေ လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီ ရုံး၌လည်း
ကောင်းတရားရုံး၌လည်းကောင်း တိုင်တန်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လျှောက်
ထားခံရသူ၏ တိုင်တန်းချက်မှာ အခြေအမြစ် မရှိသောကြောင့် နယ်မြေ
လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီရုံးက ကွင်းဆင်း စစ်ဆေးပြီး တိုင်
တန်းမှုကို ပိတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ရော်ရှိတ်အာမက်သည် လယ်မြေအတွင်း
ဆားငန်ရေများ ဝင်ရောက်ခြင်းမှ ကာကွယ်လိုလျှင် ရက်ပေါင်း များစွာ
အချိန်ရရှိသော်လည်း ယင်းသို့ ကာကွယ်မှု ပြုလုပ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ပေ
သည်။ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကိုခိုးယူသုံးစွဲပြီး ထိုပစ္စည်းကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်း
သောကြောင့် နိုင်ငံတော်၏ အကျိုးစီးပွား ထိခိုက်နှစ်နာစေသည့် သ
ဘောမျိုး လျှောက်လဲသော အတွေးအခေါ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ လက်မ
ခံနိုင်ပေ။ နိုင်ငံတော်အတွက် ဆောင်ရွက်လိုသော စေတနာအရင်းခံ
ရှိလျှင် ကနဦးက စ၍စည်းကမ်းတကျ သာလျှင် ဆောင်ရွက်သင့်ပေသည်။
စည်းကမ်းတကျ ဆောင်ရွက်မှု များကိုသာ အားပေးရမည် ဖြစ်သည်။

အမှုဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာ အားလုံးတို့ကို ခြုံငုံစဉ်းစား
လျှင်၊ တရားဥပဒေအရ သော်လည်းကောင်း၊ အမှုဖြစ်ပျက်သည့် အ
ကြောင်းခြင်းရာ အရသော်လည်းကောင်း၊ ဦးဘစိန်အပေါ် စွဲချက်တင်
ဖြေရှင်းရန် အချက်အလက်များ မပေါ်ပေါက်သောကြောင့် မြို့နယ်တ
ရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ စွဲချက်
တင်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ဦးဘစိန်အား အမှုမှ ပြန်လွှတ်လိုက်
သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့်ဦးလွင်မောင်တို့
ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးအယ်လ်အဝိန်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်(အဗ္ဗဇ္ဈလီ)*

† ၁၉၇၇

မှတ်လ
၁၂ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၁-ပြစ်မှု မကင်းသော ကျော်နင်းမှု-
အိမ်ခန်းအပြင်ဘက်မျက်နှာစာသို့ ဆိုင်းဘုတ်အနည်းငယ် ကျူးကျော်
ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်
အကျုံးဝင် မဝင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၂ နှင့် အကျုံးဝင်
စေရန် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၄၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ပစ္စည်း
လက်ရှိဖြစ်သူ၏ ပိုင်နက်အတွင်းသို့ ကျူးလွန်ခြင်း ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။
ဦးအဝိန်၏ ဆိုင်းဘုတ်သည် အဗ္ဗဇ္ဈလီ၏ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ကျူး
ကျော်ခြင်း မရှိပေ။ ဦးအဝိန်သည် မိမိ၏အိမ်ခန်းအပြင်ဘက် မျက်နှာ
စာအပေါ်ပိုင်းတွင် ဆိုင်းဘုတ် တပ်ဆင်ရာ၌ ဆက်စပ်လျက်ရှိသော
အဗ္ဗဇ္ဈလီ၏ အိမ်ခန်းအပြင်ဘက် မျက်နှာစာအပေါ်ပိုင်းသို့ တစ်တောင်
ခန့် ကျူးလွန်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဗ္ဗဇ္ဈလီ၏ အိမ်ခန်းအပြင်
ဘက်သို့ ဆိုင်းဘုတ်အနည်းငယ် ကျူးကျော်ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပ
ဒေပုဒ်မ ၄၄၂ အရ အကျုံးဝင်မည် မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးရဲထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံး ရွှေနေ။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးခင်မောင်ဦး၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့်(၁)။

ဦးဩ၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

လျှောက်ထားသူ ဦးအဝိန်အပေါ် လျှောက်ထားခံရသူ အဗ္ဗဇ္ဈလီ
က ကျူးကျော်မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ကျောက်တံတား မြို့နယ် တရား

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၀၈(ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် (၆)တွင် ချမှတ်သော
(၁-၄-၇၅) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၇

ဦးအယ်
အဝိန်
နှင့်ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော် (အဗ္ဗ
ဒူဂါလီ)

ရုံးက အမှုကို စစ်ဆေးပြီးလျှင် လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ ဖြင့် စွဲချက်တင်ခြင်းကို လျှောက်ထားသူက မကျေနပ်သောကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခဲ့ရာ မအောင်မြင်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးအဝိန်သည် ရန်ကုန်မြို့၊ အမှတ် ၂၉၂၊ ပန်းဆိုးတန်း မြေညီ တပ်တွင် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထားသူ ဖြစ်သည်။ အဗ္ဗဒူဂါလီသည် ဦးအဝိန်၏ အိမ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အိမ်ခန်းကို ငှားရမ်းနေသူဖြစ်ပြီး မိမိအိမ်ခန်း ရွှေ့ပိုင်း မျက်နှာစာတွင် ကမ်းယာ ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ ၁၃-၁၀-၇၁ နေ့တွင် ဦးအဝိန်သည် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ဆိုင်းဘုတ် အသေးနေရာ၌ ဆိုင်းဘုတ်အကြီး တပ်ဆင်ရာ တွင် ထိုဆိုင်းဘုတ်သည် အဗ္ဗဒူဂါလီ၏ အိမ်ခန်းဘက်သို့ တတောင်ခန့် ကျူးကျော် လွန်နေသဖြင့် အဗ္ဗဒူဂါလီက ဦးအဝိန်အပေါ် ပိုင်နက်ကျူး လွန်မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ နှင့် အကျုံးဝင်စေရန် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၄၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ အရ ပစ္စည်းလက်ရှိ ဖြစ်သည့် ပိုင်နက် အတွင်းသို့ ကျူးလွန်ခြင်း ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးအဝိန်၏ ဆိုင်းဘုတ် သည် အဗ္ဗဒူဂါလီ၏ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ကျူးကျော်ခြင်း မရှိပေ။ ဦးအဝိန်သည် မိမိ၏အိမ်ခန်း အပြင်ဘက် မျက်နှာစာ အပေါ်ပိုင်းတွင် ဆိုင်းဘုတ်တပ်ဆင်ရာ၌ ဆက်စပ်လျက်ရှိသော အဗ္ဗဒူဂါလီ၏ အိမ်ခန်း အပြင်ဘက် မျက်နှာစာအပေါ်ပိုင်းသို့ တစ်တောင်ခန့်မျှ ကျူးလွန်သွား ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဗ္ဗဒူဂါလီ၏ အိမ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ ဆိုင်းဘုတ် အနည်းငယ် ကျူးကျော်ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ အရ အကျုံးဝင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံးက လျှောက်ထားသူ ဦးအဝိန်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ အရ စွဲချက်တင်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်၍ အမှုမှလွှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြနှင့်ဦးသန့်စင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

မိဟာမက်အလံယာဇ်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်*

၁။ အဗ္ဗဒူလ်အယာမိ

၂။ စာဖတ်အသင်း။

† ၁၉၇၇

မတ်လ

၇ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၀ (၁) ပြဋ္ဌာန်းချက်-တရားရုံး သည် အမှုကို မိမိသဘောအရဖြစ်စေ၊ တရားခံ၏ တောင်းဆိုချက် အရဖြစ်စေ၊ အစ ကနဦးမှ ပြန်လည်စစ်ဆေးနိုင်ခြင်း-ထိုသို့ပြန်လည် စစ်ဆေးလျှင် ယခင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှ တင်ထားခဲ့သော စွဲချက် သည် ပျက်ပြယ်သွားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၀ (၁) တွင် အမှုကို အစကနဦးမှ ပြန်လည်စစ်ဆေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြဋ္ဌာန်း ချက် ဖော်ပြပါရှိပါသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားရုံးသည် ယခင် တည်ရှိခဲ့သော တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရပ်စဲသည့်အခြေအနေမှ အမှုကိုဆက် လက် စစ်ဆေးနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် မိမိသဘောအရဖြစ်စေ တရားခံ၏ တောင်းဆိုချက်အရဖြစ်စေ အမှုကို အစ ကနဦးမှ ပြန်လည်စစ်ဆေးခွင့် ရှိသည်ဟူ၍ ဖော်ပြပါရှိလေသည်။ အထက်ပါ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အစ ကနဦးမှ ပြန်လည်စစ်ဆေးရသည် ဆိုသောကြောင့် ယခင် တရားစီ ရင်ရေးအဖွဲ့သည် တရားခံအပေါ် စွဲချက်တင်ပြီးဖြစ်စေကာမူ နောက်ထပ် ဆက်ခံသည့် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှ အမှုကိုအစမှပြန်၍စစ်ဆေး လျှင် ယခင် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့မှ စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းများကို အသုံးမပြု တော့သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသဖြင့် ယခင်က တင်ထားသည့်

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၄၂၀ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်(၄၅) တွင် ချမှတ်သော (၂၄-၁၀-၇၅) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း (အင်းစိန်မြို့) တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

† ၁၉၇၇

မိုဟာမက်
အလိယာစ်
နှင့်
မြည် ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
ပြန် မှာ နိုင်ငံ
တော်
၁။ အဗ္ဗဒူလ်
အယာဓိ
၂။ စာ ဖတ်
အသင်း။

စွဲချက်မှာလည်း ပျက်ပြယ်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။ နောက်ထပ်ဆက်ခံသည့် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့သည် ယခင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှ စစ်ဆေးခဲ့သော ထွက်ဆိုချက်များကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန် မလိုပေ။ မိမိစစ်ဆေး၍ ရရှိသော သက်သေခံချက်များအပေါ် မူတည်ပြီး တရားခံအပေါ် စွဲချက်တင်သင့်က တင်ပြီး စွဲချက်မတင်သင့်လျှင် တရားခံအား လွှတ်ရပေမည်။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - မစ္စတာအမ်၊ အေ၊ ဆူဟန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
- လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးဝင်းဗေ၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁) ဦးတင်အောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

လျှောက်ထားသူ မိုဟာမက်အလိယာစ်က လျှောက်ထားခံရသူများ ဖြစ်ကြသော၊ အဗ္ဗဒူကလုံ စာဖတ်အသင်းနှင့် အဗ္ဗဒူများတို့အား အင်းစိန်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၄/၅၀၆ အရ တရားစွဲဆိုရာ အဗ္ဗဒူများအပေါ် ယင်း ဥပဒေ ပုဒ်မအရ စွဲချက်တင်သော်လည်း လျှောက်ထားခံရသူ ၂ ဦး အပေါ် စွဲချက်မတင်ပဲ အမှုမှ ပြန်လွှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းတို့ ၂ ဦး အပေါ် တင်လည်း စွဲချက်တင် စစ်ဆေးရန် တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသော်လည်း မအောင်မြင်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူက ဥပဒေအချက်ကို အားကိုးအားထားပြု၍ တင်ပြသည်မှာ ပြည်သူ့တရားစီရင်ရေး စနစ် စတင်ခဲ့စဉ်က လျှောက်ထားခံရသူ ၂ ဦး အပါအဝင် တရားခံ ၃ ဦး တို့အပေါ် ၁၁-၄-၇၃ နေ့တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ် တရားရုံးက တရားခံ ၃ ဦး စလုံး အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၄/၅၀၆ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးကလည်း ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေ အရ ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်း ခံရသော တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့နှင့် အမှုကို စစ်ဆေးကြားနာသော အချိန်တွင် တရားခံများက အမှုကို အစမှ ပြန်လည် စစ်ဆေးရန် တောင်းဆိုသောကြောင့် အစမှ ပြန်လည်စစ်ဆေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအချိန်တွင် တရားခံ ၁ ဦးအပေါ်မှာသာ စွဲချက်တင်၍ တရားခံ ၂ ဦး အပေါ် စွဲချက်မတင်ပဲ အမှုမှ လွှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားဥပဒေအရ လွှဲမှားချွတ်ချော်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅၀ (၁)တွင် အမှုကို အစ ကနဦးမှ ပြန်လည်စစ်ဆေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြဋ္ဌာန်းချက် ဖော်ပြ ပါရှိပါသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားရုံးသည် ယခင်တည်ရှိခဲ့သော တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရပ်စဲသည့်အခြေအနေမှ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေး နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် မိမိသဘောအရဖြစ်စေ၊ တရားခံ၏ တောင်းဆိုချက် အရဖြစ်စေ၊ အမှုကို အစ ကနဦးမှ ပြန်လည်စစ်ဆေးနိုင်ခွင့် ရှိသည် ဟူ၍ ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

အထက်ပါ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အစ ကနဦးမှ ပြန်လည် စစ်ဆေး ရသည် ဆိုသောကြောင့်၊ ယခင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် တရားခံအ ပေါ် စွဲချက်တင်ပြီး ဖြစ်စေကာမူ၊ နောက်ထပ် ဆက်ခံသည့် တရားစီ ရင်ရေးအဖွဲ့မှ အမှုကို အစမှပြန်၍ စစ်ဆေးလျှင် ယခင် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့မှ စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းများကို အသုံးမပြုတော့သည့် အခြေ အနေသို့ ရောက်ရှိသဖြင့်၊ ယခင်က တင်ထားသည့် စွဲချက်မှာလည်း ပျက် ပြယ်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။ နောက်ထပ် ဆက်ခံသည့် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့သည် ယခင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှ စစ်ဆေးခဲ့သော ထွက်ဆိုချက် များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် မလိုပေ။ မိမိစစ်ဆေး၍ ရရှိသော သက် သေခံချက်များအပေါ်မူတည်ပြီး တရားခံအပေါ် စွဲချက်တင်သင့်က တင် ပြီး စွဲချက်မတင်သင့်လျှင် တရားခံအား လွှတ်ရပေမည်။

နောက်ထပ် ဆက်ခံသည့် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် အမှုကို အစမှ ပြန်၍ စစ်ဆေးပြီး၊ သက်သေထွက်ဆိုချက်များအရ လျှောက်ထားခံရသူ ၂ ဦး အပေါ်တွင် စွဲချက်တင်ရန် အထောက်အထား မရှိသဖြင့် လွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ကလည်း ထိုအမိန့်ကို အတည်ပြုပြီးဖြစ်သဖြင့်၊ မြို့နယ် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့နှင့် တိုင်းတရားစီရင် ရေးအဖွဲ့တို့ အမှုအကြောင်းခြင်းရာနှင့် ပတ်သက်၍ တူညီစွာ ဆုံးဖြတ် ခဲ့ခြင်းကို၊ ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့အနေဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန်မလို ပေ။ မြို့နယ် တရားရုံးက လျှောက်ထားခံရသူ ၂ ဦး အပေါ် စွဲချက် မတင်ပဲ အမှုမှ လွှတ်ခြင်းသည် တရားဥပဒေအရ မှန်ကန်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကို ပယ်လိုက်သည်။

† ၁၉၇၇

မိုဟာမက်
အလ်ယာဇ်
နှင့်
ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

၈။ အဗ္ဗူဒူလ်
အယာဇ်

၂။ စာဖတ်
အသင်း

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့်
ဦးကြည်မြို့တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးမင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်*

ဖြောင့်ချက် - သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၆-ရဲအဖွဲ့မှ တပ်သို့အပ်၍
အချုပ်နှင့်ရှိစဉ် ပေးခဲ့သော တရားခံ၏ အစစ်ခံချက်သည် သက်သေခံ
မဝင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရဲအဖွဲ့က ဦးမင်းအား ခေါ်ယူ၍ ခလရ(၆၂)
သို့ အပ်ခဲ့ပြီး တပ်မှ အမိန့်အရ တပ်ကြပ်ကြီး ကျော်စိန်က ဦးမင်း
အား စစ်ဆေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးမင်း၏ အစစ်ခံချက်သည် တရား
သူကြီး၏ ရှေ့တွင် ပေးခဲ့သော ဖြောင့်ချက်မဟုတ်ပဲ ရဲအချုပ်တွင် ရှိ
နေစဉ် ပေးခဲ့သော အစစ်ခံချက်သာ ဖြစ်သဖြင့်၊ သက်သေခံ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၂၆ အရ ဦးမင်းအပေါ်တွင် သက်သေခံ အဖြစ် အသုံးမပြု
နိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးဘိုးသာ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ၊

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးဝင်းဖေ၊ ဥပဒေစန့်ထမ်းအဆင့်(၁)။

ဤအမှုသည်၊ မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံး ၁၉၇၅-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အမှုကြီးအမှတ် (၂၇)တွင်၊ ဦးမင်းအား မတရားအသင်းများ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၇ (၁)အရ ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်
ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို မော်လမြိုင်မြို့ ရုံးထိုင်၊ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးက
၁၉၇၅-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၁၅ (ခ) တွင်
အတည်ပြုခဲ့သည်။ ဦးမင်းက မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်
မှုလျှောက်ထားသည့် အမှုဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၃၄၅ [ခ]

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ်-၁၅ [ခ] တွင် ချမှတ်သော
[၁-၉-၇၅]နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

ဦးမင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

ဦးမင်းသည် လောင်လေးလယ်ကွင်းနှင့် တောတွင်း တစ်နေရာတွင်
သောင်းကျန်းသူ တိုက်ထိန်းအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး၊ မိမိကိုယ်တိုင် ဆက်
ကြေးငွေများ ကောက်ခံပေးခဲ့သည်ဟု မူလရုံးက ဖော်ပြလျက်၊ ဦးမင်း
အပေါ်တွင် မတရားအသင်းများ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၇ (၁)အရ စွဲချက်
တင်ခဲ့သည်။ ဦးမင်းက မိမိသည် ယင်းသို့ ပြုမူခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် မိမိ
အပေါ်တွင် အပြစ်မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မူလရုံး
နှင့် ပြည်နယ် တရားရုံးတို့က ဦးမင်းအပေါ်တွင် ပြစ်မှုထင်ရှားသည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းသို့ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ရန် သက်သေခံ အ
ထောက်အထား ခိုင်လုံခြင်း ရှိမရှိ စိစစ်ကြည့်ရှုသောအခါ၊ တစ်မူလုံးတွင်
တရားလိုပြ သက်သေ တပ်ကြပ်ကြီးကျော်စိန် (လိုပြ-၁)၏ ထွက်ဆို
ချက်မှတစ်ပါး အခြားသက်သေခံအထောက်အထားများမရှိကြောင်းတွေ့ရှိ
ရသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးကျော်စိန်က ဦးမင်းအားသောင်းကျန်းသူ
တိုက်ထိန်းအဖွဲ့နှင့် တွေ့၍ တိုက်ထိန်းက လောင်လေးကျေးရွာမှ ဆက်
ကြေးများ ကောက်ခံပေးရန် ပြောကြောင်း၊ မိမိက တရွာလုံးအတွက်
တာဝန်မယူရဲဘူးဟု ပြောသောအခါ တိုက်ထိန်းက မိမိ (ဦးမင်း)၏
ရပ်ကွက်ရှိ အိမ် ၁၃ လုံး အတွက်သာ ကောက်ခံပေးရန် ပြောကြောင်း၊
မိမိက ကောက်ခံပေးပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့ကြောင်း အစစ်ခံခဲ့သည်ဟု
ထွက်ဆိုသည်။

ရဲအဖွဲ့က ဦးမင်းအား ခေါ်ယူ၍ ခလရ (၆၂)သို့ ပို့အပ်ခဲ့ပြီး
တပ်မှ အမိန့်အရ တပ်ကြပ်ကြီးကျော်စိန်က ဦးမင်းအား စစ်ဆေးခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးမင်း၏ အစစ်ခံချက်သည် တရားသူကြီး၏ရှေ့တွင် ပေးခဲ့သော ပြောင့်
ချက်မဟုတ်ပဲ၊ ရဲအချုပ်တွင်ရှိနေစဉ် ပေးခဲ့သော အစစ်ခံချက်သာ ဖြစ်
သဖြင့်၊ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ-၂၆ အရ ဦးမင်းအပေါ်တွင် သက်
သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုနိုင်ပေ။

ဦးမင်းသည် ဆက်ကြီး တစ်စုံတစ်ရာ ကောက်ခံခြင်း မပြုခဲ့ကြောင်း၊
တရားလိုပြ သက်သေများက ထွက်ဆိုကြသဖြင့်၊ အကယ်၍ ဦးမင်းသည်
သောင်းကျန်းသူ တိုက်ထိန်းအား ကတိပေးခဲ့သည် ဆိုဦးတော့ မိမိ
လတ်တလောခြင်း ခံစားရမည့် အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကြောင့် ကတိ
ပေးခဲ့ရခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။

† ၁၉၇၇

ဦးမင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

ဆိုရှယ်လစ်

သမ္မတ

မြန်မာနိုင်ငံ

တော်

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သက်သေခံမဝင်သော ဦးမင်း၏ အစစ်ခံချက် တစ်ခုတည်းအပေါ်မူတည်၍၊ ဦးမင်းအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍၊ လျှောက်ထားသူ ဦးမင်း အပေါ် မူတည်အသင်းများ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၇ (၁)အရ ပြစ်မှု ထင် ရှား စီရင်ခြင်းနှင့်၊ ထောင်ဒဏ် ၂-နှစ် ကျခံစေရန် ချမှတ်ခဲ့ခြင်းတို့ ကို ပယ်ဖျက်ပြီး၊ ဦးမင်းအား အပြီးအပြတ် လွှတ်စေရန် အမိန့်ချမှတ် လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ဦးစိုးလှိုင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

မောင်မျိုးအောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်*

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၆၄-မျက်မြင်သက်သေ မရှိစေကာမူ ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေအထောက်အထားများ ကွင်းဆက်မပြတ် ရှိနေခြင်း-သတ်ကြောင်းသက်သေအထောက်အထား မရှိ၍ လူသတ်မှုဖြင့် အပြစ်မပေးပဲ အသတ်ခံရမည့်ဘေးသို့ ရောက်အောင် ပြားယောင်း သွေးဆောင်မှုဖြင့် အပြစ်ပေးခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေ မရှိသော အမှုဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မောင်မျိုးအောင်က/မတင်မာရီအား လုံချီဆုတ်ဖြဲသောကြောင့် မကျေမနပ်မှု ရှိနေခြင်း၊ မောင်မျိုးအောင်နှင့် မတင်မာရီတို့ အတူတကွ လမ်းလျှောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး မကြာမီ မတင်မာရီ သေဆုံးရခြင်း၊ အချင်းဖြစ်ပွားသော နေရာအနီးမှ ရရှိသော ဖိနပ်တစ်ရံမှာ မောင်မျိုးအောင်၏ ဖိနပ်ဖြစ်နေခြင်း အစရှိသော အချက်များအရ မျက်မြင်သက်သေ မရှိစေကာမူ၊ ပတ်ဝန်းကျင် သက်သေ အထောက်အထားများ ကွင်းဆက်မပြတ် ရှိနေကြောင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။ မောင်မျိုးအောင်က မတင်မာရီအား သတ်ပစ်ကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထား မရှိ၍ လူသတ်မှုဖြင့် အပြစ်မပေးပဲ၊ အသတ်ခံရမည့် ဘေးသို့ရောက်အောင် ပြားယောင်း သွေးဆောင်ကြောင်း အထောက်အထား ခိုင်လုံသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးက မောင်မျိုးအောင် အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၆၄ အရ အပြစ်ပေးခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်ပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ရွှေနေမရှိ။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးစိန်ထွန်း ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)။

* ၁၉၇၄ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၃၇၃ (ခ)

† ၁၉၇၄ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် (၂၃)တွင် ချမှတ်သော (၁၂-၈-၇၄) နေ့စွဲပါ မကွေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

† ၁၉၇၇

မောင်မျိုး
အောင်
နှင့်

ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

လျှောက်ထားသူ မောင်မျိုးအောင်အပေါ် သရက်မြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄ အရ ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ် အပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ခြင်းကို မကွေးတိုင်း တရားရုံးက အတည်ပြုသောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ရောက်ရှိလာသော အမှုဖြစ်သည်။

ဤအမှုမှာ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၇ ရက်နေ့ည ၈ နာရီအချိန်ခန့်တွင် သရက်မြို့၊ အစိုးရ မူလတန်းကျောင်းဝင်း အတွင်း၌ မတင်မာရီဆိုသူ အသတ်ခံရသော အမှုဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူ မောင်မျိုးအောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ အရ တရားစွဲဆိုပြီး ပုဒ်မ ၃၆၄ အရ အပြစ်ဒဏ်ပေးသော အမှုဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်ပွားသောည (၈) နာရီခန့်တွင် ရာမန်ဂျူး (လိုပြ-၁) သည် မိမိအိမ်ရှေ့၌ ထိုင်နေစဉ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော အစိုးရ မူလတန်းကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ယောက်ျားတဦးနှင့် မိန်းမတဦး ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး၊ မိနစ် ၂၀ ခန့် အကြာတွင် အမေရေကယ်ပါဦးဟု အော်သံကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲသားများနှင့် အရပ်သားများကို အကူအညီခေါ်ပြီး ကျောင်းနောက်ဘက်သို့ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ရာ လူတယောက် ထွက်ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျောင်းခန်းအတွင်းမှာ မတင်မာရီ သတိမေ့နေကြောင်း တွေ့ရသောကြောင့် ဆေးရုံသို့ပို့ရာ သတိပြန်မရပဲ သေဆုံးသွားသည်။ မတင်မာရီသည် လည်ပင်း အညှစ်ခံရသောကြောင့် သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းနောက်ဖေး ဝင်းထရံအနီးတွင် ဂျပန်ဖိနပ်တစ်ရံ တွေ့ရသောကြောင့် ရှာဖွေပုံစံပြုလုပ်၍ သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။

သေဆုံးသူ မတင်မာရီနှင့် မောင်မျိုးအောင်တို့သည် အချင်းဖြစ်ပွားသည့် နေ့လယ်ပိုင်း၌ မတင်မာရီက မောင်မျိုးအောင်၏ ပုဆိုးကိုဆုတ်ဖြဲသောကြောင့်၊ မောင်မျိုးအောင်က စိတ်ဆိုးပြီး ကြိမ်းမောင်းကြောင်း ဒေါ်လှတင် (လိုပြ-၁၀) ကကြားရသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားသည့်ည ၇ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် မောင်ဖုန်း (လိုပြ-၃) သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ရှိနေစဉ်၊ မောင်မျိုးအောင်နှင့် မတင်မာရီတို့ကို အတူတကွ လမ်းလျှောက်သွားကြောင်း မြင်လိုက်ရသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားသောနေရာမှ သိမ်းဆည်းရမိသော ဂျပန်ဖိနပ်တစ်ရံမှာ မောင်မျိုးအောင်၏ ဖိနပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်စိန်ကြည် (လိုပြ-၁၄)က ထွက်ဆိုသည်။ ဤသက်သေများမှာ မောင်မျိုးအောင်အပေါ်တွင် အာဇာတရှိသူများ ဖြစ်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်၍ မဟုတ်မမှန် လည်ဆယ်ထွက်ဆိုရန် အကြောင်းမရှိချေ။

မောင်မျိုးအောင်က အခြင်းဖြစ်ပွားစဉ် အချိန်တွင် မိမိသည်အခြား တစ်နေရာတွင် ရှိနေကြောင်း ထုချေသော်လည်း၊ လုံလောက်သော သက်သေခံ အထောက်အထားများ တင်ပြနိုင်စွမ်းမရှိချေ။ အမှုမှာမျက်မြင် သက်သေ မရှိသော အမှုဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မောင်မျိုးအောင်က မတင်မာရီအား လုံချည်ဆုတ်ဖြဲသောကြောင့် မကျေနပ်မှု ရှိနေခြင်း၊ မောင်မျိုးအောင်နှင့် မတင်မာရီတို့ အတူတကွ လမ်းလျှောက်သွားသည် ကို မြင်လိုက်ရပြီး မကြာမီ မတင်မာရီ သေဆုံးရခြင်း၊ အခြင်းဖြစ်ပွား သော နေရာအနီးမှရရှိသော ဖိနပ်တစ်ရံမှာ မောင်မျိုးအောင်၏ ဖိနပ် ဖြစ်နေခြင်း အစရှိသော အချက်များအရ မျက်မြင်သက်သေ မရှိစေ ကာမူ ပတ်ဝန်းကျင် သက်သေခံ အထောက်အထားများ ကွင်းဆက် မပြတ် ရှိနေကြောင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။ မောင်မျိုးအောင်က မတင်မာ ရီအား သတ်ပစ်ကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထားမရှိ၍ လူသတ်မှု ဖြင့် အပြစ်မပေးပဲ အသတ်ခံရသည့်ဘေးသို့ ရောက်အောင် ပြားယောင်း သွေးဆောင်ကြောင်း၊ အထောက်အထား ခိုင်လုံသဖြင့်၊ မြို့နယ်တရားရုံး က မောင်မျိုးအောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄ အရ အပြစ်ပေးခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင် မှုကို ပယ်လိုက်သည်။

† ၁၉၇၇

မောင်မျိုး
အောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးကြည်မြ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ဦးစိုးလှိုင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၇၇

ဇန်နဝါရီလ
၂၀ ရက်

ဒေါ်မြမြ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်*

(ဦးသန်းရွှေ)

အမှုကို ချေဖျက်ခြင်း-တရားခံပြ သက်သေများ၏ ထွက်ချက် သက်သက် ကိုသာ အခြေပြု၍ တရားလိုသက်သေ တစ်ဦးအား တရားရုံးက အမှုပွင့်၍ အရေးယူရန် သင့်မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားခံဘက်ကပြသည့် သက်သေများက အခြားသူ တစ်ဦးလည်းပါဝင်ကြောင်း ပြောပြခဲ့လျှင် ယင်းပြောပြချက်များကို ယုံကြည်ရန် သင့်မသင့် အလေးအနက် နှိုင်းချိန်သင့်သည်။ ကိုကမား အပေါ် စွဲဆိုသည့် အမှုတွင် ဒေါ်မြမြအား တရားလိုပြ သက်သေ အဖြစ်ဖြင့် စစ်ဆေးစဉ်အခါက၊ ၎င်းလည်း ပါဝင်ကြောင်း အပြန် အလှန် မေးခွန်းထုတ်ထားခြင်း မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ တရားခံဘက်မှ သက်သေခံချက်များအရ၊ ၎င်းလည်းပါဝင်ကြောင်း ပြောဆိုချက်များ မှာ နောက်မှအကြံရ၍ တင်ပြချက်များ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်ရန် အကြောင်းရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကမားအပေါ် စွဲဆိုသည့် အမှုမှ တရားခံပြသက်သေ ထွက်ချက်သက်သက်ကိုသာ အခြေပြု၍ ဒေါ်မြမြ အပေါ် အမှုတစ်မှုပွင့်၍ အရေးယူရန် မသင့်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးထွန်းဝေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးဘသန်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)

အမရပူရမြို့နယ် တရားရုံး အမှုအမှတ် ၁၃၆၉/၇၄ တွင် တရားခံ ကိုကမားအပေါ် အရေးကြီးသော ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ဆောင်ရွက်မှု များဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၈(၁)နှင့် တရားစွဲဆိုရာ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မြမြမှာ တရားလို သက်သေတစ်ဦးအဖြစ် အစစ်ခံခဲ့သည်။ ယင်းအမှု

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ်၄၄(ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ် ပြစ်မှုကြီးအမှုအမှတ် (၂၀) တွင် ချမှတ်သော (၁၄-၁-၇၅) နေ့စွဲပါ အမရပူရမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

တွင် နှစ်ဘက်သက်သေများ စစ်ဆေး၍ အမိန့်ချရန် သီးသန့်ထားပြီး
 နောက်၊ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မြမြအား တိရစ္ဆာန် သတ်ဖြတ်ရေး
 ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃(၁)နှင့် အရေးကြီးသော ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ဆောင်
 ရွက်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈(၁)တို့အရ အရေးယူရန် တရားရုံးက အလို
 အလျောက် အမှုဖွင့်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၂၈/ ၇၅
 ဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုကို ချေဖျက်ပေးရန် ဒေါ်မြမြက ဤလျှောက်လွှာ
 ကို တင်ခြင်းဖြစ်သည်။

† ၁၉၇၇

ဒေါ်မြမြ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတ
 မြန်မာနိုင်ငံ
 တော်
 (ဦးသန်း
 ရွှေ)

တရားခံ ကိုကမားအပေါ် အမှုစစ်ဆေးပြီးနောက် လျှောက်ထားသူ
 အပေါ်၌ အမှုပေါ်ပေါက်သည်ဆိုကာ၊ အမှုတစ်မှုဖွင့်၍ တရားရုံးက
 အရေးယူရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းသည်ဟု မဆို
 နိုင်ပေ။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ အရေးမယူခင် အဓိက စဉ်းစားရန်မှာ
 လျှောက်ထားသူအပေါ် စွဲဆိုသည့် ပြစ်မှုအရ အမှုပေါ်ပေါက်ခြင်း
 ရှိမရှိဖြစ်ပေသည်။ ကိုကမားအပေါ် စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် တရားလိုပြ သက်
 သေများ ထွက်ဆိုချက်အရ တရားခံကိုကမား အပေါ်တွင်သာ အမှုပေါ်
 ပေါက်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ တရားခံပြသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ
 သာလျှင် လျှောက်ထားသူသည် ကိုကမား၏သားသတ်ရုံတွင် ကိုကမား
 ၏ ခွင့်ပြုချက်နှင့် သားသတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။
 ကိုကမားအပေါ် အမှုကို အမိန့်မချသေးပဲ ဒေါ်မြမြအပေါ် အရေးယူ
 ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုလိုလျှောက်ထားသူအပေါ် အရေးယူခြင်းမှာ တ
 ရားရုံးတွင် အာဏာရှိသော်လည်း အရေးယူရန် လုံလောက်သည့် သက်
 သေအထောက်အထား ရှိပါသလော၊ တရားခံဘက်မှတင်ပြသည့် သက်
 သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို လက်ခံသင့်ပါသလော ဆိုသည့်အချက်တို့
 ကို သုံးသပ်ရပေလိမ့်မည်။ တရားခံဘက်ကပြသည့် သက်သေများက
 အခြားသူတစ်ဦးလည်း ပါဝင်ကြောင်း ပြောပြခဲ့လျှင် ယင်းပြောပြချက်
 များကို ယုံကြည်ရန် သင့်မသင့် အလေးအနက် နှိုင်းချိန်သင့်သည်။ ကို
 ကမားအပေါ် စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် ဒေါ်မြမြအား တရားလိုပြ သက်သေ
 အဖြစ်ဖြင့် စစ်ဆေးစဉ်အခါက၊ ၎င်းလည်း ပါဝင်ကြောင်း အပြန်

† ၁၉၇၇

ဒေါ်မြမြ
နှင့်
ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်
(ဦးသန်း
ရွှေ)

အလွန် မေးခွန်းထုတ်ထားခြင်း မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ တရားခံဘက်မှ သက်
သေခံချက်များအရ ၎င်းလည်း ပါဝင်ကြောင်း ပြောဆိုချက်များမှာ
နောက်မှအကြံရ၍ တင်ပြချက်များဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်ရန် အကြောင်း
ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကမားအပေါ် စွဲဆိုသည့်အမှုမှ တရားခံပြ
သက်သေထွက်ချက် သက်သက်ကိုသာ အခြေပြု၍ ဒေါ်မြမြအပေါ်
အမှုတစ်မှုနှင့်၍ အရေးယူရန် မသင့်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဒေါ်မြမြအပေါ် စွဲဆို
ထားသည့် အမရပူရမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂၈ / ၇၅ကို
ချေဖျက်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ဦးကြည်မြတ်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးလှရွှေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် *

† ၁၉၇၇

ဖေဖော်ဝါရီ
လ ၉ ရက်

နိုင်ငံခြားသားများမှတ်ပုံတင် နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ (၂)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်-
နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးသည် မိမိနေရပ်မှ ၂၄ နာရီထက်ကျော်လွန်၍
အခြားအရပ်သို့ သွားရောက်လျှင် သက်ဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင် အရာရှိ
ထံ အကြောင်းကြားရမည်ဟူသော ညွှန်ကြားချက်ကို သက်ဆိုင်ရာ
ဌာနက နိုင်ငံခြားသားအား စာဖြင့်ရေးသား အသိပေးထားရန်
လိုခြင်း- ယင်းတာဝန်ကို သက်ဆိုင်ရာဌာနက ပျက်ကွက်နေလျှင်၊
ညွှန်ကြားချက်ကို မလိုက်နာသော နိုင်ငံခြားသားအပေါ် အရေး
ယူရန် သင့်မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးလှရွှေအားမိမိနေရပ်မှ ၂၄ နာရီထက် ကျော်
လွန်၍ အခြားအရပ်သို့ သွားရောက်လျှင် သက်ဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင်အရာ
ရှိထံ အကြောင်းကြားရမည်ဟူသော ညွှန်ကြားချက်ကို စာဖြင့်ရေးသား
ပြီး ဦးလှရွှေအား အသိပေးခဲ့ကြောင်း အငြင်းပွားပေ။ ဗဟိုဥပဒေ
ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင်က ယင်းညွှန်ကြား
ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးလှရွှေနေအိမ်တွင် ဧရိသောကြောင့် ခယ်မတော်
သူအား ပြောပြခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုချက် ရှိသည်ဟူ၍ တင်ပြသည်။
နိုင်ငံခြားသားများ မှတ်ပုံတင်နည်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀(၂)တွင် ဖော်ပြပါ
ရှိသည်မှာ ညွှန်ကြားချက်ကို စာနှင့်ရေးသား ပြုလုပ်ရမည်။ ယင်းညွှန်
ကြားချက် ရရှိနားလည်ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံခြားသားက စာနှင့်
ရေးသား အသိအမှတ် ပြုလုပ်ရမည်ဟူ၍ အတိအကျ ဖော်ပြထားသော
ကြောင့် ဘက်ဆိုင်သူမရှိ၍ ခယ်မဖြစ်သူအား ပြောပြခဲ့ပါသည်ဟူသော
ထွက်ဆိုချက်ကို လက်ခံစဉ်းစားရန် သင့်မည်မဟုတ်ချေ။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်- ၃၅၇ [ခ]
† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅ [က] တွင် ချမှတ်
သော [၂၂-ဂ-၇၅] နေ့စွဲပါ ဝဲခူးတိုင်း [ကြို့ပင်ကောက်မြို့] တရားရုံး
၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

† ၁၉၇၇

ဦးလှရွှေ
နှင့်
ပြည့် ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် တစ်ရပ်တွင် ပါရှိသည့် ညွှန်ကြားချက် တစ်ရပ်ကို သက်ဆိုင်ရာဌာနက လိုက်နာခြင်း မပြုခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဦးလှရွှေ ၂၄ နာရီ ကျော်လွန်၍ ရန်ကုန်သို့ သွားရောက်ခြင်းမှာ သဘောရိုးဖြင့် သွားခြင်း လော သက်ဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားချက် တစ်ရပ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းလော ဆိုသည့်အချက် သံသယရှိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဇီးကုန်းမြို့နယ် တရားရုံးက ဦးလှရွှေအပေါ် နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ (၁)အရ စွဲချက်တင်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်၍ ဦးလှရွှေအား အမှုမှစွဲချက် မတင်ပဲ လွှတ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် -ဦးမြသိန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက်-ဦးထွန်းရွှေ၊ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ဗဟိုဥပဒေရုံး

လျှောက်ထားသူ ဦးလှရွှေသည် တရုတ်လူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်၍ နိုင်ငံခြားသားလက်မှတ် ကိုင်ဆောင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားသား လက်မှတ် ကိုင်ဆောင်ထားသူ တစ်ဦးသည် မိမိနေထိုင်ရာမြို့နယ်အတွင်းမှ ၂၄ နာရီထက် ကျော်လွန်၍ အခြားတစ်နေရာသို့ သွားရောက်လျှင် သက်ဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင်အရာရှိထံ အကြောင်းကြားရမည် ဖြစ်သော်လည်း ဦးလှရွှေသည် ယင်းသို့ အကြောင်းကြားခြင်း မရှိပဲ၊ မိမိနေထိုင်ရာ ဇီးကုန်းမြို့မှ ၂၄ နာရီထက် ကျော်လွန်၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ သွားသောကြောင့်၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ် နိုင်ငံခြားသားများ မှတ်ပုံတင်နည်း ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀ (၂)ကို ကျူးလွန်သည်ဟူ၍ အရေးယူ တရားစွဲဆိုသည်။ ဇီးကုန်းမြို့နယ် တရားရုံးက၊ လျှောက်ထားသူအပေါ် နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ (၁)အရ၊ စွဲချက်တင်ခြင်းကို ပဲခူးတိုင်း တရားရုံးက အာဏာပြုသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းစွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ရောက်ရှိလာသော အမှုဖြစ်သည်။

ဦးလှရွှေသည် ဇီးကုန်းမြို့မှထွက်ခွာ၍ ၂၇.၁၂.၇၂ နေ့မှ ၁.၁.၇၃ နေ့အထိ ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း စွဲဆိုသည့်ဘက်မှအဆိုပြုသည်။ ဦးခင်မောင်သိန်း ဆိုသူအပေါ် ဦးလှရွှေအား ခြိမ်းခြောက်ငွေညှစ်သည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရန်ကုန်မြို့ရှိ၊ အထူးစုံစမ်း စစ်ဆေးရေးဌာနမှ အရေးယူ တရားစွဲဆိုရာ ဇီးကုန်းမြို့နယ် တရားရုံးက အရေးယူစစ်ဆေးသည်။ ထိုအမှုတွင် ဦးလှရွှေက တရားလိုပြ သက်သေအမှတ် ၃ အဖြစ် အစစ်ခံရာ ဦးလှရွှေ ရန်ကုန်သို့ သွားကြောင်း မေးခွန်းများ မေးသောကြောင့်

† ၁၉၇၇

ဦးလှရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

အထူးစုံစမ်း စစ်ဆေးရေးဌာနမှ အမှုလိုက်အရာရှိက သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၂ ကို ရည်ညွှန်း၍ ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အမှုပြီးပြတ်သောအခါတွင် ဦးလှရွှေသည် ဇီးကုန်းမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ၂၄ နာရီထက်ကျော်လွန်၍ သွားရောက်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ဟူ၍ နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ (၁) အရ၊ တရားစွဲဆိုခံရခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ နိုင်ငံခြားသားများ မှတ်ပုံတင်နည်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ (၂) ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ၊ နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင် ကိုင်ဆောင်သူသည် မိမိနေရပ်မှ ၂၄ နာရီထက် ကျော်လွန်၍ အခြားနေရပ်သို့သွားရောက်ခဲ့လျှင် သက်ဆိုင်ရာမှတ်ပုံတင်အရာရှိထံ အကြောင်းကြားရမည်ဟု ဖော်ပြပါရှိသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ အကြောင်းကြားရန် လိုအပ်ကြောင်း ညွှန်ကြားချက်ကို စာနှင့်ရေးသား၍ နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင်လက်မှတ် ကိုင်ဆောင်သူအားပေးရာ၌ ယင်းညွှန်ကြားချက် ရရှိကြောင်း စာအားဖြင့် ရေးသားအသိအမှတ် ပြုစေရမည်ဟု ဖော်ပြပါရှိသည်။

ဦးလှရွှေအား မိမိနေရပ်မှ ၂၄ နာရီထက် ကျော်လွန်၍၊ အခြားအရပ်သို့သွားရောက်လျှင် သက်ဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင်အရာရှိထံ အကြောင်းကြားရမည်ဟူသော ညွှန်ကြားချက်ကိုစာနှင့်ရေးသားပြီး ဦးလှရွှေအား အသိမပေးခဲ့ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ ဗဟိုဥပဒေရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင်က ယင်းညွှန်ကြားချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးလှရွှေ နေအိမ်တွင် မရှိသောကြောင့် ခယ်မတော်သူအား ပြောပြခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုချက်ရှိသည်ဟူ၍ တင်ပြသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ မှတ်ပုံတင်နည်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ (၂) တွင် ဖော်ပြပါရှိသည်မှာ ညွှန်ကြားချက်ကို စာနှင့်ရေးသားပြုလုပ်ရမည်။ ယင်းညွှန်ကြားချက် ရရှိနားလည်ကြောင်းသက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံခြားသားကစာနှင့်ရေးသားအသိအမှတ်ပြုလုပ်ရမည်ဟူ၍ အတိအကျ ဖော်ပြထားသောကြောင့် သက်ဆိုင်သူမရှိ၍ ခယ်မဖြစ်သူအား ပြောပြခဲ့ပါသည်ဟူသော ထွက်ဆိုချက်ကို လက်ခံစဉ်းစားရန်သင့်မည်မဟုတ်ချေ။

ဦးလှရွှေသည် သက်ဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင်အရာရှိထံ တိုင်ကြားခြင်းမရှိပဲ ဇီးကုန်းမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ၂၄ နာရီထက်ကျော်လွန်၍ သွားမသွားဟူသောအချက်နှင့် ဤကဲ့သို့ ခွင့်ပြုချက်မရှိပဲ အခြားတစ်နေရာသို့ မသွားရောက်နိုင်ကြောင်း ဦးလှရွှေ သိမသိဟူသော အချက်တို့ကို စဉ်းစားရာတွင် ဦးလှရွှေသည် ဇီးကုန်းမြို့မှ ၂၄ နာရီထက်ကျော်လွန်၍ ရန်ကုန်

† ၁၉၇၇

ဦးလှရွှေ
နှင့်

ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

မြို့သို့ သွားရောက်ကြောင်း ဟုတ်မှန်သည်ဆိုစေကာမူ ဤကဲ့သို့ သွားရောက်ခဲ့လျှင် အပြစ်ရှိနိုင်ကြောင်း ဦးလှရွှေ သိ မသိဟူသောအချက်မှာ အရေးကြီးပေသည်။

ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်တစ်ရပ်တွင် ပါရှိသည့် ညွှန်ကြားချက်တစ်ရပ်ကို သက်ဆိုင်ရာဌာနက လိုက်နာခြင်း မပြုခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဦးလှရွှေ ၂၄ နာရီထက်ကျော်လွန်၍ ရန်ကုန်သို့သွားရောက်ခြင်းမှာ သဘောရိုးဖြင့် သွားခြင်းလော၊ သက်ဆိုင်ရာညွှန်ကြားချက်တစ်ရပ်ကိုဖောက်ဖျက်ခြင်းလော ဆိုသည့်အချက် သံသယရှိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဇီးကုန်းမြို့နယ် တရားရုံးက ဦးလှရွှေအပေါ် နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ (၁)အရ စွဲချက်တင်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်၍ ဦးလှရွှေအား အမှုမှစွဲချက်မတင်ပဲ လွှတ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန်းစင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့်ဦးလွင်မောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

မောင်လှသောင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်*

† ၁၉၇၇

ဖေဖော်ဝါရီ
၈ ၄ ရက်

ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းထားစဉ်အတွင်း၊ မူလတရားရုံးသည် ပြင်ဆင်မှု
တရားရုံး၏ အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းသင့် မသင့်-ယင်းသို့ပြင်ဆင်မှု
တင်သွင်းထားစဉ် မူလတရားရုံးတွင် အစစ်ဆေးခံရန် မလိုတော့
ဟူ၍အမှုသည်များ၏ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး တစ်ရပ်အနေဖြင့်
တောင်းဆိုခွင့်ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူလတရားရုံးမှ ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို တိုင်းတရား
ရုံး သို့မဟုတ် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုများ တင်သွင်းသောအခါ မူလ
တရားရုံးသည် သာမန်အားဖြင့် အယူခံတရားရုံး၏ အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်း
သင့်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့စောင့်ဆိုင်းရန် သင့်မသင့်မှာ မူလ
တရားရုံး၏ ဆင်ခြင်တုံတရားအရသာ ဖြစ်သည်။ မလွဲမသွေ စောင့်ဆိုင်းရ
မည်ဟူ၍ ပြဌာန်းချက်မရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားခံ သို့မဟုတ် တရားလိုသည် အယူခံ
တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသည်နှင့်တပြိုင်နက် မူလတရားရုံးတွင်
အစစ်ခံရန် မလိုတော့ဟူ၍ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး တစ်ရပ်အနေဖြင့်
မတောင်းဆိုနိုင်။ အမှုကိုဆက်လက် စစ်ဆေးသင့် မသင့်ဟူသော အဆုံး
အဖြတ်မှာ အယူခံတရားရုံးမှ အထူးကိစ္စတစ်ရပ်အနေဖြင့် တားမြစ်မိန့်
မရှိလျှင် အမှုစစ်ဆေးသော တရားရုံး သဘောအရပင်ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးသန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
လျှောက်သားခံရသူအတွက် - ဦးသန်းစိန်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ်- ၄၁၅ [ခ]

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် [၃၉] တွင် ချမှတ်သော
[၂၀-၉-၇၅] နေ့စွဲပါ မကွေးတိုင်း [မင်းဘူးခရိုင်] တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

† ၁၉၇၇

မောင်လှ
သောင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်
အဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

ဤအမှုသည် လျှောက်ထားသူ မောင်လှသောင်းအပေါ်တွင် ပွင့်ဖြူ
မြို့နယ်တရားရုံးက ၁၉၇၃-ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ် ပြည်သူ့လွှတ်တော်နှင့်
ကောင်စီအဆင့်ဆင့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းဆိုင်ရာ ဥပဒေအခန်း ၁၀၊
ပုဒ်မ ၃၅ / ၃၆ (၂) (၄)အရ ထောင်ဒဏ်(၁)နှစ်ကျခံရန်နှင့် ငွေကျပ်
၁၀၀၀/-ပေးဆောင်ရန် ပျက်ကွက်လျှင်ထောင်ဒဏ်(၃)လ ထပ်မံကျ
ခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ မကွေးတိုင်းတရားရုံးက ငွေဒဏ်ကို ပယ်
ဖျက်၍ ထောင်ဒဏ်ကို အတည်ပြုသည်။ မောင်လှသောင်းက မကျေ
နပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းသော အမှုဖြစ်သည်။

မူလတရားရုံးသည် မောင်လှသောင်းနှင့် အတူ တွဲဖက် တရားခံ
ဦးအေးပိုင်အပေါ် အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ယခုအချိန်တွင် သတ်
မှတ်သော အပြစ်ဒဏ်အသီးသီး ကျခံခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မောင်လှသောင်း တစ်ဦး
တည်းကသာ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မောင်လှသောင်း
နှင့် ဦးအေးပိုင်တို့သည် ပြည်သူ့လွှတ်တော်နှင့် ပြည်သူ့ကောင်စီ
အဆင့်ဆင့် ရွေးကောက်ပွဲများနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမဲ့ ပြုကျင့်ခဲ့သည်
ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မဲဆွယ်ခြင်း၊ မဲပေးခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် တား
မြစ်ချက်များကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့သည် ဟူ၍လည်းကောင်း အပြစ်ရရှိခဲ့
သည်။ ယင်းတို့မှာ ပါတီဝင်များဖြစ်ကြ၍ ကျေးရွာများ၌ ပါတီမှ
ဦးဆောင်၍ ညှိနှိုင်းရာတွင် ပါတီမှလျှာထားသော ကိုယ်စားလှယ်လောင်း
များကို လက်မခံပဲ မောင်လှသောင်းနှင့် အခြားသူများကို ရွေးချယ်
ရန် စည်းရုံးပြောကြားကြောင်း ပေါ်လွင်ပေသည်။ ထို့ပြုမှုချက်မှာ
ဆန္ဒမဲပေးခြင်းကို ပျက်ပြားစေရန် လှုံ့ဆော်ခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း မှတ်
ယူရပေမည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင်
၏ အဓိကတင်ပြချက်မှာ လျှောက်ထားသူနှင့် ယင်းသက်သေများကို
မူလတရားရုံးက စစ်ဆေးခြင်းမပြုပဲ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သောကြောင့် ဥပဒေ
အရ လွှဲမှားကြောင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူနှင့် သက်သေများကို
မြို့နယ်တရားရုံးက စစ်ဆေးခြင်း မပြုခဲ့ကြောင်းမှန်သည်။ သို့ရာတွင်
ဤသို့ ပြုခဲ့ခြင်းမှာ လျှောက်ထားသူကိုယ်တိုင်က ပြင်ဆင်မှု တင်ထား
သော ဗဟိုတရားရုံးအမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းပြီးမှသာ အစစ်ခံနိုင်မည်ဟု
ပြောသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားရုံးက အမှုဆက်လက်
ဆောင်ရွက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သတိပေး၍ ဆက်လက်စစ်ဆေးပြီး
အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သော သက်သေထွက်ချက်များအရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်
ချက်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မူလတရားရုံးမှ ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံး သို့မဟုတ် ဗဟို
တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုများတင်သွင်းသောအခါတွင် မူလတရားရုံးသည်
သာမန်အားဖြင့် အယူခံ တရားရုံးများ၏ အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းသင့်
ပေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ စောင့်ဆိုင်းရန် သင့်မသင့်မှာ မူလတရား
ရုံး၏ ဆင်ခြင်တုံတရား အရသာဖြစ်သည်။ မလ္လေမသ္မေစောင့်ဆိုင်းရမည်
ဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိချေ။ တရားခံ သို့မဟုတ် တရားလိုသည် အယူခံ
တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသည်နှင့် တပြိုင်နက် မူလတရားရုံးတွင်
အစစ်ဆေးခံရန် မလိုတော့ဟူ၍ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး တစ်ရပ်အနေဖြင့်
မတောင်းဆိုနိုင်၍ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးသင့် မသင့်ဟူသော အဆုံး
အဖြတ်မှာ အယူခံတရားရုံးမှ အထူးကိစ္စတစ်ရပ်အနေဖြင့် တားမြစ်မိန့်
မရှိလျှင် အမှုစစ်ဆေးသော တရားရုံး၏ သဘောအရပင်ဖြစ်သည်။ ထို့
ကြောင့် အမှုအကြောင်းခြင်းရာ အရလည်းကောင်း၊ ဥပဒေကြောင်း
အရလည်းကောင်း လျှောက်ထားသူအပေါ် ချမှတ်သောအမိန့်ကို ဝင်
ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမမြင်၍ ပြင်ဆင်မှုကို ပယ်လိုက်သည်။

† ၁၉၇၇
မောင်လှ
သောင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးသန့်ဝင်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးလှမောင်နှင့် ဦးလွင်မောင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၇

၁။ မောင်လှသန်း

၂။ မောင်ညွန့်မောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်*

ဖြောင့်ချက်ပေးရန် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင် ငြင်းဆိုပြီးမှ၊ နောက် တစ်ကြိမ် အခြားတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေသို့ သွားရောက်ဖြောင့်ချက် ပေးစေခြင်း-ယင်းဖြောင့်ချက် တစ်ခုတည်းအပေါ် မူတည်၍ အပြစ် ပေးရန် သင့်မသင့်- ပူးတွဲတရားခံအပေါ် အသုံးပြုရန်သင့်-မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပထမအကြိမ် ဖြောင့်ချက်ပေးရန် ငြင်းဆိုပြီးမှ ဒုတိယအကြိမ် ဖြောင့်ချက်ကို ထပ်မံရယူစေပြီး ယင်းဒုတိယအကြိမ် ဖြောင့်ချက် တစ်ခုတည်းအပေါ် မူတည်၍ စဉ်းစားပါမူ၊ တရားခံအပေါ် သံသယကင်းရှင်းစွာ အပြစ်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပူးတွဲတရားခံမောင်ညွန့်မောင်မှာ မောင်လှ သန်း၏ ဖြောင့်ချက်မှလွဲ၍ အခြားလုံလောက်သော သက်သေခံအထောက် အထားများ မရှိ၍ မောင်လှသန်း၏ ဖြောင့်ချက်ကို မောင်ညွန့်မောင် အပေါ် အသုံးပြုနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက်- မရှိ။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးဘသန်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)

ဤအမှုမှာ လျှောက်ထားသူများ ဖြစ်ကြသော မောင်လှသန်းနှင့် မောင်ညွန့်မောင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၃ အရ သာ ယာဝတီမြို့နယ်တရားရုံးက ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ်စီအပြစ်ပေး၍ ပဲခူးတိုင်း တရားရုံးက အယူခံများကို ပယ်ပစ်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင် ဆင်မှု တင်သွင်းသော အမှုဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၁၂၉ [ခ]

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၇၉ [ခ] တွင် ချမှတ် သော [၉-၁၂-၇၄] နေ့စွဲပါ ပဲခူးတိုင်း [သာယာဝတီမြို့] တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၁-၅-၇၃ နေ့ည သန်းခေါင် အချိန်ခန့်တွင် သုံးဆယ်မြို့နယ်
 ငှက်ပျောတောကျေးရွာနေ မောင်တင်လှဆိုသူ၏ နေအိမ်သို့ လူဆိုး ၃
 ယောက် ဝင်ရောက်၍ လူသတ်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်ကြသည်။ အိမ်
 ရှင် မောင်တင်လှနှင့် အိမ်ချင်းကပ်လျက်တွင် နေထိုင်သော မောင်တင်
 လှ၏ အဖေ ဦးစံအေးတို့က ပြန်လည်ခုခံသောကြောင့် လူဆိုးများထွက်
 ပြေးရသည်။ လူဆိုးများကို မောင်တင်လှက ရဲဒင်းဖြင့် ဝင်ခုတ်ခဲ့သည်။
 လူဆိုးများက ဓားဖြင့်ထိုးသောကြောင့် ဦးစံအေးမှာ သေဆုံးရသည်။

အမှုကို သုံးဆယ်မြို့ ရဲစခန်းက စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး လျှောက်ထားသူ
 မောင်လှသန်းနှင့် မောင်ညွန့်မောင်တို့အပြင် မောင်ပုဆိုသူအား ဖမ်းဆီး
 တရားစွဲဆိုသည်။ မောင်ပုကိုအမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်၍ မောင်လှသန်း
 နှင့် မောင်ညွန့်မောင်တို့အား အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း
 ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ်စီ အပြစ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားသူ မောင်လှသန်း၏ ဖြောင့်ချက်
 မှလွဲပြီး အခြားသက်သေခံ အထောက်အထားမရှိချေ။ မောင်လှသန်း
 က တရားရုံးရှေ့တွင် ဖြောင့်ချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း၍ ရဲအဖွဲ့ဝင်များ
 က အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်နှက် စစ်ဆေးသောကြောင့် ဖြောင့်ချက်ပေးရ
 ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ မောင်လှသန်းကို ၁၆-၁၁-၇၃ နေ့တွင်ဖမ်း
 ဆီး၍ ၁၉-၁၁-၇၃ နေ့တွင် ဖြောင့်ချက်ယူရန် တရားရုံးသို့ခေါ်သွား
 သည်။ မောင်လှသန်းက ဖြောင့်ချက်ပေးရန် မရှိကြောင်းနှင့် အမှုဖြစ်
 ပွားသည့် ကိစ္စကိုလည်း မသိရကြောင်း ပြောဆိုသောကြောင့် တရား
 သူကြီးအဖွဲ့က မောင်လှသန်းအား ရဲစခန်းအချုပ်မှ အကျဉ်းထောင်
 အချုပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားရန် အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင်
 မောင်လှသန်းအား ရဲစခန်း အချုပ်၌ပင် ဆက်လက် ထားရှိပြီးနောက်
 ၂၀-၁၁-၇၃ နေ့တွင် ဖြောင့်ချက်ယူရန် ထပ်မံ၍ ယခင်တရားသူကြီး
 အဖွဲ့မဟုတ်သော အခြားတရားသူကြီး အဖွဲ့သို့ခေါ်သွားသည်။ မောင်လှ
 သန်းက ယင်းတရားသူကြီး အဖွဲ့ရှေ့တွင် ဖြောင့်ချက်ပေးသည်။

မောင်လှသန်း၏ ဖြောင့်ချက် ရယူခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လုပ်နည်း
 လုပ်ဟန်မှာ လွဲမှားလျက်ရှိကြောင်း တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပထမ
 အကြိမ် ဖြောင့်ချက်ပေးရန် ငြင်းဆိုပြီးမှ ဒုတိယအကြိမ် ဖြောင့်ချက်ကို
 ထပ်မံရယူစေပြီး ယင်းဒုတိယအကြိမ်ဖြောင့်ချက်တစ်ခုတည်းပေါ်မူတည်
 ၍ စဉ်းစားပါမူ တရားခံအပေါ် သံသယကင်းရှင်းစွာ အပြစ်ပေးနိုင်
 မည် မဟုတ်ချေ။ ပူးတွဲတရားခံ မောင်ညွန့်မောင်မှာ မောင်လှသန်း၏

† ၁၉၇၇
 ၁။ မောင်လှ
 သန်း
 ၂။ မောင်
 ညွန့်မောင်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်
 စုဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတ
 မြန်မာနိုင်ငံ
 တော်

† ၁၉၇၇

၁။ မောင်
လှသန်း၂။ မောင်
ညွန့်မောင်
နှင့်ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

ဖြောင့်ချက်မှုလွှဲ၍ အခြားလုံလောက်သော သက်သေခံ အထောက်အထားများမရှိ၍ မောင်လှသန်း၏ ဖြောင့်ချက်ကို မောင်ညွန့်မောင် အပေါ်တွင် အသုံးပြုနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ မောင်ညွန့်မောင်၏ လက်တွင် အမာရွတ်တွေ့ရှိကြောင်း စွဲဆိုသည့်ဘက်မှ တင်ပြသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအမာရွတ်မှာ အိမ်ရှင်မောင်တင်လှက ရဲဒင်းနှင့်ခုတ်၍ ရရှိသော အမာရွတ်ဖြစ်ကြောင်း ဆက်စစ်နိုင်ခြင်းမရှိချေ။ အမှုဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာ အားလုံးကို စိစစ်သုံးသပ်သည့်အခါ လျှောက်ထားသူ မောင်လှသန်းနှင့် မောင်ညွန့်မောင်တို့အား သံသယကင်းရှင်းစွာဖြင့် အပြစ်ပေးနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိသောကြောင့် သာယာဝတီ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးတို့က ၎င်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၃ အရ အပြစ်တွေ့ရှိခြင်းနှင့် အပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ခြင်းများကို ပယ်ဖျက်၍ အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးကြည်မြ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင်နှင့် ဦးစိုးလှိုင် တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဒေါ်အေးလွင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်*

† ၁၉၇၇

ဒီဇင်ဘာလ

၂၃ ရက်

မူလရုံး အမှုစစ်ဆေးစဉ်က သက်သေခံပစ္စည်းကို ဓာတုဗေဒ ဝန်ထံ မပို့ပဲ၊ အယူခံတက်ရောက်မှသာ ဓာတုဗေဒ ဝန်ထံပို့လျှင် ယင်းပစ္စည်းကို အမှုနှင့်သက်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း တထစ်ချ ယုံကြည်ရန် သင့်မသင့်-မူးယစ်ဆေးဝါး ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးရန် ဓာတုဗေဒ ဝန်ထံ ပို့ခြင်း-ပို့သည့်ပစ္စည်းမှာ အမှုနှင့် သက်ဆိုင်သည့် သက်သေခံ ပစ္စည်းဖြစ်ရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံး၌ အမှုစစ်ဆေးစဉ် သက်သေခံပစ္စည်းများ ကို ဓာတုဗေဒ ဝန်ထံသို့ စစ်ဆေးရန် မပို့ပဲ အပြစ်ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ တိုင်းရုံးသို့ အယူခံသည့် အခါမှ သက်သေခံပစ္စည်းကို မူလရုံးမှ တောင်းခံ၍ ဓာတုဗေဒ ဝန်ထံ ပို့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းသက်သေခံ ပစ္စည်းများသည် ဤအမှုနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း တထစ်ချ ယုံကြည်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ သို့ဖြစ်၍ သက်သေခံပစ္စည်းများ မှာ ဒေါ်အေးလွင်၏ ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း မထင်ရှားသဖြင့် မူလမြို့နယ် တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်အေးလွင်အား အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ရွှေနေမရှိ။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးဘသန်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)

* ၁၉၇၇ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၂၇ (ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၂၄၃ တွင် ချမှတ်သော (၈-၃-၇၇) နေ့စွဲပါ စစ်ကိုင်တိုင်း (ရွှေဘိုရုံးထိုင်) တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၇

ဒေါ်အေး
လွင်
နှင့်
ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

ကန့်ဘလူမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ် ၂၀၅/၇၆ တွင် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်အေးလွင်အား မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ် စေတတ်သော ဆေးဝါးဥပဒေ ပုဒ်မ ၆(ခ) အရ၊ ထောင်ဒဏ်(၅) နှစ် အပြစ်ပေးသည်။ တိုင်းတရားရုံးကလည်း အတည်ပြုသဖြင့် ဒေါ်အေးလွင်က ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအမှုမှာ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ကန့်ဘလူမြို့နယ် အမှတ်(၂)ရပ်ကွက်နေ ဒေါ်အေးလွင်အိမ်သို့ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ ဒုတပ်ကြပ် ဦးမောင်မောင်နှင့် ရပ်ကွက် ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဦးညို၊ ရပ်ကွက်တရားသူကြီး အဖွဲ့ဝင် ဦးရွှေကျော်တို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ မီးဖိုချောင်ရှိ ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ ဗူးနှင့်ထည့်လျက် ဘိန်းခပ်ပုံ (၃)ဖြတ်နှင့် ငှက်ပျောရွက်စုတ်တို့ကို တွေ့ရှိ၍ မြို့နယ်တရားရုံးသို့ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄ (ဆ) အရ၊ တရားစွဲဆိုခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

မူလရုံး၌ အမှုစစ်ဆေးစဉ် သက်သေခံပစ္စည်းများကို ဓာတုဗေဒ ဝန်ထံသို့ စစ်ဆေးရန်မပို့ပဲ၊ အပြစ်ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ တိုင်းရုံးသို့ အယူခံသည့်အခါမှ သက်သေခံပစ္စည်းကို မူလရုံးမှ တောင်းခံ၍၊ ဓာတုဗေဒဝန်ထံ ပို့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းသက်သေခံ ပစ္စည်းများသည် ဤအမှုနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း တထစ်ချယုံကြည်ရန် ခံယဉ်းသည်။

လျှောက်ထားသူ၏ တင်ပြချက်မှာ အချင်းဖြစ်နေက မောင်တင်အုံးနှင့် မောင်လှရွှေတို့အား ရေတွင်းတူးရန် အငှားအဖြစ် ခိုင်းစဉ် လူစိမ်းတယောက်လာ၍ ကူညီတူးကြောင်း၊ ထိုသူက သက်သေခံပစ္စည်းကို ထားပြီး ထွက်ပြေးသွားကြောင်း၊ ရှာဖွေသူလူကြီးများ အားလုံးကို လူစိမ်း၏ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပါလျက်နှင့် အဖမ်းခံရကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ မောင်တင်အုံးနှင့် မောင်လှရွှေတို့ကလည်း ဒေါ်အေးလွင်၏ ထွက်ချက်ကို ထောက်ခံ ထွက်ဆိုကြပါသည်။

လျှောက်ထားသူ အမျိုးသမီးမှာ အလယ်တန်းပြဆရာတစ်ဦး၏ ဇနီး ဖြစ်သည်။ လူစိမ်းဖြစ်သူမှာ မောင်ခင်မောင် ဆိုသူဖြစ်၍ ထိုသူက ဘိန်း

၅။ ရန် ဆေးဝယ်သွားမည်ဟု ပြောကြောင်း၊ ထို့နောက် မီးဖိုထဲတွင်
ဒေါ်အေးလွင်မသိပဲ ခပ်ပုံရှူကြောင်း၊ လူကြီးများမလာခင် ထွက်ပြေး
သွားကြောင်း၊ ထိုသူကိုလိုက်ရှာရာ မတွေ့စော့ပေ၊ ကောလင်း၌နေသည်
ဟုသာ ပြောသည်ကိုတွေ့ရသည်။

သို့ဖြစ်၍၊ သက်သေခံပစ္စည်းများမှာ ဒေါ်အေးလွင်၏ ပစ္စည်းဖြစ်
ကြောင်း မထင်ရှားစွာဖြင့် မူလမြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏
အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်အေးလွင်အား အပြီးအပြတ် လွှတ်
လိုက်သည်။

၁၉၇၇

ဒေါ်အေး
လွင်
နှင့်

ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးကြည်မြတ်ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၇

ဇန်နဝါရီလ
၂၅ ရက်

ဦးသင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
(ဦးအေးလွင်)*

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)ပြဋ္ဌာန်းချက်-ပြစ်
မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ အရေးယူတိုင်း၊ တရားရုံးတစ်ခုခုက
တရားလိုပြုလုပ် တိုင်တန်းရန် လိုအပ် မလိုအပ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုရုံးရှေ့ရှိ အမှုတွင် ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်သည့်
ဆိုခြင်းမှာ တရားရုံးတွင် အမှုမရှိခင် ရုံးပြင်ပ၌ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဦးသင်က ဦးအေးလွင်အပေါ် စွဲဆိုသည့် ကျူးလွန်မှုနှင့်လည်း ပတ်သက်
ခြင်းမရှိ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ ဖြင့် အပြစ်ပေးနိုင်သည့်
ပြစ်မှုဖြစ်သည် ဆိုစေကာမူ၊ တရားရုံးတစ်ခုခု၏ အမှုတစ်ခုခုတွင် သို့မဟုတ်
အမှုတစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျူးလွန်ခြင်းမဟုတ်သဖြင့် ယင်းအမှုသည်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ နှင့် အကျိုးမဝင်။ ယင်းအမှုကို
တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားချက်ဖြင့် အရေးယူထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်
မညီညွတ်ဟု မဆိုနိုင်။

လျှောက်ထားသူအတွက်

-ဦးအေးမောင်(သာယာဝတီ) အကျိုး
ဆောင်။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်

-ဒေါ်လှယဉ်မြင့်၊ အကျိုးဆောင်။

ဦးခင်မောင်ဦး၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်
(၁)။

၃-၁-၇၄ နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွားသည့် ဦးဖန်၏ အမွေဆိုင်များ၏
တာဝန်ပေးချက်အရ လျှောက်ထားသူ ဦးသင်က ဦးအေးလွင်အား
သာယာဝတီမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂၀၂/၇၅တွင် ကျူး
ကျော်မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုသည်။

* ၁၉၇၆-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေ လျှောက်လွှာအမှတ် ၈၉

† သာယာဝတီမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၄၄၁/၇၆
ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၁-ကအရ ချေဖျက်ပေးရန်
လျှောက်ထားမှု။

ဦးသင်
နှင့်
ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

ဦးဖန်သည် ခရစ်ယန် ဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး မသေဆုံးမီ သေ
တမ်းစာနှင့် မှာတမ်းတခု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဦးသင်စွဲဆိုသည့် အမှုတွင်
တရားခံဖြစ်သူ ဦးအေးလွင်က ဦးသင်သည် ၂၁-၁၂-၇၃ နေ့တွင်
မှာတမ်းကို သိမ်းဆည်းထားသူထံမှ ခေတ္တငှားယူပြီး ကျန်းမာရေးမှူး
ဦးမြသိန်း၏အမည်နှင့် လက်မှတ်တို့ကို ဖြည့်စွက်၍ မမှန်သက်သေခံကို
တမင်ဖန်တီးပါသည်ဟု စွပ်စွဲကာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ အရ
သာယာဝတီမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၄၄၁/၇၆ တွင်
တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးသင်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ အရ
အပြစ်ပေးနိုင်သည့် အမှုကို ပြည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမိမိ၏ ဆန္ဒအရ
စွဲဆိုပိုင်ခွင့် မရှိ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ က တားမြစ်
ထား၍ ဦးအေးလွင် တိုက်ရိုက်စွဲသည့်အမှုကို ဗဟိုတရားရုံးက ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် ယခု
လျှောက်ထားပါသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ) အရ၊ ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ ဖြင့် အပြစ်ပေးနိုင်သည့် မမှန်သက်သေခံကို
တမင်ဖန်တီးသည် ဆိုသည့်ပြစ်မှုကို တရားရုံးတစ်ခုခု၌ စစ်ဆေးနေသည့်
အမှုတစ်ခုခုတွင် ကျူးလွန်လျှင်လည်းကောင်း၊ တရားရုံးတစ်ခုခုစစ်ဆေး
သည့် အမှုတစ်ခုခုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်လျှင်လည်းကောင်း၊
ပြည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိဆန္ဒအရ တိုက်ရိုက်တရားစွဲဆို
ခွင့်မရှိ၊ ပတ်သက်နေသည့် တရားရုံးကသာ တရားလိုပြုလုပ်၍ စာရေး
တိုင်တန်း တရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ယခုရုံးရှေ့ရှိ အမှုတွင် ပြစ်မှုကိုကျူးလွန်သည် ဆိုခြင်းမှာတရားရုံး
တွင် အမှုမရှိခင် ရုံးပြင်ပ၌ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးသင်က ဦးအေးလွင်
အပေါ် စွဲဆိုသည့် ကျူးလွန်မှုနှင့်လည်း ပတ်သက်ခြင်းမရှိ၍ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ ဖြင့် အပြစ်ပေးနိုင်သည့် ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်သည်
ဆိုစေကာမူ တရားရုံးတစ်ခုခု၏ အမှုတစ်ခုခုတွင် သို့မဟုတ် အမှုတစ်ခုခု
နှင့်ပတ်သက်၍ ကျူးလွန်ခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ယင်းအမှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ နှင့် အကျုံးမဝင်။ ယင်းအမှုကို တိုက်ရိုက်
လျှောက်ထားချက်ဖြင့် အရေးယူထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်မညီညွတ်ဟု
မဆိုနိုင်။ သို့အတွက် ဤရုံးမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က
အရ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိ၍ လျှောက်လွှာကို ပယ်
လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာ
ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြနှင့် ဦးသန့်ဝင်းတို့
ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၇

ဧပြီလ ၁၁ ရက်

ဦးအောင်မင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
(ဦးလှချစ်)* .

အမှုကိုချေဖျက်ခြင်း-တန်ပြန်စွဲဆိုသောအမှုကို မည်သည့်အခြေအနေမျိုး
တွင် ချေဖျက်သင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးအောင်မင်းက ဦးလှချစ်အပေါ် စွဲဆိုထား
သော အလွဲသုံးစားမှုကို စစ်ဆေးကြားနာခြင်းမပြုရသေးသဖြင့် အမှား
အမှန်ကိုမဆုံးဖြတ်မီ ဦးလှချစ်က ဦးအောင်မင်းအပေါ် အသရေဖျက်
မှုဖြင့် တန်ပြန်စွဲဆိုခြင်းမှာ စောလွန်းနေပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ စွဲဆိုခြင်း
အားဖြင့် ဦးအောင်မင်းက တိုင်တန်းသောအမှုကို စစ်ဆေးရာတွင် လွတ်
လပ်စွာ တရားစီရင်ခြင်း မပြုနိုင်ပဲ အဟန့်အတား အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်စေနိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိနေပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် -ဦးရဲခေါင်ညွန့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်-ဦးဘသန်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)။

လျှောက်ထားသူ ဦးအောင်မင်းက မိမိပိုင် အောင်မင်္ဂလာ ရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးမှ ဇာတ်ကားငှားရမ်းခ ငွေများကို လျှောက်ထားခံရသူ
ဦးလှချစ်သည် အလွဲသုံးစားပြုသည်ဟု စွပ်စွဲလျက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၀၉ အရ အရေးယူပေးပါရန် ကျောက်တံတား ပြည်သူ့ရဲ
တပ်ဖွဲ့ စခန်းသို့ ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၁-ရက်နေ့တွင် တိုင်တန်း
ခဲ့သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးလှချစ်ကလည်း မိမိအား ဦးအောင်
မင်းသည် အသရေဖျက်ပါသည်ဟု စွပ်စွဲလျက် ဦးအောင်မင်းအပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀ အရ အရေးယူပါရန်ကျောက်တံတား

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၄၀

† ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၄၉၇/
၇၄ ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရချေဖျက်ပေးရန်
လျှောက်ထားမှု။

မြို့နယ် တရားရုံးသို့ ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့တွင် ဦးတိုက် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ဦးလှချစ်၏ လျှောက်ထားချက်အရ မြို့နယ်တရားရုံးက ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၄၉၇ ဟု သတ်မှတ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀ အရ ဦးအောင်မင်းအပေါ် အရေးယူခဲ့သည်။ ရဲစခန်းကလည်း ဦးလှချစ်အပေါ် စုံစမ်းပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၉ အရ ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံးသို့ အမှုတင်သဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးက ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်-၁၅၁၁ ကို ဖွင့်လှစ်၍ အရေးယူခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ အပြန်အလှန် စွဲဆိုသည့်အမှု နှစ်မှုအနက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀ အရ အရေးယူထားသော ၁၉၇၄ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ်-၁၄၉၇ ကို ပယ်ဖျက်ပေးပါရန်၊ ယင်းအမှုတွင် တရားခံဖြစ်သူ ဦးအောင်မင်းက ဗဟိုတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

† ၁၉၇၇
ဦးအောင်မင်းနှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးလှချစ်)

ဦးအောင်မင်းက ဦးလှချစ်အပေါ် စွဲဆိုထားသော အလွဲသုံးစားမှုကို စစ်ဆေးကြားနာခြင်း မပြုရသေးသဖြင့် အမှားအမှန်ကို မဆုံးဖြတ်မီ ဦးလှချစ်က ဦးအောင်မင်းအပေါ် အသရေဖျက်မှုဖြင့် တန်ပြန်စွဲဆိုခြင်းမှာ စောလွန်းနေပေသည်။ ထိုကဲ့သို့စွဲဆိုခြင်းအားဖြင့် ဦးအောင်မင်းက တိုင်တန်းသောအမှုကို စစ်ဆေးရာတွင် လွတ်လပ်စွာ တရားစီရင်ခြင်း မပြုနိုင်ပဲ အဟန့်အတား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေနိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးအောင်မင်း၏ လျှောက်လွှာကိုခွင့်ပြု၍ ယင်းအပေါ် စွဲဆိုထားသော ကျောက်တံတားမြို့နယ်တရားရုံး ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၄၉၇ ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးလွင်မောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဗိုလ်ကြီးအုန်းကျော်မြင့်ပါ ၆ ဦး

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် *

ဖြောင့်ချက်ကို မိတ္တူကူးခြင်း- သက်သေခံအဖြစ် မတင်သွင်းရသေးသော
ဖြောင့်ချက်ကို မိတ္တူကူးယူခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတွဲသို့ ဖြောင့်ချက်သည် တရားဝင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီး
ဖြစ်လျှင် သက်သေခံအဖြစ် တင်သွင်းခြင်း မပြုရသေးမီပင် အမှုနှင့်
ပတ်သက်သောသူက မိတ္တူကူးယူခွင့် လျှောက်ထားလျှင် ခွင့်ပြုရပေမည်။
သက်သေများကို စစ်ဆေးသောအခါတွင် ဖြောင့်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍
မှန်ကန်ခြင်းရှိမရှိ ပြန်လှန် မေးခွန်းမေးမြန်းနိုင်သည့် အခွင့်အရေးမှာ
တရားခံ၏ တရားဝင်ရရှိသော အခွင့်အရေးဖြစ်လေသည်။ သက်သေခံ
ဥပဒေ ပုဒ်မ ၇၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားချက်များ အရဆိုလျှင် ဖြောင့်ချက်
များမှာ အများပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သော စာရွက်စာတမ်း အမျိုး
အစားတွင် ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ သက်သေခံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၇၆ တွင်
အများပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သော စာရွက် စာတမ်းများကို စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုခွင့် ရှိသူက ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ကျသင့်သည့် အဖိုးအခ ပေး
သွင်းလျှင် မိတ္တူကူးယူခွင့် ပြုရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးဘိုးသာ၊ ဦးအေးမောင် (ပန်းတနော်)
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးတင်အုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ဗဟိုဥပဒေ
ရုံး။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁/၇၆ တွင် လျှောက်ထား
သူ ဗိုလ်ကြီး အုန်းကျော်မြင့် ပါ ၆ ဦးတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ

* ၁၉၇၆ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၅၄(ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် (၁) တွင် ချမှတ်သော (၂၁-၉-၇၆)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

† ၁၉၇၇

ဗိုလ်ကြီး
အုန်းကျော်
မြင့်ပါ ၆ ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

ပုဒ်မ ၁၂၂ (၁)/၁၂၃/၁၂၄ နှင့် နိုင်ငံတော်ကို ဦးဆောင်ဆောင်
လမ်းစဉ်ပါတိအား ကာကွယ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၃/၄ တို့အရ အရေးယူ
စစ်ဆေးလျက်ရှိသော ဗိုလ်ကြီးထွန်းကျော်နှင့် ဗိုလ်ကြီးစံကြည်တို့အား
ယင်းတို့၏ ဖြောင့်ချက်များကို အခြေပြု၍ နိုင်ငံတော် သက်သေပြုလုပ်
ပြီး ဖြောင့်ချက်များကိုလည်း အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်သွင်း
ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ကြီး အုန်းကျော်နှင့် ဗိုလ်ကြီးဝင်းသိန်း၊ ဗိုလ်မှူးစိန်မြင့်
နှင့် ဗိုလ်ကြီးဘချစ်တို့က ဖြောင့်ချက်များ ပေးကြသော်လည်း ယင်း
ဖြောင့်ချက်များကို အမှုတွဲမှတ်တမ်းအဖြစ် တင်သွင်းခြင်း ပြုရစေး
ချေ။ ဤသို့ရှိနေစဉ် တရားခံများက ဖြောင့်ချက်များကို မိတ္တူကူးယူခွင့်
ပြုရန် လျှောက်ထားသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အမှုတွဲတွင် ရောက်ရှိ
နေပြီးဖြစ်သော ဗိုလ်ကြီး ထွန်းကျော်နှင့် ဗိုလ်ကြီး စံကြည်တို့၏ ဖြောင့်
ချက်များကို ကူးယူခွင့်ပြုသော်လည်း ကျန်တရားခံ ၄ ဦး၏ ဖြောင့်ချက်
များကို ကူးယူခွင့်မပြုချေ။ ထို့ကြောင့် ယင်းအမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးပါရန်
ဗဟိုတရားရုံးသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

တရားခံများ မိတ္တူကူးယူလိုသော ဖြောင့်ချက်များကို အမှုတွဲတွင်
မရှိသောကြောင့် ကူးယူခွင့် ပြုခဲ့သော်လည်း ယင်းနောက်ပိုင်းတွင် အမှု
တွဲ၌ သက်သေခံ စာရွက်စာတမ်းအဖြစ် တင်သွင်းပြီး ဖြစ်သောကြောင့်
ကူးယူခွင့် ရပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဗဟိုတရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှု
လျှောက်ထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားသူများအတွက် လိုက်
ပါဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင်က မိမိတို့အလိုရှိသော ဖြောင့်
ချက်ကူးယူခွင့်ကို ရရှိပြီး ဖြစ်သောကြောင့် တရားခံများ၏ အကျိုးကို
ထိခိုက်နစ်နာမှု မရှိနိုင်သော်လည်း ဖြောင့်ချက်များကို အမှုစစ်ဆေးနေ
စဉ် မိတ္တူကူးယူခွင့်ရှိ မရှိဟူသော ပြဿနာကို စီရင်ထုံး တစ်ရပ်အနေဖြင့်
လိုအပ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နာခံလို
ကြောင်း တင်ပြသည်။

ဖြောင့်ချက်ကို မိတ္တူကူးယူခွင့် ပြုရန်သင့် မသင့်နှင့် ပတ်သက်၍
တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်တွင် အကျယ်တဝင့် ဝေဖန် သုံးသပ်ခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည်။ ယင်းသုံးသပ်ချက် အကျဉ်းချုပ် သဘောမှာ တရားခံများ
မိတ္တူကူးယူလိုသော ဖြောင့်ချက်များသည် အမှုတွဲ၌ စာရွက်စာတမ်း
တစ်ရပ်အနေဖြင့် ပါဝင်ခြင်း မရှိသေး၍ မိတ္တူကူးယူနိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း
ထင်မြင်သည်။

တရားခံများ မိတ္တူကူးယူလိုကြောင်း လျှောက်ထားသော အချိန်
တွင် ဖြောင့်ချက်များမှာ စစ်ဆေး စီရင်လျက်ရှိသော အမှုတွဲ၏ အစိတ်

† ၁၉၇၇

မိုလ်ကြီး
အုန်းကျော်
မြင့်ပါ ၆ ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

အပိုင်း မဟုတ်သေးကြောင်းနှင့် ဖြောင့်ချက်များမှာ သက်သေခံအဖြစ်
တရားရုံးသို့ တင်သွင်းခြင်း မရှိသေးကြောင်း တိုင်း ရားရုံးက သုံးသပ်
ထားပေသည်။ စစ်ဆေး စီရင်လျက်ရှိသော အမှုတွဲ၏ အစိတ်အပိုင်း
မဟုတ်သေး၍ မိတ္တူကူးယူခွင့် မပြုနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ထားသည့် အချိန်
တွင် ဖြောင့်ချက်များမှာ တိုင်းတရားရုံးသို့ မရောက်သေးပဲ ဖြောင့်
ချက်ယူသော တရားရုံးတွင်သာလျှင် ရှိနေ၍ မိတ္တူများကို မပေးနိုင်
ခြင်းဖြစ်သလော၊ သို့မဟုတ် ဖြောင့်ချက်များမှာ ဖြောင့်ချက်ယူသော
တရားရုံးမှ တိုင်းတရားရုံးသို့ တရားဝင်ပေးပို့ခြင်း မရှိသေး၍ တိုင်း
တရားရုံး အမှုတွဲ၏ အစိတ်အပိုင်းသို့ မရောက်ရှိသဖြင့် မိတ္တူများကို
မပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်သလော ဟူသောအချက်များ ဖြစ်လေသည်။

ဖြောင့်ချက်များသည် ဖြောင့်ချက်ယူသော တရားရုံး၌သာလျှင်ရှိနေ
လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ ဖြောင့်ချက်များကိုတိုင်းတရားရုံးသို့ တရားဝင်
ပေးပို့ခြင်းမရှိသေးသည့်အခြေအနေတွင်သော်လည်းကောင်း တိုင်းတရား
ရုံးက မိတ္တူကူးယူခွင့် ပြုနိုင်မည်မဟုတ်သဖြင့် ဤအခြေအနေအရ မိတ္တူ
ကူးယူခွင့်ကို ငြင်းဆိုခဲ့သည်ဆိုလျှင် တိုင်းတရားရုံး ဆုံးဖြတ်ချက်များမှာ
မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ဤသို့မဟုတ်မူပဲ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ အရ ဖြောင့်ချက်သည် တိုင်းတရားရုံးတွင် စစ်ဆေး
စီရင်ရမည့်အမှုတွဲ၏ အစိတ်အပိုင်းအဖြစ် အလိုလို ရောက်ရှိသွားသဖြင့်
တိုင်းတရားရုံးသို့ အမှုနှင့်ပတ်သက်သူများက မိတ္တူကူးယူခွင့် တောင်း
လျှင် ခွင့်ပြုရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ဖြောင့်ချက်ယူသော တရားရုံးက
စစ်ဆေးစီရင်ရမည့် တရားရုံးသို့ ဖြောင့်ချက်ကို တရားဝင်ပေးပို့သည့်
အခါတွင် မှတ်ပုံတင်ဖြင့် သေချာစွာပေးပို့ရမည်။ လက်ခံရသော တရား
ရုံးကလည်း ယင်း၏ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်တွင် ပေးပို့သောစာအမှတ်အသား
နှင့်တကွ သေချာစွာ ရေးသွင်း၍ မှတ်ပုံတင်ထားရပေမည်။ သို့မှသာ
လျှင် ယင်းဖြောင့်ချက်မှာ စစ်ဆေးစီရင်ရမည့် တရားရုံး၏ တရားဝင်
စာချုပ်စာတမ်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပြီး အမှုတွဲ၏ အစိတ်အပိုင်းအဖြစ်
သို့လည်း တရားဝင် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ဖြောင့်ချက်သည် သက်သေခံအဖြစ် မတင်သွင်း
ရသေးသဖြင့် မိတ္တူကူးယူခွင့်မရှိဟု သုံးသပ်ခြင်းမှာ မမှန်ကန်ချေ။ ယင်း
အမှုတွဲသို့ ဖြောင့်ချက်သည် တရားဝင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်လျှင် သက်သေခံ
အဖြစ် တင်သွင်းခြင်းမပြုရသေးမီပင် အမှုနှင့်ပတ်သက်သောသူက မိတ္တူ

ကူးယူခွင့်လျှောက်ထားလျှင် ခွင့်ပြုရပေမည်။ သက်သေများကို စစ်ဆေးသောအခါတွင် ဖြောင့်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ မှန်ကန်ခြင်းရှိမရှိ ပြန်လှန်မေးခွန်းမေးမြန်းနိုင်သည့် အခွင့်အရေးမှာ တရားခံ၏တရားဝင်ရရှိသော အခွင့်အရေး ဖြစ်လေသည်။ သက်သေများကို မစစ်ဆေးမီ ဖြောင့်ချက်မိတ္တူကို တရားခံရရှိမှသာလျှင် တရားမျှတမှုအတွက်လိုအပ်သည့် မေးခွန်းများကို မေးမြန်း နိုင်ပေလိမ့်မည်။ တရားလိုဘက်မှ အမှု၏အစဉ် ဖြောင့်ချက်ကို သက်သေခံအဖြစ် မတင်သွင်းပဲ သက်သေများအားလုံးကို စစ်ဆေးပြီးမှ တင်သွင်းမည်ဆိုလျှင် တရားခံအဖို့ ဖြောင့်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ မှန်ကန်ခြင်းရှိမရှိ မေးမြန်းနိုင်ခွင့် ရမည်မဟုတ်သဖြင့် နစ်နာဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိလေသည်။ ဤသို့ဖြစ်သောကြောင့် တရားမျှတမှုရရှိစေရန်အတွက် ဖြောင့်ချက်သည် အမှုစစ်ဆေးမည့်ရုံးသို့ တရားဝင်ရောက်ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်လျှင် သက်သေခံအဖြစ် တင်သွင်းသည့် အချိန်အထိ စောင့်ဆိုင်းရန်မလိုပဲ မိတ္တူကူးယူခွင့် ပြုရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

† ၁၉၇၇
 ဗိုလ်ကြီး
 အုန်းကျော်
 မြင့်ပါ ၆ ဦး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားရုံးများလက်စွဲ စာမျက်နှာ ၁၀၀၊ အပိုဒ် ၂၇ ၌ ရာဇဝတ်မှုများတွင် စစ်ဆေးစီရင်ရာ၌ သက်သေခံအဖြစ် အသုံးပြုသောရဲစက္ကူရပ်များအပါအဝင် စစ်ဆေးစီရင်သော အမှုတွဲမှမှန်ကြောင်း သက်သေခံလက်မှတ်ထိုး၍ဖြစ်စေ မှန်ကြောင်းသက်သေခံ လက်မှတ်မထိုးပဲဖြစ်စေ၊ မည်သည့်အပိုင်း မိတ္တူများကိုမဆို အမှုသည်တို့က ရထိုက်ခွင့်ရှိသည်ကို ဖော်ပြထားသည်။ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၇၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားချက်များအရဆိုလျှင် ဖြောင့်ချက်များမှာ အများပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သော စာရွက်စာတမ်း အမျိုးအစားတွင် ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၇၆ တွင် အများပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သောစာရွက်စာတမ်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခွင့်ရှိသူက ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ကျသင့်သည့် အဖိုးအခပေးသွင်းလျှင် မိတ္တူကူးယူခွင့် ပြုရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားပေသည်။ ထို့ကြောင့်သက်သေခံဥပဒေ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဖြောင့်ချက်များမှာ အများပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သော စာရွက်စာတမ်းဖြစ်၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုခွင့်ရှိသူက မိတ္တူကူးယူခွင့်စောင်းခံလျှင် ခွင့်ပြုရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ အမှုသည်တို့သည် ၎င်းတို့အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တရားရုံးတွင်ရှိသော အမှုတွဲကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခွင့် ရှိကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

† ၁၉၇၇

မိုလ်ကြီး
အုန်းကျော်
မြင့်ပါ ၆ ဦး
နှင့်
ပြည်ဆောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် လျှောက်ထားသူများက တရားရုံးသို့ပြောင့်ချက် မိတ္တူများ ကူးယူခွင့်တောင်းခံစဉ်က ပြောင့်ချက်များသည် တရားရုံးသို့ တရားဝင်ရောက်လာခြင်း ရှိမရှိကို သေချာစွာမသိရပေ။ တရားရုံးသို့ တရားဝင်ရောက်ရှိခြင်းမဟုတ်ခဲ့လျှင် မိတ္တူကူးယူခွင့်မပြုပဲ ငြင်းဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် ပြောင့်ချက်များသည် တရားရုံးသို့ တရားဝင်ရောက်ရှိပြီး ဖြစ်ခဲ့လျှင် အမှုတွဲသက်သေခံ စာရွက်စာတမ်းအဖြစ် မတင်သွင်းစေကာမူ အမှုသည်အား မိတ္တူကူးယူခွင့်ပြုရမည်ကြောင်းဖြင့် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

၁၉၇၇-ခုနှစ်
တရားမမှုဆိုင်ရာအမှုများ

စီရင်ထုံးပြုသောမူဝင်များ
တရားမဆိုင်ရာအမှုများ

စာမျက်နှာ

၁။ ဦးကံအေး	နှင့်	၁။ ဦးသောင်းပေ	၁
၂။ ဒေင်္ဂလုံးဝင်		၂။ ဒေင်္ဂဝင်မြ	
ဦးဗျော့	နှင့်	ဦးသန်းမောင်(ကွယ်လွန်) ၎င်း၏ တရား ဝင် ကိုယ်စားလှယ် ဒေင်္ဂဝင်း၊ ဒေင်္ဂမြမြ	၄
ဦးကျော်ရှိန်ပါ	၂	ဒေင်္ဂရှိန်	၇
ဦးကျော်အေးပါ	၂	ဦးဝင်းမောင်ပါ	၁၀
မောင်စန်းဝင်း	နှင့်	မောင်တင်မြင့်	၁၂
ဦးခိုင်ခန့်	နှင့်	၁။ မောင်တင်မြင့် ၂။ အတွင်းရေးမှူး၊ အလုပ်သမား လျှော် ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ၊ မြောင်းမြမြို့	၁၂
ဦးချစ်အောင်	နှင့်	၁။ မောင်တင်မြင့်	၁၈
		၂။ မမြဥ	
		၃။ ဦးချစ်	
ဦးစောဟာစီး	နှင့်	၁။ ဦးသောင်းတင်	၂၄
		၂။ အလုပ်သမားလျှော်ကြေးအရာရှိ	
ဒေင်္ဂစိန်မေ	နှင့်	၁။ ဦးချစ်ခိုင် (ကွယ်လွန်) ၎င်း၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ၁။ မရှင်းငွေ ၂။ မောင်သန်း	၂၆
မောင်စိန်မောင်	နှင့်	ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး နှင့် ပြည်သူ့စာင်အားဦးစီးဌာန	၂၈
ဦးတင်ဝင်း	နှင့်	အလုပ်သမားလျှော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မတီ	၃၂
ဦးထွန်းကြည်	နှင့်	မြို့နယ်အလုပ်သမားလျှော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ(မင်္ဂလာတောင်ညွန့်)ပါ	၃၄

ဦးထွန်းဖေ	နှင့်	ဦးသာထွန်း	၃၆
ဒေါ်ပေါ်လော (ခ)	နှင့်	၁။ ဒေါ်သိန်းရွှေ	
ဒေါ်ဒိုရာ		၂။ မြို့နယ်လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ (ပုသိမ်အရှေ့)	၃၇
ဦးဘစိုးပါ	နှင့်	လာ(ဟ်)မြား (သေ) ၎င်း၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်ဘားဖြစ်သူမောင်စိုးမြင့်	၄၁
ဦးမလှစ်	နှင့်	မာမက်မေဒင်ပါ ၈ ဦး	၄၄
ဒေါ်မလုံး (၎င်း၏တရား ဝင်ကိုယ်စားလှယ် မငွေကြည်ပါ၍)	နှင့်	ဦးမောင်လူ ပါ ၂	၄၇
ဦးမြမောင်	နှင့်	ဒေါ်ခင်စောလှ	၅၀
ဒေါ်မြသိန်း	နှင့်	မစ္စနီကော(လ်)(ခေါ်) ဒေါ်တင်တင်ဦး	၅၅
မောင်သိန်းညွန့်	နှင့်	မဝိုင်းစိန်	၅၈
ဦးဟာဇိရ်ဟူစိန်	နှင့်	၁။ ဦးအာရှစ်ဟူစိန် ၂။ မတင်တင်အေး	၆၀
အက်စ်စီဟူစိန်	နှင့်	ဟာဗက်ကာစင်ချန်နီးယား(ခေါ်) ဦးပို ပါ ၂ (၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်သန်းတင်)	၆၃
ဒေါ်အေးမြိုင်ပါ ၂	နှင့်	ဒေါ်အေးသွယ် ပါ ၂	၆၇
ဦးအံ့ကြီး	နှင့်	ကန်နာရလား(ခ)ဦးတရီ	၆၉
အေ၊ဘီ၊အဗ္ဗဒူလာ (ခ) ဦးဘစိန်	နှင့်	အေ၊အေ၊အဗ္ဗဒူလာ(ခ) ဦးမောင်လွင်ပါ (၁၁)	၇၂

တရားမမှုများ

ဥပဒေများ-

ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေ၊

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ၊

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံသား ဖြစ်မှုဥပဒေ၊

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး (ကန့်သတ်မှု)ဥပဒေ၊

မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေ

သက်သေခံ အက်ဥပဒေ၊

အလုပ်သမားလျှော်ကြေးဥပဒေ၊

၁၉၆၀-ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ၊

၁၉၆၃-ခုနှစ် ဘောင်သူလယ်သမား အခွင့်အရေး ကာကွယ်သည့် ဥပဒေ၊

ကာလစည်းကမ်းသတ် ရေတွက်ခြင်း- ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို စတင် ရေတွက်ရာ၌ ဒီကရီရေးဆွဲသော အချိန်မှ စတင်ရေတွက်ရန်မဟုတ်- စီရင်ချက်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးသော နေ့ရက်မှ စတင် ရေတွက်ရန် ဖြစ်ခြင်း-

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ အရ လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်၏ အဓိပ္ပာယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံ တရားလိုက ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကို ဒီကရီ ရေးဆွဲသော နေ့ရက်မှ စတင် ရေတွက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်းမရှိကြောင်း တင်ပြသည်။ သို့ရာ တွင် ကာလစည်းကမ်းသတ်မှာ ဒီကရီရေးဆွဲသော အချိန်မှ စတင် ရေတွက်ရမည် မဟုတ်ချေ။ စီရင်ချက် လက်မှတ်ရေးထိုးသော နေ့ရက်မှ စတင်ရေတွက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤအမှုတွင် ကာလစည်းကမ်း သတ် ရက်ပေါင်း (၈၀)ခန့် ကျော်လွန်လျက်ရှိသည်။

စာပုံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံတရားလိုက ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သည်မှန်စေကာမူ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ အရ လုံလောက်သော အကြောင်းရှိလျှင် အယူခံကို လက်ခံ စဉ်းစားနိုင် ကြောင်း တင်ပြသည်။ လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်ဟူသည်မှာ မှန်ကန်သော အကြောင်းပြခြင်း၊ ပေါ်ဆမှု ကင်းခြင်း၊ လုံ့လဝီရိယ ရှိခြင်းတို့အပေါ် အခြေခံရမည်ဖြစ်သည်။

ဦးချစ်အောင် နှင့် (၁) မောင်တင်မြင့်
(၂) မဖြူညွန့်
(၃) ဦးချစ်

၁၈

ကော်မရှင်နာ လူကြီး၏ စာရင်းအင်း အစီရင်ခံစာနှင့် ပတ်သက်၍ သီးခြားအမိန့်တစ်ရပ်ကို တရားမကြီးမှု၌ ဦးစွာချမှတ်ရခြင်း- ထို့နောက် အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်ရန် လိုအပ်ခြင်း- တရားမသေးမှု၌ အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ် ထားခြင်းမှာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကျ မကျ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကော်မရှင်နာလူကြီး၏ စာရင်းအင်း အစီရင်ခံစာအပေါ် နှစ်ဘက်ကန့်ကွက်ချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်လဲချက်ကြားနာပြီးနောက် ကော်မရှင်နာ တင်ပြသော ငွေစာရင်းကို လက်ခံသည် မခံသည်နှင့်ပတ်သက်သော သီးခြားအမိန့်တစ်ရပ်ကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက တရားမကြီးမှု၌ ဦးစွာချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်မှ ယင်းအမိန့်ပေါ် မူတည်၍ အပြီးသတ် ဒီကရီကို တရားမကြီးမှု၌ပင် ချမှတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ယခု အမှုမှာမူ ကော်မရှင်နာတင်သွင်းသည့်စာရင်းအင်းများအပေါ် နှစ်ဘက် ကန့်ကွက်ချက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး လျှောက်လဲချက် ကြားနာ၍ တရားမသေးမှုတွင် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း၏လုပ်ဆောင်ချက်များသည် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းမကျပေ။

ဦးအံ့ကြီး နှင့် ကန်နာရလား(ခေင်) ဦးဘရီ

၆၉

ကော်မရှင်နာ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများ- အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်အဆင့်အတန်းသတ်မှတ်ရေးနှင့် ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့် ကိစ္စမှာ ကော်မရှင်နာ၏ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် ဟုတ် မဟုတ်။

အမွေပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် ဦးမြမောင်နှင့် ဒေါ်သိန်းမေတို့သည် သေသူ၏ အမွေခံများအဖြစ် ကနဦး ဒီကရီ ရထားပြီးနောက် စာရင်းများကောက်ယူရန် ကော်မရှင်နာ ခန့်အပ်ဆောင်ရွက်စေသည်။ စာရင်းများ ကောက်ယူရန် ဆောင်ရွက်သော အခါတွင် ဒေါ်ခင်စောလှဆိုသူသည် တရားလိုသက်သေအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။ သက်သေအဖြစ် ပါဝင်နေရာမှ ၎င်းက မိမိသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ညွန့်၏ အမွေခံတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် အမှုတွင် ပါဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားသည်။ ဦးမြ

မောင်က ကန့်ကွက်သည်။ တရားရုံးက ဒေါ်ခင်စောလှအား တရားလို အဖြစ် လက်ခံပြီး ဒေါ်ခင်စောလှ၏ အမွေဆက်ခံခွင့် အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ရေး စုံစမ်းတင်ပြရန် ကော်မရှင်နာအား လွှဲအပ်သည်။ ဒေါ်ခင် စောလှက ကော်မရှင်နာရှေ့တွင် မိမိသည် သေသူ၏ ကိစ္စိမ သို့မဟုတ် အပတ်ငွေသမီးဖြစ်ကြောင်း အဆိုတင်သည်။ ဦးမြမောင်က ဒေါ်ခင် စောလှသည် ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရန် လိုအပ်ကြောင်း တင်ပြ သော်လည်း ကော်မရှင်နာက လက်မခံနိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုသည်။ တိုင်းတရား ရုံးသည် ကော်မရှင်နာအား ဒေါ်ခင်စောလှ၏ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့် အဆင့်အတန်းသတ်မှတ်ရေး စုံစမ်းရန် လွှဲအပ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း နှင့် ကော်မရှင်နာက ခေါင်းကပ်ရန် သင့်မသင့် ဆုံးဖြတ်သော အမိန့်ကို လက်ခံခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း ဖော်ပြ၍ ဦးမြမောင်က ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်ခင်စောလှသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ညွန့်၏ မွေးစားသမီး ဟုတ်မဟုတ်ဆိုသော ကိစ္စနှင့် ဒေါ်ခင်စောလှသည် ရုံးခွန် တော် ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့်ဟူသော ကိစ္စမှာ အမှုတွင် အဓိက ကျသော ပြဿနာရပ်များဖြစ်၍ တရားရုံးကသာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကော်မရှင်နာ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို တရားမ ကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၆ တွင် တိကျစွာ ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းအမိန့်တွင် ခွင့်ပြုထားသော ကိစ္စရပ် များမှကျော်လွန်၍ ကော်မရှင်နာတွင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့်မရှိချေ။ တရား ရုံးကလည်း ကော်မရှင်နာကို ဆောင်ရွက်ရန် လွှဲအပ်နိုင်ခွင့် မရှိချေ။ ဒေါ်ခင်စောလှ၏ အဆိုပြုချက်ကို တရားရုံးအနေဖြင့်သာ ကောက်ချက် များ ထုတ်၍ လိုအပ်သော သက်သေ အထောက်အထားများ ရယူ ဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်သည်။

ဦးမြမောင် နှင့် ဒေါ်ခင်စောလှ

တရားစရိတ်-လူမှုအဖြစ်တရားစွဲဆိုခွင့် တောင်းသည့်လျှောက်လွှာကိုပလပ် သောအခါ၊ အမှု၏ တန်ဖိုးအပေါ် မူတည်၍ တရားစရိတ် သတ် မှတ်ခြင်းပြုနိုင် မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမမှုများတွင် အမှုကိုပလပ်လိုက်လျှင် အမှု တန်ဖိုးအပေါ် အခြေပြု၍ တရားစရိတ်တွက်ပြီး ခွင့်ပြုနိုင်သည်။ ယခု အမှုကား တရားမကြီးအဆင့်သို့ မရောက်သေးပေ။ လူမှုအဖြစ် တရား

စွဲဆိုခွင့် လျှောက်လွှာတင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ လျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြု
မှသာလျှင် တရားမကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲရမည်ဖြစ်သည်။ လူမှုအဖြစ်
တရားစွဲဆိုခွင့် တောင်းသည့်လျှောက်လွှာကို ပလပ်သောအခါတွင် အမှု
၏ ဓာန်ဖိုးပေါ်မူတည်၍ တရားစရိတ် သတ်မှတ်ခြင်းမပြုနိုင်ချေ။

ဦးထွန်းဖေ နှင့် ဦးသာထွန်း

၃၆

တရားမမှု၌စရိတ်- တိုင်းတရားရုံး၏ဒီကရီ၌ ရွှေနေခတုက်ချက်မှု မှားယွင်း
ခြင်း-တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ အရ၊ တရားမျှတမှု ရှိစေရန်
အတွက် ဗဟိုတရားရုံးက မှားယွင်းမှုကို ပြုပြင်ပေးခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤရုံးမှ ဒီကရီ ဆွဲသည့်အခါ၊ တိုင်းတရားရုံး၏
ဒီကရီမှ စရိတ်များကိုပင် အတည်ပြုရေးဆွဲခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏
ဒီကရီ၌ ရွှေနေခတုက်ချက်ရာတွင် ငွေရလို့မသက်သက် ဒီကရီသဘော
မှားယွင်းစွာ တွက်ထားသဖြင့် ပြင်ဆင်ပေးရန် အယူခံတရားလို ဦးကံ
အေးနှင့် ဒေါ်လုံးခင်တို့က တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၂ အရ
လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုများသည် အယူခံမှုဆောင်
ရွက်စဉ်က ဤမှားယွင်းမှုကို ဖော်ပြခြင်းမပြုခဲ့သဖြင့် ယင်းတို့သည်၊ ထို
မှားယွင်းမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်အရေးဆိုမှုကိုစွန့်လွှတ်ပြီးဖြစ်သည်ဟု မယူဆ
ထိုက်ပေ။ တိုင်းတရားရုံး ဒီကရီမှ မှားယွင်းမှုကို အယူခံတရားလိုများ
သည် ထိုစဉ်က လုံးဝမသိသည့်အတွက် ယင်းတို့တွင် စွန့်လွှတ်ရန် ကိစ္စ
တစ်စုံတရာ ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေ
အနေမျိုးတွင် တရားမျှတမှု ရှိစေရန်အတွက်၊ ဤရုံးမှ တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ ကို ကျင့်သုံးလျက် မှားယွင်းမှုကို ပြုပြင်ပေးလိုက်
သည်။

(၁)ဦးကံအေး နှင့် (၁)ဦးသောင်းဖေ
(၂)ဒေါ်လုံးခင် (၂)ဒေါ်ခင်မြ

၁

နိုင်ငံသားဖြစ်မှု ပြုမှုတို့သည် နိုင်ငံတော်အချုပ်အခြာ အာဏာကိစ္စဖြစ်
ခြင်း- သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနသို့ ဥပဒေအရ အာဏာအပ်နှင်း
ထားခြင်း- ယင်းအာဏာကို တရားရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်ခြင်း
ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ နိုင်ငံသားဖြစ်မှုပြုမှုတို့သည်ကား၊ နိုင်ငံတော်အချုပ်
အခြာ အာဏာကိစ္စဖြစ်၍၊ မည်သည့်အရည်အခြင်းဖြင့် ပြည်စုံသူတို့သည်

နိုင်ငံသားဖြစ်သည်။ မည်သည့်အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော မည်သူ့တို့
 ကို နိုင်ငံသား ပြုခွင့်ပေးမည်။ ဆိုသည်တို့ကို ဥပဒေကသတ်မှတ်ထား၏။
 ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ
 ဥပဒေ၌ပင် အခြေခံမူများကို ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ နိုင်ငံသားဖြစ်မှုကိုစွဲ
 ကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌လည်း သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးဌာနသို့ ဥပဒေအရ အာဏာ
 အပ်နှင်းထားသည်။ ယင်းအာဏာကို တရားရုံးများက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်
 ပါလျှင် ဥပဒေက သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနသို့ အပ်နှင်းထားသည့်
 အာဏာကို နုတ်ပယ်ရာရောက်ပေသည်။ ဤသို့နုတ်ပယ်ခြင်းကို ဥပဒေက
 ခွင့်မပြုချေ။ ထို့ပြင် ဥပဒေက သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနသို့ အပ်နှင်း
 ထားသည့်အာဏာကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပါလျှင် ယင်း ဝန်ကြီးဌာန၏
 လုပ်ငန်းကို ဟန့်တားရာရောက်ပေသည်။ တရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာ
 ကိုလည်း ကျော်လွန်ရာ ရောက်ပေသည်။

မောင်စိန်မောင် နှင့် ညွှန်ကြားရေးမှူး
 လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးနှင့် ပြည်သူ့
 အင်အားဦးစီးဌာန

၂၈

ပဋိညာဉ် ပျက်ကွက်မှုအပေါ် အခြေပြု၍ တရားစွဲဆိုခြင်းကို ၁၉၆၀
 ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်
 ပေးနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ—

မြို့နယ်တရားရုံးသည် အဆိုလွှာတွင် မပါရှိသည့် အချက်အပေါ်
 မူတည်၍ အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်။

အိမ်ငှား ဦးကျော်ရှိန်တို့က အခင်းဖြစ်အခန်းမှ ဖယ်ရှားပေးမည်ဟု
 အိမ်ရှင်ဒေါ်ရှိန်အား ကတိပေးထားရာ ကတိအတိုင်း ဖယ်မပေး
 ခြင်းကြောင့် ပဋိညာဉ် ပျက်ကွက်မှုအပေါ် အခြေခံပြီး တရား
 စွဲဆိုသည့်အမှုဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအခါတွင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာန
 ရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေမှာ အာဏာတည်လျက် ရှိနေသည့်အတွက်
 အိမ်ရှင်တစ်ဦးသည် မိမိအိမ်ငှားအား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ ပါပြဋ္ဌာန်း
 ချက်များမှအပ မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ အိမ်ရှင်လိမ့် စွဲဆိုပိုင်ခွင့်
 မရှိပေ။ ဤအမှုတွင် ပဋိညာဉ် ပျက်ကွက်မှုအပေါ် အခြေပြု၍ စွဲဆို
 ထားသည့်အတွက် ဤပုံစံအတိုင်း တရား စွဲဆိုပိုင်ခွင့်မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့နယ်တရားရုံးက မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁) (စ)အရ စွဲဆိုခွင့်ရှိသည်ဟု အမိန့် ချမှတ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ တရားမမှုများတွင် အဆိုအချေ များအရ ကောက်ချက်ထုတ်ပြီး ယင်းကောက်ချက်များ၏ အဖြေများ အပေါ် မူတည်၍ အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည်။ အယူခံတရားပိုင် တင် သွင်းသည့် အဆိုလွှာတွင် ပုဒ်မ ၁၂(၁) (စ)အရ စွဲဆိုကြောင်း၊ အဆို ပြုချက် မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ အဆိုလွှာတွင် မပါသည့်အချက်ပေါ်မူတည် ၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းပေသည်။

ဦးကျော်ရှိန်ပါ(၂)ဦး နှင့် ဒေါ်ရှိန်

၇

ပစ္စည်းထိန်း ခန့်ထားရာတွင် စဉ်းစားရမည့် အချက်များ-မူလတရားရုံး ကပစ္စည်းထိန်း ခန့်အပ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ချမှတ်သည့် အမိန့်မျိုး ကို အယူခံရုံးက ဝင်ရောက် စွက်ဖက်နိုင်ခြင်း ရှိမရှိ၊ အမှုအတောအတွင်း ပစ္စည်းထိန်းခန့်ထားသင့်မသင့် စဉ်းစားရန် အချက်များ- အမေ့ဆိုင်အချင်းချင်း ရှင်းလင်းပေးရန် စွဲဆိုသည့် အမှုမျိုးတွင် အမေ့ဆိုင်တစ်ဦးသည် စာရင်းအင်းများကို လိမ်လည်၍ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချနေသည်ဟု ယုံကြည်လောက်သည့် အထောက်အထားရှိရန် လိုမလို။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၄၀၊ နည်းဥပဒေ-၁ အရ တရားမမှုများတွင် အခင်းဖြစ်ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အမှုအတော အတွင်း လျော်ကန်သင့်မြတ်ပြီး တရားမျှတမှု ရှိမည်ဟုယူဆလျှင် အမှု စစ်သည့် တရားရုံးက ပစ္စည်းထိန်း ခန့်အပ်နိုင်သည်။ ဤကဲ့သို့ပစ္စည်း ထိန်းခန့်အပ်သည့် အမိန့်မှာ မူလတရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရား လက်ကိုင် ထား၍ ချမှတ်ရသည့် အမိန့်မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုအမိန့်မျိုးကို အယူခံရုံး အနေနှင့် လွယ်လင့်တကူ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လေ့ မရှိပေ။ သို့သော် မူလတရားရုံးက တရားရုံးများ လိုက်နာအပ်သည့် စည်းကမ်းနည်းလမ်း များနှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိပါ။ ပစ္စည်းထိန်း ခန့်အပ်သည့် အမိန့်ကို ချမှတ်လျှင် အယူခံရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုအတောအတွင်း ပစ္စည်းထိန်းခန့်ထား သင့် မသင့်စဉ်းစားသည့်အခါ အခင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ လက်ရှိဖြစ်သူ၏ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ယင်းပစ္စည်းများသည် ပျောက်ပျက် သွားမည့်

အခြေ၌ ရှိသည်ဟုလည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ်ယင်းပစ္စည်းများသည်၊ ထိုသူ၏ ပေါ့လျော့မှု၊ လျစ်လျူရှုမှုကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားဖွယ်ရာ အန္တရာယ် ရှိနေသည်ဟုလည်းကောင်း၊ သက်သေအထောက်အထား လုံလုံလောက်လောက် ရှိမရှိစိစစ်ရမည်။ ထို့အပြင်အမေ့ဆိုင် အချင်းချင်း စာရင်းရှင်းပေးစေရန် စွဲဆိုသည့်အမှုမျိုးတွင် အထက်တွင်ဖော်ပြထားသည့် အချက်များသာမက ပစ္စည်းလက်ရှိ ထိန်းသိမ်းထားသည့် အမေ့ဆိုင်တစ်ဦးသည် စာရင်းအင်းများကို လိမ်လည်၍ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချနေသည်ဟု လုံလောက်သည့် အထောက်အထားလည်း ရှိရပေမည်။

အေ၊ ဘီအဗ္ဗဒ္ဓလာ

အေ၊ အေအဗ္ဗဒ္ဓလာ

(ခ)

နှင့်

(ခ)

ဦးဘစိန်

ဦးမောင်လွင်ပါ(၁၁)

၇၂

ပစ္စည်းထိန်းအဖြစ် ခန့်ထားခံရသူနှင့် အမေ့ထိန်းစာ ရရှိသူတို့၏ တာဝန်နှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ၊

အမေ့ထိန်းစာ ရရှိသူသည် ပစ္စည်းထိန်း ခန့်ထားရန်အတွက် လျှောက်ထားရန် မလိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပစ္စည်းထိန်း၏ တာဝန်မှာ သူရသင့် ငါရသင့် အငြင်းပွားလျက်ရှိသောပစ္စည်းကို အမှုမပြီးပြတ်မီအတွင်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန်ဖြစ်သည်။ အမေ့ထိန်းစာ ရရှိသူ၏ တာဝန်ဝတ္တရားမှာလည်း သေဆုံးသူ ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းများကို စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်း၍ သေဆုံးသူ ရသင့်သော ကြွေးငွေပစ္စည်း အစရှိသည် တို့ကို တောင်းခံခြင်း၊ သေဆုံးသူပေးသင့်သော ကြွေးငွေပစ္စည်း အစရှိသည်တို့ကို ပေးဝေခြင်း ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းထိန်းအဖြစ် ခန့်ထားခံရသူ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများနှင့် အမေ့ထိန်းစာ ရရှိသူ၏တာဝန်ဝတ္တရားများမှာ တူညီသည်မျှမက အမေ့ထိန်းစာ ရရှိသူ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့် တာဝန်ဝတ္တရားများမှာ ပိုမိုကျယ်ပြန့်သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အမေ့ထိန်းစာရရှိသူသည် ပစ္စည်းထိန်း ခန့်ထားရန်အတွက် လျှောက်ထားရန်မလို၊ သေဆုံးသူ၏ ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ သင့်လျော်သလို အရေးယူဆောင်ရွက်နိုင်သည်။

ဦးဘစိုးပါ(၄)နှင့် လာ(ဟ်)မြား (သေ)၎င်း၏တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် သားဖြစ်သူမောင်စိုးမြင့်

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းရေး (ကန့်သတ်မှု) ဥပဒေ-
ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃ ကို တိမ်းရှောင်လိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်
ထားသော အငှားစာချုပ်သည် တရား ဝင်မဝင်။

ကွယ်လွန်သူ နိုင်ငံခြားသား ဦးဟာဆန်အလီ ကျန်ရစ်သော မြေနှင့်
အိမ်ကို သူပိုင်ထိုက် ငါပိုင်ထိုက် ကျန်ရစ်သူ သားသမီးများ အငြင်း
ပွားမှုဖြစ်သည်။ မြေမှာ ဂရံမြေဖြစ်၍ အယူခံ တရားလို၏ အမည်ဖြင့်
အငှားရထားသည်။ သက်သေခံ အမေ့ခွဲဝေသည့် စာချုပ်၊ အမေ့စွန့်
လွှတ်သည့်စာချုပ်များအရ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို အယူခံတရားပြိုင်
များက ပိုင်သည်ဟု အယူခံတရားပြိုင်တို့က ဆိုသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အခင်းဖြစ်မြေမှာ ဂရံမြေဖြစ်သည်။ ဂရံစာချုပ်
အရ အခင်းဖြစ်မြေကို အယူခံတရားလိုအား ချထားပေးကြောင်း
အငြင်းမထွက်ချေ။ အမေ့ခွဲဝေသည့် စာချုပ်၊ အမေ့ စွန့်လွှတ်သည့်
စာချုပ် စာတမ်းများဖြစ်သည့် သက်သေခံအမှတ် ၂/၁၊ ၂/၂၊ ၃၊
၄/၁ နှင့် ၄/၂ တို့ကြောင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမအချင်းချင်း အမေ့
ခွဲဝေပေးသည့်အတွက် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို အယူခံ
တရားပြိုင်တို့က ပိုင်ခဲ့သည်ဟု တင်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်း
စာချုပ်များအရဆိုလျှင် ဘခင်ဖြစ်သူ ဦးဟာဆန်အလီမှာ နိုင်ငံခြား
သားဖြစ်သဖြင့် နိုင်ငံသားဖြစ်မှု လက်မှတ်ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထား
ဆဲ၌ အခင်းဖြစ်မြေ၏ ဂရံကို အယူခံတရားလို၏ အမည်ဖြင့် ရယူခဲ့
ကြောင်းမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း
သည် ဘခင်ဖြစ်သည့် ဦးဟာဆန်အလီမှာ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်ပြီး အယူခံ
တရားလိုမှာ နိုင်ငံသားဖြစ်သဖြင့် မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့်
မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း (ကန့်သတ်မှု) ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ကို တိမ်း
ရှောင်လိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍
အယူခံတရားလိုမှာ အခင်းဖြစ်ပစ္စည်း၏ပိုင်ရှင်မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဦးဟာဇီရ်ဟူစိန် နှင့် ၁။ ဦးအာရှစ်ဟူစိန်
၂။ မတင်တင်အေး

မိမိကိုယ်ပိုင်ကိစ္စနှင့် မပတ်သက်ပဲ သမဝါယမအသင်း၏ အကျိုးစီးပွား
အတွက် ထွန်စက်အငှားလိုက်စဉ် သေဆုံးခြင်း- အလုပ်သမားလျော်
ကြေးဥပဒေအရ သေသူ၏ ဇနီးမှာ လျော်ကြေးရထိုက်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးသန်း သေဆုံးရခြင်းမှာ မိမိ ကိုယ်ပိုင် ကိစ္စနှင့် မပတ်သက်ပဲ အသင်း၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် ထွန်ကော်အငှားလိုက်၍ သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သဖြင့် အလုပ်သမားလျော်ကြေး ဥပဒေအရ ကျန်ရစ် သူဇနီးမနိမှာ လျော်ကြေးရထိုက်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေ၍လွှဲ နေ ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပခုက္ကူမြို့နယ်အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန် အကြောင်း မမြင်ချေ။

ဦးကျော်အေးပါ(၂) နှင့် ဦးဝင်းမောင်ပါ(၂)

၁၀

ရုံးခွန်ကိစ္စ-လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲစေလိုမှုနှင့် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုပါက မည်သို့ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ လင်မယား ကွာ ရှင်းပြတ်စဲစေလိုမှုသက်သက် သို့မဟုတ် လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲစေလို မှုနှင့် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှုသာ စွဲဆိုနိုင်သည်။ လင်မယား ကွာရှင်း ပြတ်စဲစေလိုမှုနှင့် ပစ္စည်းထက်ဝက်ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟပေးစေလိုမှု ဟူ၍ စွဲဆိုပိုင်ခွင့်မရှိ။ လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲလိုမှု သက်သက်စွဲလျှင် ရုံးခွန်တော် ကျပ် ၂၀/သာ ထမ်းဆောင်၍ စွဲဆိုနိုင်သည်။ လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုမှုနှင့် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုလျှင် အဆိုလွှာ၌ ဖော်ပြထားသည့် ပစ္စည်းစုစုပေါင်း တန်ဖိုး၏ တဝက်ပေ၍ တွင် ရုံးခွန် ထမ်းဆောင်ရမည်။

မောင်သိန်းညွန့် နှင့် မုဝိုင်းစိန်

၅၀

လုပ်ငန်းပြီးဆုံးချိန် အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ စခန်း၌ ခားခုတ်ခံရ ခြင်း-လုပ်ငန်းနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး မပြေလည်မှု ကြောင့် ရရှိသော ဒဏ်ရာဖြစ်ခြင်း- အလုပ်သမားလျော်ကြေးငွေ တစုံတရာ ရပိုင်ခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးသောင်းကင်တွင် ဒဏ်ရာများ ရရှိခြင်းသည် ယင်း၏ အလုပ်ခွင်၌ အလုပ်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်နေစဉ် ရရှိခြင်း မဟုတ် သည့်အပြင် လုပ်ငန်းနှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်သည့် အကြောင်းကြောင့် လည်း မဟုတ်၍ သစ်လုပ်ငန်း ကော်ပိုရေးရှင်းမှ ဦးသောင်းတင်အား လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်မရှိကြောင်း တင်ပြသည်။ ယင်း တင်ပြချက် နှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်တမ်းများကို စိစစ်လေ့လာသောအခါ ဦးသောင်း

တင်အား ဦးသိန်းအောင်က ဓားဖြင့် ခုတ်ခြင်းသည် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရာစခန်းတွင်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်မှာ ညနေ(၄)နာရီ လုပ်ငန်းပြီးဆုံးချိန်တွင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့အပြင် ဦးသိန်းအောင်က ဦးသောင်းတင်အား ဓားဖြင့်ခုတ်ခြင်းသည် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းနှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိပဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ မပြေမလည် ဖြစ်ကာ ရရှိသောဒဏ်ရာဖြစ်သောကြောင့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးဌာနမှ ချောင်းအုပ် ဦးသောင်းတင်အား အလုပ်သမားလျော်ကြေးငွေ တစုံတရာပေးရန် တာဝန်မရှိပေ။

ဦးစောဟာဒီး နှင့် ၁။ ဦးသောင်းတင်

၂။ အလုပ်သမားလျော်ကြေးအရာရှိ

၂၄

လယ်ယာလုပ်ကိုင်မှုအတွက် အသုံးမပြုပဲ လူနေရပ်ကွက်တွင် ရှိသည့်အိမ်သည် ၁၉၆၃ ခုနှစ် တောင်သူလယ်သမား အခွင့်အရေး ကာကွယ်သည့် ဥပဒေနှင့် အကျိုးဝင်ခြင်းရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သက်သေ အထောက်အထားများ အရ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်မှာ သထုံမြို့နယ်စံရပ် လူနေရပ်ကွက် နယ်နိမိတ်အတွင်း တည်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ လယ်ယာလုပ်ကိုင်မှုအတွက် အသုံးပြုသည့်အိမ် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ၁၉၆၃ ခုနှစ် တောင်သူလယ်သမား အခွင့်အရေး ကာကွယ်သည့် ဥပဒေနှင့် အကျိုးမဝင်ပေ။

ဒေဝီစိန်မေ နှင့် ဦးချစ်ခိုင် (ကွယ်လွန်) ၎င်း၏

တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်

၁။ မနှင်းငွေ ၂။ မခင်သန်း

၂၆

လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် မပတ်သက်သော အဆောက်အအုံကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၀(၁) ၏ ခြင်းချက်(ဂ) အရ ဝရမ်းကပ် ရောင်းချခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပေးသင့် မပေးသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တောင်သူလယ်သမား တစ်ဦး နေထိုင်သည့် အဆောက်အအုံမှာ ၎င်းလုပ်ကိုင်သည့် လယ်ယာမြေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ယင်းလယ်ယာလုပ်ငန်းသဖွယ် အသုံးပြုသည့် အဆောက်အအုံ ဖြစ်မှသာလျှင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၀ (၁) (ဂ) အရ ကင်းလွတ်ခွင့်ပေးသည်။ အခင်းဖြစ် အဆောက်အအုံမှာ အယူခံတရားပြိုင်တို့ အမြဲ

နေထိုင်သည့် အဆောက်အအုံလည်းမဟုတ်၊ ၎င်း၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်မှုလည်း မရှိ၊ ၎င်းတို့၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းအတွက် အသုံးပြုကြောင်းလည်း မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားလေသည်။

ဒေါ်အေးမြိုင်ပါ (၂) နှင့် ဒေါ်အေးသွယ်ပါ (၂)

၆၇

သက်သေခံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၄ (ဆ) -သက်သေပြရန် တာဝန်ရှိသူ အမှုသည်သည် အကောင်းဆုံး သက်သေခံချက်ကို တင်ပြနိုင်လျက် မတင်ပြပဲနေခြင်းနှင့် ၎င်း၏အကျိုးဆက်။

အယူခံတရားပြိုင် မောင်တင်မြင့်က အယူခံတရားလို မခင်စန်းဝင်း အပေါ် မယားခေါ်လိုမှု စွဲခဲ့သည်။ ၎င်းတို့၏ လက်ထပ်စာချုပ်၌ မခင်စန်းဝင်း၏ အသက်ကို ၂၀ နှစ်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ တရားရုံးတွင် မခင်စန်းဝင်းက ၎င်း၏အသက် ၂၀ နှစ် မပြည့်သေးကြောင်း ဆန့်ကျင် ပြောဆိုလာသဖြင့် အသက် ၂၀ နှစ် ပြည့်မပြည့်ဟူသော အချက် ဆုံးဖြတ်ရန် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မခင်စန်းဝင်း၏ မွေးသက္ကရာဇ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖွားသေ စာရင်းရုံး မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် တိတိကျကျ ရှိသော်လည်း မခင်စန်းဝင်း တို့ဘက်က မတင်ပြခဲ့ခြင်းမှာ အကောင်းဆုံး သက်သေခံချက်ကို မစာင်ပြခဲ့ပဲ နေခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ မခင်စန်းဝင်း၏ မွေးသက္ကရာဇ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သက်သေခံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၄ (ဆ) အရ သက်သေခံ အထောက်အထား ရှိပါလျက်နှင့် မပြသပဲ နေခဲ့လျှင် ထိုသူ၏အကျိုးကို နှစ်နာမည် ဖြစ်၍သာလျှင် မပြပဲနေသည်ဟု ယူဆရပေသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းလက်ထပ်သည့်နေ့က အသက် (၂၀) ပြည့်ပြီးဟု မောင်တင်မြင့်တို့ဘက်က တင်ပြခဲ့ခြင်းကို လက်ခံရပေမည်။

မခင်စန်းဝင်း နှင့် မောင်တင်မြင့်

၁၂

အမွေထိန်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးခြင်းမှာ ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် ထုတ်ပေးခြင်း- အမွေထိန်းလက်မှတ် ရလိုကြောင်း လျှောက်ထားမှု မပြီးဆုံးမီ လျှောက်သူ သေဆုံးလျှင် လျှောက်ထားမှုသည် အလိုအလျောက် ဖျက်ပြယ်သွားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမွေထိန်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးခြင်း၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ သေသူ၏ ပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲကွပ်ကဲရန်နှင့် ယင်းပစ္စည်းများ

ကို အမေ့ဆိုင်များအား ခွဲဝေပေးရန်ဖြစ်သည်။ အမေ့ထိန်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးခြင်းခံရသူအား သေသူ၏ ပစ္စည်းများအပေါ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ယင်းကဲ့သို့ ထုတ်ပေးခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်အနေ နှင့် ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အမေ့ထိန်းလက်မှတ် ရထားသူသေဆုံး သည့်အခါတွင် ၎င်းအားထုတ်ပေးထားသည့် အမေ့ထိန်းလက်မှတ်မှာ အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်သည်။ ၎င်း၏ အမေ့ဆိုင်များက ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် မရှိချေ။ အမေ့ထိန်းလက်မှတ် ရလိုကြောင်းလျှောက် ထားသူသည် အယူမပြီးမီ သေဆုံးလျှင် လျှောက်ထားမှုသည် အလိုအ လျောက် ပြီးဆုံးသွားသည်ဟု မှတ်ယူရမည်။ ၎င်း၏ အမေ့စား အမေ့ခံ များသည် ၎င်း၏လျှောက်ထားမှုကို ဆက်ခံနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ ထိုနည်းတူ စွာ အမေ့ထိန်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် အယူခံမှုများ တွင်လည်း အယူခံတရားလို သေဆုံးလျှင် အယူခံမှုများမှာ အလို အလျောက် ပျက်ပြယ်ပြီးဆုံးသွားသည်ဟု ယူဆရမည်။ ၎င်း၏အမေ့ စား အမေ့ခံမှုများနှင့် အယူခံမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိပေ။

ဦးမဂျစ် နှင့် မာမက်မေဒင်ပါ (ဂ)ဦး

၄၄

အယူခံရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်-မူလရုံးက ကြားဖြတ်ချမှတ်သော အမိန့်အပေါ် အယူခံဝင်ရာ၊ အယူခံရုံးသည်ထိုအချက်ကို ကျော်လွန်ပြီး အမှုကိုအပြီး သတ် ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်ခြင်းမှာ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကိုကျော်လွန်၍ ဆုံးဖြတ် ခြင်း ဟုတ် မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလမြို့နယ် တရားရုံးက ဥပဒေ ငြင်းချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာ အမှုတွဲကို ခေါ်ယူလေ့လာပြီး ဆုံးဖြတ်ရန်အစ ပထမက အမိန့်ချထားပြီး နောက်မှတဖန်ထိုငြင်းချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုကို စစ်ဆေးဦးမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ချမှတ်သည့်အ မိန့်ကိုသာလျှင် ပြည်နယ်တရားရုံးအနေဖြင့် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်း ရှိမရှိ စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင်ပြည်နယ်တရားရုံးသည် ယင်းကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုပဲ မူလရုံး၌ အပြီးအပြတ် မဆုံးဖြတ်ရသေးသည့်ကိစ္စဖြစ် သည့် မည်သူနိုင်ထိုက်သည်၊ မည်သူ ရှုံးထိုက်သည်ဆိုသောအချက်ကို အမိန့် ချမှတ်လိုက်သဖြင့် မိမိ၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရာ၌ အဓိကကျသောမှား ယွင်း ချွတ်ချော်မှုဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဒေါ်မလုံး (၎င်း၏တရားဝင်

ကိုယ်စားလှယ် မဇွေကြည်ပါ ၂) နှင့် ဦးမောင်လူပါ ၂

၄၅

အလုပ်သမား လျော်ကြေးဥပဒေ-မိမိအလိုအလျောက် သောက်စားမှူး
 ယစ်ပြီး မော်တော်သို့ပြန်အလာ ရေထဲလိမ့်ကျသေဆုံးရခြင်း-ထိုသို့ပြန်
 လာခြင်းမှာ မိမိအကြီးအကဲ၏အမိန့်အရ လုပ်ငန်းခွင်တွင် အသင့်ရှိ
 နေရန်အတွက် ပြန်လာရသည်ဖြစ်ခြင်း-ထိုအခြေအနေတွင် လျော်
 ကြေးရထိုက်မရထိုက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးအေးမောင်သည် ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွားပြီး
 နောက် ရေယာဉ်အုပ်ဦးအုန်းမြင့်နှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ဦးအုန်းမြင့်ကနောက်
 နေ့တွင် မော်တော်ထွက်ရန် အစီအစဉ်ပြုလုပ်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ဦးအေးမောင်
 အားမော်တော်သို့ ပြန်သွားပြီး လုပ်ငန်းခွင်၌ အသင့်ရှိနေရန်ညွှန်ကြားခဲ့
 သည်။ ထိုညွှန်ကြားချက်အရ ဦးအေးမောင်သည် မိမိလုပ်ငန်းရှိရာမော်
 တော်သို့ ပြန်သွားစဉ် ရေထဲသို့ လိမ့်ကျသေဆုံးခဲ့သည်။ မိမိလုပ်ဆောင်
 နေဆဲ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာသို့ မိမိ၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူ ရေယာဉ်အုပ်အမိန့်
 အရ သွားရောက်စဉ် မတော်တဆသေဆုံးရခြင်းသည် လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်
 သက်၍ သေဆုံးရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အလုပ်သမားလျော်ကြေး
 ဥပဒေပုဒ်မ ၃ (၁) အရ၊ အလုပ်ရှင်က လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်ရှိ
 ပေသည်။

ဒေါ်ပေါ်လော်(ခ) နှင့် ၁။ ဒေါ်သိန်းရွှေ
 ဒေါ်ဒိုရာ ၂။ မြို့နယ်လျော်ကြေးစိစစ်ရေး
 ကော်မတီ(ပုသိမ်အရှေ့)

၃၈

အလုပ်သမား လျော်ကြေးဥပဒေ- အလုပ်ချိန်အတွင်း ဒဏ်ရာရရှိခြင်း
 မဟုတ်လျှင် လျော်ကြေးပေးသင့် မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးစံမြသည် ညစောင့် လုံခြုံရေးတာဝန် ထမ်း
 ဆောင်ရသူဖြစ်သည်။ ၂၆-၈-၇၆ ရက် နေ့လယ်ပိုင်း ၃ နာရီခန့်တွင်
 ဦးစံမြသည် အလုပ်ရုံအတွင်းရှိ လျှပ်စစ်အားဖြင့်လည်သော ဒါးသွေး
 ကျောက်နှင့် သံချောင်းတစ်ချောင်းကို သွေးရာမှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိခြင်း
 ဖြစ်သည်။ ဦးစံမြသည် ညစောင့် လုံခြုံရေးတာဝန် ယူရသဖြင့် နေ့လယ်
 ၃ နာရီ အချိန်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် အလုပ်ချိန်တွင်
 ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ဒါးသွေးစက်ဖြင့် မိမိအသုံးပြုရန်
 အတွက် သံချောင်းတစ်ချောင်းကို သွေးခြင်းမှာ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်
 သော လုပ်ရပ်တစ်ခုမဟုတ်ပေ။

ဦးတင်ဝင်း နှင့် အလုပ်သမား လျော်ကြေးစိစစ်ရေးကော်မတီ

၃၂

အလုပ်သမား လျော်ကြေးဥပဒေ- အလုပ်သမား လျော်ကြေးဥပဒေအရ လုပ်အားဆုံးရှုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရာခိုင်နှုန်းမည်မျှ သတ်မှတ်သင့်ကြောင်း စဉ်းစားရာတွင် ဒဏ်ရာကိုကုသသည့် ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်မှာ အရေးပါသော သက်သေခံချက်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လုပ်အားဆုံးရှုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရာခိုင်နှုန်းမည်မျှ သတ်မှတ်သင့်ကြောင်း စဉ်းစားရာတွင် မောင်တင်မြင့်၏ မျက်စိဒဏ်ရာ ကုသပေးသော ဆရာဝန်၏ ထောက်ခံချက် ရယူမှုသာလျှင် တရားမူတမူ ရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းဆရာဝန်၏ ထောက်ခံချက်ကိုရယူရန် မဖြစ်နိုင်မှသာလျှင် အခြားဆရာဝန် တစ်ဦး၏ ထင်မြင်ချက်ကို တောင်းခံသင့်ပေသည်။ ယခုအမှုတွင် မျက်စိအထူးကုဆရာဝန် ဦးခင်မောင်ဇော်ထံမှ ထင်မြင်ချက်ရရှိရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိချေ။ ဦးခင်မောင်ဇော်၏ ထောက်ခံချက်မှာ မောင်တင်မြင့်၏ လုပ်အားဆုံးရှုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးပါသော သက်သေခံချက်ဖြစ်သောကြောင့် မြောင်းမြမြို့နယ်အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီက အလုပ်သမား လျော်ကြေးငွေ ကျပ် ၁၅၁၂/-ပေးလျော်စေရန် ဆုံးဖြတ်သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ လျော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မတီသည် မျက်စိအထူးကုဆရာဝန် ဦးခင်မောင်ဇော်ထံမှ ထောက်ခံချက်ရယူပြီးမှ အမှုကို တရားဥပဒေနှင့်အညီ ဆုံးဖြတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ဦးခိုင်ခန့် နှင့် ၁။ မောင်တင်မြင့်

၂။ အတွင်းရေးမှူး၊ အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီ၊ မြောင်းမြမြို့

၁၅

အလုပ်သမား လျော်ကြေးဥပဒေ- အလုပ်သမား၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဒဏ်ရာရလျှင် လျော်ကြေးရထိုက် မရထိုက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤအမှုတွင် အလုပ်ရှင်က ဂဟေဆော်စဉ် မီးလောင်မည်စိုး၍ ရေလောင်းခိုင်းရာ မောင်ရဲမြင့်က ဓာတ်ဆီခံသည့်ခွက်ဖြင့် ရေပက်လိုက်သဖြင့် ၎င်းအား မီးစွဲလောင်ကာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ဆီခံသည့်ခွက်ဖြင့် ရေလောင်းခြင်းမှာ မောင်ရဲမြင့်၏ ပေါ့လျော့မှု ဖြစ်သဖြင့် လျော်ကြေး မပေးထိုက်ဟု ဦးထွန်းကြည်က တင်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ အလုပ်သမား လျော်ကြေးဥပဒေတွင် အလုပ်သမား၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့လျှင် လျော်ကြေး

မပေးရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။ အလုပ်ခွင်တွင် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်ရာ၌ အလုပ်သမားတစ်ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့လျှင် အလုပ်ရှင်တွင် လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။

ဦးထွန်းကြည် နှင့် မြို့နယ်အလုပ်သမားလျော်ကြေးစိစစ်ရေးကော်မတီ(မင်္ဂလာတောင်ညွန့်)ပါ-၂

၃၄

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဥပဒေ- ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဆ)အရ အိမ်ငှားဟူသောစကားရပ်- အိမ်ငှားကဥပစာတွင် အငှားစာချုပ် ကုန်ဆုံးပြီးနောက် ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းမှာ ကျူးကျော်သူအဖြစ် နေထိုင်သည်ဟု ယူဆရန် ဟုတ်မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဆ)တွင် အိမ်ငှားဟူသော စကားရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အငှားစာချုပ် ကုန်ဆုံးပြီးနောက်၊ မိမိအားငှားရမ်းသည့် ဥပစာတွင် အိမ်ရှင်၏သဘောတူညီချက်အရဖြစ်စေ၊ သဘောတူညီချက် မရှိပဲဖြစ်စေ လက်ရှိနေထိုင် မြဲနေထိုင်သူ အသီးသီးပါဝင်သည်ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင်များကအချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် အငှားစာချုပ်ကုန်ဆုံးပြီးနောက် ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းမှာ ကျူးကျော်သူများအဖြစ် နေထိုင်သည်ဟု ယူဆရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ အိမ်ငှားအဖြစ် အိမ်ရှင်သဘောမတူပဲ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အက်စ်စီဟူစိန် နှင့် ဟာဖက်ကာစင်ချန်နီယား (ခ)

ဦးပိုပါ ၂(၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်ဒေါ်သန်းတင်)

၆၃

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁) (က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်- အိမ်ရှင်နှင့်အိမ်ငှားပေးရန် သဘောတူထားသည့် အိမ်ငှားခမှာ ဥပဒေနှင့်အညီ ရထိုက်သောအိမ်ငှားခဖြစ်ခြင်း- ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က သတ်မှတ်ထားသည့် ဝံငှားခလက်မှတ်ပါမှသာ ပုံဒ်မ ၁၂(၁)(က)အရ တရားဝင်ဆိုနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားချက် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ အိမ်ငှားထံမှ ဥပဒေနှင့်အညီ ရထိုက်သောငှားရမ်းခအတွက် တောင်းဆိုသည့်စာကို စာပို့တိုက်မှမှတ်ပုံစင်၍ အိမ်ငှားထံ ပေးပို့ပြီးဖြစ်သည့်နောက် ထိုသို့ တောင်းဆိုသည့်

နေ့ရက်မှစ၍ ရက်သတ္တပတ် (၃)ပတ်အတွင်း ထိုငှားရမ်းကို အိမ်ရှင်
အားမပေးပဲနေလျှင် အိမ်ရှင်က အိမ်ငှားကို အိမ်နှင့်လိမ္မူ စွဲဆိုပိုင်ခွင့်ရှိ
သည်။ အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ငှားပေးရန် သဘောတူထားသည့် အိမ်ငှားခ
မှာ ဥပဒေနှင့်အညီ ရထိုက်သော အိမ်ငှားခဖြစ်သည်။ ငှားရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေးဝန်က သတ်မှတ်ထားသည့် စံငှားခလက်မှတ်ပါမှသာလျှင်
ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ တရားစွဲဆိုနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိပေ။

ဒေအ်မြသိန်း နှင့် မစ္စနီကော်(လ်)(ခေအ်) ဒေအ်တင်တင်ဦး

၅၅

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ
၁၅ (၂)-အယူခံရုံးသည် ဇာရီမူ၌ မူလရုံးက ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး
ဥပဒေအရ ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်
ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ အရ ဒီကရီအဖြစ် ပြောင်းလဲ
သတ်မှတ်နိုင်ခြင်းရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးတွင် အယူခံတရားလို တင်သွင်းထားသည့်
အဆိုလွှာကို စိစစ်လိုက်သည့်အခါ အခင်းဖြစ်အိမ်မှာ ပျက်စီးနေသဖြင့်
အသစ်ပြန်လည်၍ နှစ်ထပ်တိုက် ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် ပြန်လည်ရလို့
ကြောင်း တရားစွဲဆိုသည်ဟု ဖော်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်း
ဖော်ပြချက်မှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး
ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (င) တွင် ဖော်ပြထားသည့် သက်သာခွင့်မျိုး
ဖြစ်သည်။ ယင်းဒီကရီများကို အတည်မပြုသေးလျှင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်
မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအာဏာ မတည်မီက ချမှတ်
ထားသည်ဖြစ်စေ၊ အာဏာတည်ပြီးနောက်မှ ချမှတ်ထားသည်ဖြစ်စေ၊
တရားရုံးအနေဖြင့် အဆိုပါဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်
နှင့်အညီ ဖြစ်စေရန်အတွက် ဖျက်သိမ်းရမည်၊ သို့မဟုတ် အဆိုပါဥပဒေ
အကျိုးသက်ရောက်စေရန် ကိစ္စအလို့ငှာသင့်သည် ထင်မြင်သည့်အတိုင်း
ပြောင်းလဲရမည်ဟု အဆိုပါဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅ (၂)က ပြဋ္ဌာန်းထား
သည်။ ထို့ကြောင့် ပထမအယူခံရုံးဖြစ်သည့် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်
သည့်အမိန့်မှာ ပုဒ်မ ၁၅ (၂) အရ ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေ
မည်။

ဦးဗျော့ နှင့် ဦးလွန်းမောင် (ကွယ်လွန်) ၎င်း၏
တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဒေအ်စိမ်း၊
ဒေအ်မြမြ

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

၁။ ဦးကံအေး ၂။ ဒေါ်လုံးခင်

နှင့်

၁။ ဦးသောင်းဖေ ၂။ ဒေါ်ခင်မြ *

တရားမမှု၌စရိတ်-တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီ၌ ရွှေနေခ တွက်ချက်မှု မှားယွင်းခြင်း- တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅၁ အရ တရားမျှတမှု ရှိစေရန်အတွက် ဗဟိုတရားရုံးက မှားယွင်းမှုကို ပြုပြင်ပေးခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤရုံးမှ ဒီကရီဆွဲသည့်အခါ၊ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီမှ စရိတ်များကိုပင် အတည်ပြု ရေးဆွဲခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီ၌ ရွှေနေခ တွက်ချက်ရာတွင် ငွေရလိမ့်သက်သက် ဒီကရီသဘော မှားယွင်းစွာ တွက်ထားသဖြင့် ပြင်ဆင်ပေးရန် အယူခံတရားလို ဦးကံအေးနှင့် ဒေါ်လုံးခင်တို့က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၂ အရ လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အယူခံ တရားလိုများသည်၊ အယူခံမှု ဆောင်ရွက်စဉ်က ဤမှားယွင်းမှုကို ဖော်ပြခြင်းမပြုခဲ့သဖြင့် ယင်းတို့သည်၊ ထိုမှားယွင်းမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အရေးဆိုမှုကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဖြစ်သည်ဟု မယူဆထိုက်ပေ။ တိုင်းတရားရုံး ဒီကရီမှ မှားယွင်းမှုကို အယူခံတရားလိုများသည် ထိုစဉ်က လုံးဝမသိသည့်အတွက် ယင်းတို့တွင် စွန့်လွှတ်ရန် ကိစ္စတစ်ခုတရာ ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ လက်ရှိ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် တရားမျှတမှု ရှိစေရန်အတွက်၊ ဤရုံးမှ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅၁ ကို ကျင့်သုံးလျက် မှားယွင်းမှုကို ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်။

အယူခံ တရားလိုအတွက် -ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ ဦးညွန့်မြိုင်

အယူခံ တရားပြိုင်အတွက် -ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ ဦးဘဌေး

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၈

† ၁၉၇၇ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄ တွင်ချမှတ်ထားသော (၂၀-၈-၇၄) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း (အရှေ့မြောက်မြို့နယ်) တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီကို အယူခံမှု။

- ၁။ ဦးကံအေး
- ၂။ ဒေါ်လုံးခင်နှင့်
- ၁။ ဦးသောင်းဖေ
- ၂။ ဒေါ်ခင်မြ

အယူခံ တရားပြိုင် ဦးသောင်းဖေနှင့် ဒေါ်ခင်မြတို့က အယူခံတရားလို ဦးကံအေးနှင့် ဒေါ်လုံးခင်တို့ အပေါ် အခင်းဖြစ်အိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန် မန္တလေး တိုင်းတရားရုံးတွင် တရားစွဲဆိုရာ အနိုင်ဒီကရီ ရရှိခဲ့သဖြင့် ဦးကံအေးနှင့် ဒေါ်လုံးခင်တို့က ဤရုံးသို့ အယူခံမှုတင်သော်လည်း ထိုအယူခံမှုကို ၈-၇-၇၇ နေ့တွင် ပလပ်လိုက်သည်။ အယူခံကို ပလပ်ပြီး ဤရုံးမှ ဒီကရီ ဆွဲသည့်အခါ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီမှ စရိတ်များကိုပင် အတည်ပြု ရေးဆွဲခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီ၌ ရွှေနေခကို တွက်ချက်ရာတွင် ငွေရလို့မသက်သက် ဒီကရီသဘော မှားယွင်းစွာ တွက်ထားသဖြင့်၊ ပြင်ဆင်ပေးရန် အယူခံတရားလို ဦးကံအေးနှင့် ဒေါ်လုံးခင်တို့က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅၂ အရ လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီကို ပြန်လည် လေ့လာသောအခါ အိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု စွဲဆိုထားသော်လည်း အယူခံ တရားပြိုင်၏ ရွှေနေခကို ငွေရလို့မတွင် စရိတ်တွက်သည့် နှုန်းအတိုင်း အမှု၏တန်ဖိုး ငွေကျပ် ၂၀၀၀၀/- ပေါ်တွင် တွက်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အဆိုလွှာ၌ အမှု၏ တန်ဖိုးကို သတ်မှတ်ခြင်းမှာ တရားရုံး စီရင်ပိုင်ခွင့် ပေါ်လွင်ရန် အတွက် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ထိုအမှု၏ တန်ဖိုးငွေကို ရလို့မ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်လျှင် ရွှေနေခကို ရလိုသည့် ငွေအပေါ် မိုး၍တွက်ရပေသည်။ လက်ရှိကိစ္စတွင် အယူခံ တရားပြိုင်တို့က ငွေရလိုကြောင်း စွဲဆိုခြင်းမပြုချေ။ ယင်းတို့အိမ်မှ အယူခံ တရားလိုများအား ဖယ်ရှားပေးစေရန် စွဲဆိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ စွဲဆိုသော အမှုမျိုးတွင် ရှေ့နေခတွက်ရန် အမှု၏ တန်ဖိုးရှာဖွေရန် အခက်အခဲ ရှိပေသည်။ ထိုအချိန် အခါမျိုးတွင် ရှေ့နေခကို တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေများ ကောင်စီ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ အရ ပြဋ္ဌာန်းသည့် နည်းဥပဒေ ၂ အရသတ်မှတ်ပေးရန် ဖြစ်ပေသည်။

တိုင်းတရားရုံး၏ မှားယွင်းမှုသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅၂ အရ ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် မှားယွင်းမှုမျိုး မဟုတ်သဖြင့် ထိုပုဒ်မ အရ ဤရုံးမှ ပြုပြင်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိချေ။ သို့ရာတွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅၁ ကို ဤရုံးမှ ကျင့်သုံးသင့် မသင့် လေ့လာရန် လိုအပ်ပေသည်။

အယူခံ တရားလိုများသည် အယူခံမှုကို မူလတင်စဉ်က ယခုတွေ့ရှိသည့် တိုင်းတရားရုံး၏ မှားယွင်းချက်ကို တွေ့ဟန်မတူချေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံ အကြောင်းပြချက်တွင် သော်လည်းကောင်း၊ လျှောက်လဲချက် ပေးရာတွင် သော်လည်းကောင်း၊ ထိုအကြောင်းကို တင်ပြခြင်း မရှိ

သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးမှ မှားယွင်းစွာ သတ်မှတ်ထားသော ရွှေနေခကို
 ပင် ဤရုံးမှ ဆက်သက်၍ သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အယူခံ တရားလို
 များသည် အယူခံမှု ဆောင်ရွက်စဉ်က ဤမှားယွင်းမှုကို ဖော်ပြခြင်းမပြုခဲ့
 သဖြင့် ယင်းတို့သည် မှားယွင်းမှုနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် အရေးဆိုမှုကို စွန့်လွှတ်
 ပြီးဖြစ်သည်ဟု မယူဆထိုက်ပေ။ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီမှ မှားယွင်း
 မှုကို အယူခံ တရားလိုများသည် ထိုစဉ်က လုံးဝ မသိသည့်အတွက်၊ ယင်း
 တို့တွင် စွန့်လွှတ်ရန်ကိစ္စ တစ်တရာ မေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။
 လက်ရှိ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် တရားမျှတမှု ရှိစေရန်
 အတွက် ဤရုံးမှ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅၁ ကို ကျင့်သုံး
 လျက် မှားယွင်းမှုကို ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်။

၁၉၇၇
 ၁။ ဦးကံ
 အေး
 ၂။ ဒေါ်လုံး
 ခင်
 နှင့်
 ၁။ ဦး
 သောင်းဖေ
 ၂။ ဒေါ်ခင်
 မြ

ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ အယူခံ တရားပြိုင်များ ရွှေနေခ
 သတ်မှတ်ချက်သည် မှားယွင်းသဖြင့် ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး၊ ထိုရွှေနေခကို
 ငွေကျပ် ၁၃၀/- သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ဤရုံး ၁-၇-၇၇ နေ့စွဲပါ
 ဒီကရီကို ဤအမိန့်နှင့်အညီ ပြုပြင်ရေးဆွဲရန်ဖြစ်သည်။

ဤလျှောက်လွှာအတွက် မိမိစရိတ် မိမိကျခံကြရန်ဖြစ်သည်။

တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင် ဦးသန့်စင်တို့
ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၇

ဦးဗျော့

နှင့်

စက်တင်ဘာ
လ ၉ ရက်

ဦးလွန်းမောင်(ကွယ်လွန်) ၎င်း၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်စိမ်း၊ ဒေါ်မြမြ *

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၅ (၂)-အယူခံရုံးသည် ဇာရီပွင့် မူလရုံးက ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း
ရေးဥပဒေအရ ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်
ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအရ ဒီကရီအဖြစ် ပြောင်းလဲ
သတ်မှတ်နိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးတွင် အယူခံတရားလို တင်သွင်းထားသည့်
အဆိုလွှာကို စိစစ်လိုက်သည့်အခါ အခင်းဖြစ်အိမ်မှာ ပျက်စီးနေသဖြင့်
အသစ်ပြန်လည်၍ နှစ်ထပ်တိုက် ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် ပြန်လည်ရလို
ကြောင်း တရားစွဲဆိုသည်ဟု ဖော်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်း
ဖော်ပြချက်မှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (င) တွင် ဖော်ပြထားသည့် သက်သာခွင့်မျိုး
ဖြစ်သည်။ ယင်းဒီကရီများကို အတည်မပြုသေးလျှင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်
မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအာဏာ မတည်မီက ချမှတ်
ထားသည် ဖြစ်စေ၊ အာဏာတည်ပြီးနောက်မှ ချမှတ်ထားသည်ဖြစ်စေ
တရားရုံးအနေဖြင့် အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ
ဖြစ်စေရန်အတွက် ဖျက်သိမ်းရမည်။ သို့မဟုတ် အဆိုပါဥပဒေ အကျိုး
သက်ရောက်စေရန်ကိစ္စအလို့ငှာသင့်သည့် ဖင်မြင်သည့်အတိုင်း ပြောင်းလဲ
ရမည်ဟု အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၂) က ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထို့ကြောင့်
ပထမအယူခံရုံးဖြစ်သည့် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်သည့်အမိန့်မှာ ပုဒ်မ
၁၅ (၂) အရ ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၁၁၇

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၁ (က) တွင် ပဲခူးတိုင်းတရား
ရုံး (ညောင်လေးပင်ရုံးထိုင်) ၏ ချမှတ်သော ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

အယူခံတရားလိုအတွက် -ဦးသန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

၁၉၇၇

အယူခံတရားပြိုင်အတွက်- ဦးအေးမောင် (ပန်းတနော်)၊ ဗဟိုတရားရုံး
ရှေ့နေ။

ဦးမျော
နှင့်
ဦးလွန်း
မောင်
(ကွယ်
လွန်)
၎င်း၏ တရား
ဝင် ကိုယ်
စားလွယ်
ဒေါ်စိမ်း၊
ဒေါ်မြမြ

အယူခံတရားလိုသည် အိမ်ရှင်ဖြစ်၍ အယူခံတရားပြိုင်မှာ အိမ်ငှား
ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုက အယူခံတရားပြိုင်အား အိမ်မှဖယ်ရှားပေး
ရန် ဒိုက်ဦးမြို့နယ်တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ်(၅/၆၀)တွင် တရား
စွဲဆိုရာ အနိုင်ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။ အယူခံတရားပြိုင်က ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး
တရားမ အယူခံမှုအမှတ် (၈/၇၃)၌ အယူခံဝင်ခဲ့သော်လည်း မအောင်
မြင်ခဲ့ချေ။ ထို့နောက် တရားနိုင်ငံဖြစ်သော အယူခံတရားလိုက ဒိုက်ဦး
မြို့နယ်တရားရုံး ဇာရီမှုအမှတ် (၄/၇၄)၌ ဒီကရီ အတည်ပြုပေးရန်
ဇာရီမှု လျှောက်ထားခဲ့ရာ တရားရှုံးဖြစ်သော အယူခံ တရားပြိုင်များ
အပေါ် အခင်းဖြစ်အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်း
အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အယူခံတရားပြိုင်က ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံ
မှုအမှတ် [၁(က)/၇၅]၌ အယူခံဝင်ရာ တိုင်းတရားရုံးက မူလရုံးအမိန့်
နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး မူလအမိန့်အစား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ
ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁) (င)အရ ၉ လအတွင်း
ဥပစာကိုပြီးစီးအောင် ဆောက်လုပ်၍၊ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးကာ အိမ်ငှား
အား ပြန်လည်ချထားရန် ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/-တန်ခံဝန်နှစ်ဦးဖြင့် ခံဝန်
ချုပ် ချုပ်ဆိုစေခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံတရားလို
က ဤဒုတိယအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မူ ပမြို့နယ်တရားရုံးတွင် အယူခံတရားလိုတို့က အယူခံတရားပြိုင်အပေါ်
စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပ
ဒေအာဏာ ကုန်ဆုံးပြီးနောက်နှင့် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအာဏာမတည်မီ ကြားကာလအတွင်း တင်သွင်းခဲ့
သော အမှုဖြစ်သည်မှာ အငြင်းမထွက်ချေ။ ယင်းအမှုတွင် ၁၉၆၀ပြည့်နှစ်
မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအာဏာမတည်ပြီး နောက်မှဒီကရီ
ချမှတ်ခြင်းမှာလည်း အငြင်းမထွက်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလို၏
ရှေ့နေကြီးက မူလမြို့နယ် တရားရုံးတွင် ရိုးရိုးပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်း
ဥပဒေအရ ချမှတ်ထားသည့် ဒီကရီကို ပဲခူးတိုင်း တရားရုံးက ၁၉၆၀
ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(င)
အရ ဒီကရီအဖြစ် ပြန်လည်သတ်မှတ် ပြောင်းလဲခြင်းမှာ ဥပဒေအရ
မှားယွင်းကြောင်း၊ အယူခံရုံးအနေနှင့် ဇာရီမှု၌ မူလချမှတ်ထားသည့်

၁၉၇၇

ဒီကံရီကို မပြောင်းလဲနိုင်ကြောင်းတို့ကို တင်ပြသွားသည်။ ယင်းတင်ပြချက်ကို လက်မခံနိုင်ချေ။

ဦးဗျော့
နှင့်
ဦးလွန်း
မှောင်
(ကွယ်
လွန်)
ရင်း၏တရား
စင်ကိုယ်
စားလွယ်
ဒေါ်စိမ်း၊
ဒေါ်မြမြ

မူလရုံးတွင် အယူခံတရားလို တင်သွင်းထားသည့် အဆိုလွှာကို စိစစ်လိုက်သည့်အခါ အခင်းဖြစ်အိမ်မှာ ပျက်စီးနေသဖြင့် အသစ်ပြန်လည်၍ နှစ်ထပ်တိုက် ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် ပြန်လည်ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုသည်ဟု ဖော်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းဖော်ပြချက်မှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(င) တွင်ဖော်ပြထားသည့် သက်သာခွင့်မျိုး ဖြစ်သည်။ ယင်းဒီကရီများကို အတည်မပြုရသေးလျှင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအာဏာ မတည်မီက ချမှတ်ထားသည်ဖြစ်စေ၊ အာဏာတည်ပြီး နောက်မှချမှတ်ထားသည်ဖြစ်စေ၊ တရားရုံးအနေဖြင့် အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ ဖြစ်စေရန်အတွက်ဖျက်သိမ်းရမည်၊ သို့မဟုတ် အဆိုပါဥပဒေအကျိုး သက်ရောက်စေရန် ကိစ္စအလို့ငှာ သင့်သည်ထင်မြင်သည့်အတိုင်း ပြောင်းလဲရမည်ဟု အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၂)က ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမအယူခံရုံးဖြစ်သည့် ပဲခူးတိုင်း တရားရုံးက ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာ ပုဒ်မ ၁၅(၂)အရ ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်များကို အယူခံတရားလိုက ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားမ တတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးကြည်မြ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင်နှင့်ဦးသန့်စင်တို့
ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးကျော်ရှိန်ပါ (၂) ဦး

နှင့်

ဒေါ်ရှိန်*

† ၁၆၇၇

ဇူလိုင်လ
၁၅ ရက်

ပဋိညာဉ်ပျက်ကွက်မှုအပေါ် အခြေပြု၍ တရားစွဲဆိုခြင်းကို ၁၉၆၀ ပြည့်
နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဥပဒေ အရ ဆုံးဖြတ်ပေး
နိုင်ခြင်း ရှိ-မရှိ၊ မြို့နယ်တရားရုံးသည် အဆိုလွှာတွင် မပါရှိသည့်
အချက်အပေါ်မူတည်၍ အဆုံးအဖြတ်မပေးနိုင်။

အိမ်ငှားဦးကျော်ရှိန်တို့က အခင်းဖြစ်အခန်းမှ ဖယ်ရှားပေးမည်ဟု
အိမ်ရှင်ဒေါ်ရှိန်အား ကတိပေးထားရာ ကတိအတိုင်း ဖယ်မပေးခြင်း
ကြောင့် ပဋိညာဉ်ပျက်ကွက်မှုအပေါ် အခြေခံပြီး တရားစွဲဆိုသည့် အမှု
ဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအခါတွင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေးဥပဒေမှာ အာဏာတည်လျက် ရှိနေသည့်အတွက် အိမ်ရှင်
တစ်ဦးသည် မိမိအိမ်ငှားအား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂-ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်
များမှအပ မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ အိမ်ရှင်လိုမှု စွဲဆိုပိုင်ခွင့် မရှိပေ။
ဤအမှုတွင် ပဋိညာဉ်ပျက်ကွက်မှုအပေါ် အခြေပြု၍ စွဲဆိုထားသည့်
အတွက် ဤပုံစံအတိုင်း တရားစွဲဆိုပိုင်ခွင့်မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့နယ်တရားရုံးက မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)အရ စွဲဆိုခွင့်ရှိသည်ဟု အမိန့်ချမှတ်
ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ တရားမမှုများတွင် အဆိုအချေများ
အရ ကောက်ချက်ထုတ်ပြီးယင်း ကောက်ချက်များ၏ အဖြေများအပေါ်
မူတည်၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်။ အယူခံတရားပြိုင် တင်သွင်းသည့်
အဆိုလွှာတွင် ပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)အရ စွဲဆိုကြောင်း အဆိုပြုချက်မရှိ

* ၁၉၇၆-ခုနှစ် တရားမတတိယအယူခံမှုအမှတ် ၆

† ၁၉၇၆-ခုနှစ် တရားမအယူခံမှု အမှတ် ၃ (တောင်ဥက္ကလာပ) တွင် ချမှတ်
သော ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး အမှတ် ၅ ၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

† ၁၉၇၇

ဦးကျော်ရှိန်
ပါ (၂)ဦး
နှင့်
ဒေါ်ရှိန်

ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အဆိုလွှာတွင် မပါသည့်အချက်ပေါ် မူတည်၍ အဆုံး
အဖြတ်ပေးခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းပေသည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက်-ဦးသန်းမောင်၊ ဒေါ်ရီရီခင်၊ ဗဟိုတရားရုံး

ရွှေနေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် ဦးထွန်းကြည်၊ ဦးစိန်လင်း၊ ဗဟိုတရားရုံး

ရွှေနေ။

တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်(၁၂)ရပ်ကွက်၊ မေတ္တာလမ်း၊ အိမ်အမှတ်
(၁၈)ကို အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ရှိန်ပိုင်သည်။ ယင်းဥပစာမှ အောက်
ထပ် ခြေရင်းခန်းကိုအယူခံတရားလို ဦးကျော်ရှိန်တို့အား တလ ၃၀ / နှင့်
ငှားရမ်းထားသည်။ အခင်းဖြစ်အခန်းမှ ဖယ်ရှားပေးရန် ဒေါ်ရှိန်က
ဦးကျော်ရှိန်တို့အပေါ် တောင်ဥက္ကလာပ(၁၂)ရပ်ကွက်တရားရုံး တရားမ
ကြီးမှု အမှတ် ၂/၇၅-တွင် တရားစွဲဆို အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ ဦးကျော်ရှိန်
တို့က အဆင့်ဆင့် အယူခံဝင်ရာ အရေးနိမ့်ခဲ့သဖြင့် ဤတတိယအယူခံမှု
တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရွှေနေကြီးက မူလအဓကတည်းက ရပ်ကွက်တရား
ရုံးတွင် တင်သွင်းသည့်အဆိုလွှာအရ အမှုကို လက်မခံထိုက်ပါ။ ဤပုံစံ
အတိုင်း အမှုကို မစွဲသင့်ပါဟု တင်ပြသွားသည်။

မူလတရားရုံး၏ အမှုတွဲတွင် တင်သွင်းထားသည့် အဆိုလွှာကို လေ့
လာလိုက်သည့်အခါ အိမ်ငှားက အခင်းဖြစ်အခန်းမှ ဖယ်ရှားပေးမည်ဟု
အိမ်ရှင်အား ကတိပေးထားသည့် ရက်အတွင်း ဖယ်မပေးခြင်းကြောင့်
ပဋိညာဉ်ပျက်ကွက်မှုအပေါ် အခြေခံပြီး တရားစွဲဆိုထားကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ ဤကဲ့သို့ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ရပ်ကွက်တရားရုံးက ဒီကရီချမှတ်
ပေးခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးကမူကား အခင်းဖြစ်အခန်းကို အိမ်ရှင်က မိမိ
ကိုယ်တိုင်အသုံးပြုရန်အတွက် လိုအပ်သည်ဆိုကာ ၁၉၆၀-ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြ
ဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)အရ ဖယ်ရှား
ပေးရန်အမိန့်ချမှတ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းအမိန့်ကို ရန်ကုန်
တိုင်း တရားရုံးက အတည်ပြုထားသည်။

ယခုအခါတွင် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဥပဒေမှာ အာဏာ
တည်လျက်ရှိနေသည့်အတွက် အိမ်ရှင်တစ်ဦးသည် မိမိ၏ အိမ်ငှားအား
ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂-ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှအပ မည်သည့်အကြောင်း
နှင့်မျှ အိမ်နှင့်လိုမှုစွဲဆိုပိုင်ခွင့်မရှိပေ။ ဤအမှုတွင် ပဋိညာဉ်ပျက်ကွက်မှု
အပေါ် အခြေပြု၍ စွဲထားသည့်အတွက် ဤပုံစံအတိုင်း တရားစွဲဆိုပိုင်ခွင့်
မရှိပေ။

မြို့နယ်တရားရုံးက မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)အရ စွဲဆိုခွင့်ရှိသည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ တရားမမှုများတွင် အဆိုအချေများအရ ကောက်ချက်ထုတ်ပြီး ယင်းကောက်ချက်များ၏ အဖြေများပေါ်မူတည်၍ အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည်။ အယူခံတရားပြိုင်တင်သွင်းသည့်အဆိုလွှာတွင် ပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ) အရ စွဲဆိုကြောင်း အဆိုပြုချက်မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ အဆိုလွှာတွင် မပါသည့် အချက်ပေါ်မူတည်၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းလေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါအကြောင်းများကြောင့် ရပ်ကွက်တရားရုံး၊ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်၍ မူလရပ်ကွက်တရားရုံးတွင် အယူခံတရားပြိုင်စွဲဆိုသည့်အမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်များကို အယူခံတရားပြိုင်က ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်ပိုင်မှူးကြီးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင်နှင့် ဦးသန်းစင်တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်-

ဦးကျော်အေးပါ(၂)

နှင့်

ဦးဝင်းမောင်ပါ(၂)*

† ၁၉၇၇

ဧပြီလ
၉ ရက်

မိမိကိုယ်ပိုင်ကိစ္စနှင့် မပတ်သက်ဘဲ သမဝါယမ အသင်း၏ အကျိုးစီးပွား အတွက် ထွန်စက်အငှားလိုက်စဉ် သေဆုံးခြင်း-အလုပ်သမား လျော်ကြေး ဥပဒေအရသေသူ၏ဇနီးမှာ လျော်ကြေးရထိုက်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးသန်းသေဆုံးရခြင်းမှာ မိမိကိုယ်ပိုင်ကိစ္စနှင့် မပတ်သက်ဘဲ၊ အသင်း၏ အကျိုးစီးပွား အတွက် ထွန်စက်အငှားလိုက်စဉ်သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အလုပ်သမားလျော်ကြေး ဥပဒေအရ ကျန်ရစ်သူဇနီး မရှိမှ လျော်ကြေး ရထိုက်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား ပေါ်လွင်နေပေသည်။ထို့ကြောင့်ပခုက္ကူမြို့နယ် အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမပြင်ချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် -ရှေ့နေမရှိ။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက်-ဦးသန်းစိန် ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့်(၁)
ရုံးသဟာယအဖြစ်။

ပခုက္ကူမြို့နယ် ပခိုင်းခြုံကျေးရွာ သမဝါယမအသင်း အတွင်းရေးမှူး ဦးသန်းသည် အသင်းမှဝယ်ယူသော မြေပဲများကို သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးရန်နှင့် အသင်း၏ ထွန်စက်အငှားလိုက်သော ကိစ္စရပ်များအတွက် နေ့တက်တနေ့ ၃/- ရရှိသည်။ ၁၀-၈-၇၃ နေ့တွင် ထွန်စက်အငှားလိုက်ရန်ပခိုင်းခြုံကျေးရွာမှ ကျူကျေးရွာသို့ သွားစဉ် လမ်း၌ ထွန်စက်ပျက်သည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်စက်နှင့် ထွန်စက်နောက်ဆွဲယာဉ်ကို စက်နှိုးရန်အတွက် ဝိုင်းဝန်းတွန်းကြစဉ် နောက်ဆွဲယာဉ်နှင့် ညှပ်မိပြီး ဦးသန်းသေဆုံးသည်။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမအထွေထွေ အယူခံမှု အမှတ်-၂၂

† ၁၉၇၅ ခုနှစ် လျော်ကြေး မှုအမှတ် ၁၂ တွင် (၂၇-၂-၇၅) နေ့စွဲပါ ပခုက္ကူမြို့နယ်အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီရုံး၏ ချမှတ်သော အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

ဦးသန်း၏ဇနီးဖြစ်သူမနီက လျော်ကြေးရလိုကြောင်း လျှောက်ထားသောအခါတွင် ပခုက္ကူမြို့နယ် အလုပ်သမား လျော်ကြေးစိစစ်ရေးကော်မတီက ဦးသန်း၏ဇနီးမနီအား လျော်ကြေးငွေကျပ် ၃၂၄၀/- ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ပဒိုင်းခြုံကျေးရွာ သမဝါယမအသင်းက မကျေနပ်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးသန်း သေဆုံးရခြင်းမှာ မိမိကိုယ်ပိုင်ကိစ္စနှင့် မပတ်သက်ပဲ အသင်း၏အကျိုးစီးပွားအတွက် ထွန်စက် အငှားလိုက်စဉ် သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သဖြင့် အလုပ်သမားလျော်ကြေး ဥပဒေအရ ကျန်ရစ်သူ ဇနီးမနီမှာ လျော်ကြေးရထိုက်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပခုက္ကူမြို့နယ် အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမပြင်ချေ။ လျှောက်လွှာကို ပယ်လိုက်သည်။

† ၁၉၇၇
ဦးကျော်
အေးပါ
(၂)
နှင့်
ဦးဝင်း
မောင်ပါ
(၂)

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးကြည်မြ၊အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးသန့်စင်တို့
ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

မခင်စန်းဝင်း

နှင့်

မောင်တင်မြင့်*

† ၁၉၇၇

မတ်လ
၁၁ ရက်

သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄(ဆ)-သက်သေပြရန် တာဝန်ရှိသူ အမှုသည်
သည်အကောင်းဆုံး သက်သေခံချက်ကို တင်ပြနိုင်လျက် မတင်ပြပဲ
နေခြင်းနှင့် ၎င်း၏အကျိုးဆက်။

အယူခံတရားပြိုင်မောင်တင်မြင့်က အယူခံတရားလို မခင်စန်းဝင်း
အပေါ် မယားခေါ်လိုမှုစွဲသည်။ ၎င်းတို့၏ လက်ထပ် စာချုပ်၌
မခင်စန်းဝင်း၏ အသက်ကို ၂၀ နှစ်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ တရားရုံး
တွင် မခင်စန်းဝင်းက ၎င်း၏အသက် ၂၀ နှစ် မပြည့်သေးကြောင်း
ဆန့်ကျင်ပြောဆိုလာသဖြင့် အသက် ၂၀ နှစ် ပြည့်မပြည့် ဟူသော
အချက်ဆုံးဖြတ်ရန်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မခင်စန်းဝင်း၏ မွေးသက္ကရာဇ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး
ဖွားသေစာရင်းရုံး မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် တိတိကျကျ ရှိသော်လည်း
မခင်စန်းဝင်းတို့ဘက်က မတင်ပြခဲ့ခြင်းမှာ အကောင်းဆုံး သက်သေခံ
ချက်ကို မတင်ပြခဲ့ပဲ နေခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ မခင်စန်းဝင်း၏
မွေးသက္ကရာဇ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ (ဆ) အရ
သက်သေခံ အထောက်အထားရှိပါလျက်နှင့် မပြသပဲနေခဲ့လျှင် ထိုသူ၏
အကျိုးကို နှစ်နာမည်ဖြစ်၍သာလျှင် မပြပဲ နေသည်ဟု ယူဆရပေသည်။
ထို့ကြောင့် ၎င်းလက်ထပ်သည့်နေ့က အသက်(၂၀)ပြည့်ပြီးဟု မောင်
တင်မြင့်တို့ဘက်က တင်ပြခြင်းကို လက်ခံရပေမည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် -ဒေါက်တာမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် -ဦးနိုင်ဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၂၂

† ၁၉၇၃ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၇ တွင် ချမှတ်သောရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

မခင်စန်းဝင်း
နှင့်
မောင်တင်
မြင့်

အယူခံတရားလို မခင်စန်းဝင်းနှင့် အယူခံတရားပြိုင် မောင်တင်မြင့် တို့သည် ၁၉-၁၀-၇၂ ရက်နေ့က ယခင် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်မှ မူလဘက်ဌာနခွဲ(၂)၊ တရားသူကြီး ၂ ရှေ့မှောက်၌ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ကတိစာချုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့ညတွင် မောင်တင်မြင့် နှင့် မခင်စန်းဝင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ပျားရည်ဆန်းခရီး ထွက်ရန် ရန်ကုန်မြို့ ဘူတာကြီးသို့သွားကြသည်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ရောက်သည့် အခါ မခင်စန်းဝင်း၏ဖခင် ဦးကျော်မြိုင်က မခင်စန်းဝင်းအားအတင်း ဆွဲခေါ်လျက် ကားဖြင့် သယ်ယူသွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်တင် မြင့်က ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတွင် မခင်စန်းဝင်းအပေါ် မယားခေါ် လိုမှုတရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်းတရားရုံးက အမှုကိုစစ်ဆေးပြီး မောင်တင် မြင့်စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်ပေးလိုက်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ချမှတ် သည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ မခင်စန်းဝင်းသည် အယူခံမှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသမီး တစ် ယောက်သည် အသက် (၂၀) ပြည့်လျှင် မိဘသဘောတူညီချက် မရပဲ မိမိနှစ်သက်သူကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်နိုင်သည်။ အသက် (၂၀) မပြည့် လျှင် မိဘသဘောတူညီပဲ လက်ထပ်ပါက ထို လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း သည် တရားဝင်သော လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း မဟုတ်နိုင်ချေ။ ယခု အမှုတွင် မောင်တင်မြင့်နှင့် မခင်စန်းဝင်းတို့ လက်ထပ်သည့် နေ့က မခင်စန်းဝင်း၏အသက်မှာ (၂၀) မပြည့်သေးသည့်အတွက် လက်ထပ် ထိမ်းမြားမှု မမြောက်သဖြင့် မခင်စန်းဝင်းမှာ မောင်တင်မြင့်၏ ဇနီး အဖြစ်သို့မရောက်သောကြောင့် မယားခေါ်လိုမှု စွဲဆိုခွင့်မရှိဟု မခင် စန်းဝင်းတို့ ဘက်က ထုချေ ခဲ့ခဲ့သည်။ လက်ထပ်သည့် နေ့မှာ ၁၇-၁၀-၇၂ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ မခင်စန်းဝင်းသည် ၂၀-၁၀-၇၂ ရက် နေ့မှာ အသက်(၂၀)ပြည့်မည်ဟု အဆိုပြုခဲ့သည်။

ဤအမှုတွင် မောင်တင်မြင့်နှင့် မခင်စန်းဝင်းတို့ တရားရုံးတွင် လက် ထပ်သည့်နေ့က မခင်စန်းဝင်း၏ အသက် (၂၀) ပြည့်မပြည့် ဟူသော အချက်သည် အရေးကြီးဆုံးသော အချက်ဖြစ်သည်။ တရားရုံးတွင် မောင်တင်မြင့်နှင့် မခင်စန်းဝင်းတို့ လက်မှတ်ထိုးခဲ့သည့် လက်ထပ် စာ ချုပ်တွင် မခင်စန်းဝင်း၏အသက်မှာ (၂၀)ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းစာချုပ်ပေါ်တွင်လက်မှတ်ထိုးစဉ်အခါက ၎င်း၏အသက်မှာ (၂၀) ဖြစ်ကြောင်း မခင်စန်းဝင်းက ပြောခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ဝန်ခံထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ လက်ထပ်စာချုပ်ပေါ်တွင် အသက် (၂၀) ပြည့်ပြီဟု ဝန်ခံ

† ၁၉၇၇

မခင်စန်းဝင်း
နှင့်
မောင်တင်
မြင့်

လက်မှတ်ထိုးထားပြီး အမှုစစ်ဆေးသည့် အခါတွင်မူ အသက် (၂၀) မပြည့်သေးပါဟု ဆန့်ကျင်ပြောခြင်းကြောင့် လက်ထပ်သည့် နေ့က အသက် (၂၀) မပြည့်သေးကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သက်သေပြရမည့် တာဝန်မှာ မခင်စန်းဝင်းအပေါ်သို့ ကျရောက်နေပေသည်။

မခင်စန်းဝင်းတို့ ဘက်က အသက် (၂၀) မပြည့်သေးကြောင်း အထောက်အထားအဖြစ်ဖြင့် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်နှင့် အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်လက်မှတ်တို့ကို အားကိုးအားထားပြုခဲ့သည်။ ယင်း လက်မှတ်နှစ်ခုစလုံးတွင် မခင်စန်းဝင်း၏ မွေးသက္ကရာဇ်မှာ ၂၀-၁၀-၅၂ ဟုဖော်ပြထားသည်။ မခင်စန်းဝင်း၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ညွန့်သည် မခင်စန်းဝင်းကို မွေးပြီးနောက် မွေးဖွားသည့်နေ့၊ သက္ကရာဇ်ကို အစိုးရ ဖွားသေစာရင်းရုံးသို့ ၎င်း၏ မောင်ဖြစ်သူကို သွားရောက်တိုင်ကြားရန် စေခိုင်းခဲ့သည်။ ၎င်း၏မောင်က သွားရောက်တိုင်ကြားပါသည်ဟု မခင်စန်းဝင်း၏မိခင်က ထွက်ဆိုထားသည်။ ဤကဲ့သို့ မခင်စန်းဝင်း၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို အစိုးရ ဖွားသေစာရင်းရုံးတွင် တိုင်တန်းခဲ့လျှင် ယင်းရုံးမှ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်တွင် မှတ်တမ်းရှိရမည် ဖြစ်သည်။ အမှုစစ်ဆေးနေစဉ် အတွင်းယင်းရုံးမှ သက်ဆိုင်ရာဝန်ထမ်းကို မှတ်တမ်းစာအုပ်နှင့်တကွ လာရောက်အစစ်ခံစေရန် မခင်စန်းဝင်းတို့ဘက်က နှစ်ကြိမ်သမ္မာန်စာချ၍ဆင့်ခေါ်ခဲ့သည်။ နှစ်ကြိမ်စလုံးတွင် ယင်းဝန်ထမ်းက မှတ်တမ်းစာအုပ်နှင့် တကွ တရားရုံးသို့ အစစ်ခံရန်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မခင်စန်းဝင်းတို့ ဘက်က ပင်လျှင် ယင်းသက်သေကို မစစ်ဆေးပဲ ပယ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ မခင်စန်းဝင်း၏ မွေးသက္ကရာဇ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖွားသေစာရင်းရုံး မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် တိတိကျကျ ရှိသော်လည်း မခင်စန်းဝင်းတို့ဘက်က မတင်ပြခဲ့ခြင်းမှာ အကောင်းဆုံးသက်သေခံချက်ကို မတင်ပြခဲ့ပဲနေခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ မခင်စန်းဝင်း၏ မွေးသက္ကရာဇ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ (ဆ) အရ သက်သေခံ အထောက်အထားရှိပါလျက်နှင့် မပြသပဲ နေခဲ့လျှင် ထိုသူ၏ အကျိုးကို နှစ်နာမည်ဖြစ်၍ သာလျှင် မပြပဲနေသည်ဟု ယူဆရပေမည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းလက်ထပ်သည့်နေ့က အသက် (၂၀) ပြည့်ပြီးဟု မောင်တင်မြင့်တို့ဘက်က တင်ပြခဲ့ခြင်းကို လက်ခံရပေမည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် မူလ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြု၍ ဤအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီးလှမောင်နှင့် ဦးလွင်မောင်တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးခိုင်ခန့်

နှင့်

† ၁၉၇၇

ဇန်နဝါရီလ
၂၁-ရက်

(၁) မောင်တင်မြင့်၊

(၂) အတွင်းရေးမှူး၊ အလုပ်သမား လျော်ကြေး
စိစစ်ရေးကော်မီတီ၊ မြောင်းမြမြို့။*

အလုပ်သမား လျော်ကြေးဥပဒေ- အလုပ်သမား လျော်ကြေးဥပဒေအရ လုပ်အားဆုံးရှုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရာခိုင်နှုန်းမည်မျှ သတ်မှတ်သင့်ကြောင်း စဉ်းစားရာတွင် ဒဏ်ရာကိုကုသသည့်ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်မှာအရေးပါသောသက်သေခံချက်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လုပ်အား ဆုံးရှုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရာခိုင်နှုန်းမည်မျှ သတ်မှတ်သင့်ကြောင်း စဉ်းစားရာတွင် မောင်တင်မြင့်၏ မျက်စိဒဏ်ရာ ကုသပေးသော ဆရာဝန်၏ ထောက်ခံချက် ရယူမှသာလျှင် တရားမျှတမှု ရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းဆရာဝန်၏ ထောက်ခံချက်ကို ရယူရန် မဖြစ်နိုင်မှသာလျှင် အခြား ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ထင်မြင်ချက်ကို တောင်းခံသင့်ပေသည်။ ယခုအမှုတွင် မျက်စိအထူးကုဆရာဝန် ဦးခင်မောင်ဇော်ထံမှ ထင်မြင်ချက်ရရှိရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိချေ။ ဦးခင်မောင်ဇော်၏ ထောက်ခံချက်မှာ မောင်တင်မြင့်၏ လုပ်အားဆုံးရှုံးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အရေးပါသော သက်သေခံချက် ဖြစ်သောကြောင့် မြောင်းမြမြို့နယ် အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မီတီက အလုပ်သမား လျော်ကြေး ငွေကျပ် ၁၅၁၂/- ပေးလျှော်စေရန် ဆုံးဖြတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ လျော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မီတီသည် မျက်စိ အထူးကုဆရာဝန် ဦးခင်မောင်ဇော်ထံမှ ထောက်ခံချက် ရယူပြီးမှ အမှုကို တရားဥပဒေနှင့်အညီ ဆုံးဖြတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၃၀

† ၁၉၇၅ ခုနှစ် အလုပ်သမား လျော်ကြေးမှုအမှတ် (၁) တွင် ချမှတ်ထားသော (၁၄-၆-၇၅) နေ့စွဲပါ မြောင်းမြမြို့နယ် အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မီတီရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

† ၁၉၇၇

အယူခံတရားလိုအတွက် -ဦးကျော်ဒင် (၃)၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

ဦးခိုင်ခန့်
နှင့်

အယူခံတရားပိုင် အတွက် -မစ္စတာအက်စ်ကေဂို.ရှ်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)။

(၁) မောင်
တင်မြင့်၊

(၂) အ
တွင်းရေး
မှူး၊ အလုပ်
သမားလျော်
ကြေး စိစစ်
ရေး ကော်မီ
တီ၊ မြောင်း
မြို့။

၂၃-၅-၇၄ နေ့တွင် အလုပ်သမား မောင်တင်မြင့်သည် ခိုင်
မေတ္တာ မော်တော်စက်ကို ပြုပြင်ရာမှ လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးကို သံစထိ၍
ဒဏ်ရာရရှိသောကြောင့် မော်တော်ပိုင်ရှင် ဦးခိုင်ခန့်က မောင်တင်မြင့်
အား ပုသိမ်မြို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှ မျက်စိအထူးကု ဆရာဝန် ဦးခင်
မောင်ဇော် ထံ ခေါ်သွား၍ ဆေးကုသမှုခံယူစေသည်။ မောင်တင်မြင့်
သည် ဆေးရုံတွင် ၆ ရက်ခန့် ဆေးကုသပြီး ဆေးရုံမှ ဆင်းရသည်။ ဆရာ
ဝန်က မောင်တင်မြင့်ကို အချိန် (၁)လအနားပေးရန် ထောက်ခံသော
ကြောင့် မောင်တင်မြင့်သည် (၁)လအနားယူပြီး မူလအလုပ်ခွင်သို့ ပြန်
လည် အလုပ်လုပ်ကိုင်သည်။

မောင်တင်မြင့်သည် ဤကဲ့သို့အလုပ်ပြန်လည် လုပ်ကိုင်ရာမှ မိမိဒဏ်ရာ
ရရှိခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မြောင်းမြမြို့နယ် အလုပ်သမား လျော်ကြေးစိစစ်
ရေးကော်မီတီသို့ လျော်ကြေးရလိုကြောင်း တောင်းခံသည်။ ထို့ကြောင့်
ယင်းကော်မီတီက မောင်တင်မြင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိသော လက်ဝဲမျက်စိ
ကို မြောင်းမြမြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီးအား ကြည့်ရှု စစ်ဆေးစေရာ ဒဏ်ရာမှာ
ပျောက်ကင်းခြင်း ရှိသော်လည်း မူလအတိုင်း မြင်နိုင်စွမ်း မရှိသော
ကြောင့် လုပ်အား၄၀ ရာခိုင်နှုန်း ဆုံးရှုံးမည်ဟု ခန့်မှန်းကြောင်း ထောက်
ခံသည်။ အလုပ်သမားလျော်ကြေး ဥပဒေအရ မျက်စိ(၁)လုံး ဆုံးရှုံးမှု
၃၀ ရာခိုင်နှုန်းမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် လျော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မီတီ
က လုပ်အားဆုံးရှုံးမှု ၃၀ ရာခိုင်နှုန်း သတ်မှတ်၍ လျော်ကြေးငွေ
ကျပ် ၁၅၁၂/-ကို မော်တော်ပိုင်ရှင် ဦးခိုင်ခန့်က မောင်တင်မြင့်အား
ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးခိုင်ခန့်က မကျေနပ်သော
ကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်လေသည်။

ဦးခိုင်ခန့်က ဒဏ်ရာရရှိသူ မောင်တင်မြင့်အား ဆေးကုသသော
ဆရာဝန်မှာ ပုသိမ်မြို့ဆေးရုံကြီးမှ မျက်စိအထူးကုဆရာဝန် ဦးခင်မောင်
ဇော်ဖြစ်၍ အလုပ်သမား လျော်ကြေးအတွက် မောင်တင်မြင့်အား စစ်
ဆေးသော ဆရာဝန်မှာ မြောင်းမြမြို့ ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန် ဖြစ်ပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် အမှန်တရား ပေါ်ပေါက်စေရန် မူလ ဆေးကုသပေး

သော ဆရာဝန် ဦးခင်မောင်ဇော် ထံမှ ထင်မြင်ချက် တောင်းသင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။ ဗဟိုဥပဒေရုံးအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင်ကလည်း ဦးခိုင်ခန့် တင်ပြသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း ထောက်ခံသည်။

လုပ်အားဆုံးရှုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရာခိုင်နှုန်းမည်မျှ သတ်မှတ်သင့်ကြောင်း စဉ်းစားရာတွင် မောင်တင်မြင့်၏ မျက်စိအထူးကု ကုသပေးသော ဆရာဝန်၏ ထောက်ခံချက်ကို ရယူမှသာလျှင် တရားမျှတမှု ရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းဆရာဝန်၏ ထောက်ခံချက်ကို ရယူရန် မဖြစ်နိုင်မှသာလျှင် အခြား ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ထင်မြင်ချက်ကို တောင်းခံသင့် ပေသည်။ ယခုအမှုတွင် မျက်စိအထူးကု ဆရာဝန် ဦးခင်မောင်ဇော်ထံမှ ထင်မြင်ချက်ရရှိရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။ ဦးခင်မောင်ဇော်၏ ထောက်ခံချက်မှာ မောင်တင်မြင့်၏ လုပ်အားဆုံးရှုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးပါသော သက်သေခံချက် ဖြစ်သောကြောင့် မြောင်းမြမြို့နယ် အလုပ်သမား လျော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မတီက အလုပ်သမား လျော်ကြေး ငွေကျပ် ၁၅၁,၂/- ပေးလျော်စေရန် ဆုံးဖြတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီသည် မျက်စိ အထူးကု ဆရာဝန် ဦးခင်မောင်ဇော်ထံမှ ထောက်ခံချက် ရယူပြီးမှ အမှုကို တရားဥပဒေနှင့် အညီ ဆုံးဖြတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

† ၁၉၇၇
ဦးခိုင်ခန့်
နှင့်
(၁) မောင်
တင်မြင့်၊
(၂) အ
တွင်းရေး
မှူး၊ အလုပ်
သမား
လျော်ကြေး
စိစစ်ရေး
ကော်မတီ၊
မြောင်းမြမြို့။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင်နှင့်
ဦးသန့်စင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေ့တွင်

ဦးချစ်အောင်

နှင့်

(၁)မောင်တင်မြင့်(၂)မဖြူည(၃)ဦးချစ်*

† ၁၉၇၇

ဇွန်လ

၂၂ ရက်

ကာလစည်းကမ်းသတ် ရေတွက်ခြင်း- ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို စတင်
ရေတွက်ရာ၌၊ ဒီကရီရေးဆွဲသောအချိန်မှ စတင်ရေတွက်ရန်မဟုတ်-
စီရင်ချက်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးသောနေ့ရက်မှ စတင်ရေတွက်ရန်ဖြစ်
ခြင်း- ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ အရ လုံလောက်သော
အကြောင်းပြချက်၏ အဓိပ္ပာယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံ တရားလိုက ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကို
ဒီကရီရေးဆွဲသော နေ့ရက်မှ စတင်ရေတွက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့်
ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်းမရှိကြောင်း တင်ပြသည်။ သို့ရာ
တွင် ကာလစည်းကမ်းသတ်မှာ ဒီကရီရေးဆွဲသောအချိန်မှ စတင်ရေ
တွက်ရမည်မဟုတ်ချေ။ စီရင်ချက် လက်မှတ်ရေးထိုးသော နေ့ရက်မှ
စတင်ရေတွက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤအမှုတွင် ကာလစည်းကမ်း
သတ်ရက်ပေါင်း (၈၀)ခန့် ကျော်လွန်လျက်ရှိသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံတရားလိုက ကာလစည်းကမ်းသတ်
ကျော်လွန်သည် မှန်စေကာမူ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ အရ
လုံလောက်သောအကြောင်းရှိလျှင် အယူခံကိုလက်ခံစဉ်းစားနိုင်ကြောင်း
တင်ပြသည်။ လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်ဟူသည်မှာ မှန်ကန်
သော အကြောင်းပြခြင်း၊ ပေါ်ဆမှုကင်းခြင်း၊ လုံ့လဝီရိယ ရှိခြင်းတို့
အပေါ် အခြေခံရမည်ဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၄ / ၅

† ၁၉၇၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃/၅ တွင် ချမှတ်ထားသော
(၆-၁၁-၇၄) နေ့စွဲပါ (မုံရွာရုံးထိုင်) စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး၏
ဒီကရီကို အယူခံမှု။

အယူခံတရားလိုအတွက်-
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် -

ဦးမြစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
ဦးသန်းစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

† ၁၉၇၇
ဦးချစ်
အောင်
နှင့်
(၁) မောင်
တင်မြင့်
(၂) မမြင့်
(၃) ဦးချစ်

မုံရွာမြို့နယ် ဒေါ်သန်းကြည်သည် ၂၀-၅ ၆၉ နေ့တွင် ကွယ်လွန်
သောကြောင့် ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါ်သန်း
ကြည်၏ မောင်အရင်း ဦးချစ်အောင်နှင့် ဒေါ်သန်းကြည်၏ ကိတ္တိမ
မွေးစား သားသမီးများ ဖြစ်ကြသော မောင်တင်မြင့်နှင့် မဖြူညွှတ်က
အမေ့ထိန်းစာ ရရှိရန်အတွက် မုံရွာမြို့ရုံးထိုင် စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးတွင်
အပြိုင်အဆိုင် လျှောက်ထားကြသည်။ ဦးချစ်အောင်သည် ဒေါ်သန်း
ကြည်၏ မောင်အရင်းဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမထွက်ချေ။ သို့ရာတွင်
မောင်တင်မြင့်နှင့် မဖြူညွှတ်ကို မွေးစားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါ်သန်း
ကြည်အပေါ် မောင်တင်မြင့်က မတရားဩဇာသုံး၊ ဖြားယောင်း
ခြောက်လွန်သောကြောင့် ကိတ္တိမ စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုပေးရကြောင်း
ဦးချစ်အောင်က တင်ပြသည်။

စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံးက အပြန်အလှန်စွဲဆိုသော အမှုနှစ်မှုကို
တပေါင်းတည်း စစ်ဆေးကြားနာပြီးလျှင် မောင်တင်မြင့်၏ မတရား
ဩဇာသုံးခြင်း၊ ဖြားယောင်းခြင်းနှင့် ခြောက်လွန်ခြင်း တို့ကြောင့်
ဒေါ်သန်းကြည်က ကိတ္တိမ မွေးစား စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုပေးရသည်
ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကန်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။ ဦးချစ်အောင်သည်
ဒေါ်သန်းကြည်၏ မောင်အရင်းဖြစ်သော်လည်း မဖြူညွှတ် ဒေါ်သန်း
ကြည်၏ ကိတ္တိမ မွေးစားသမီး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသောကြောင့်
မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအမေ့ ဆက်ခံရေး အစီအစဉ်အရ ဦးချစ်
အောင်၏ အမေ့ထိန်းစာ လျှောက်ထားခြင်းကို ပလင်၍ မဖြူညွှတ်အား
ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းကြည်၏ တရားဝင် ကိတ္တိမ သမီးအဖြစ် အမေ့
ထိန်းစာ ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ဦးချစ်အောင်က မကျေနပ်
သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရာတွင် ဦးချစ်အောင်၏ အမေ့
ထိန်းစာ လျှောက်ထားခြင်းကို ပလပ်သောအမှုနှင့် ပတ်သက်သော
အမှုမှာ တရားမ ပထမအယူခံမှု (၇/၇၅) ဖြစ်၍ မဖြူညွှတ်အားအမေ့
ထိန်းစာ ထုတ်ပေးသောအမှုနှင့် ပတ်သက်သောအမှုမှာ တရားမ ပထမ
အယူခံမှုအမှတ် (၅/၇၅) ဖြစ်သည်။ အမှုဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်း
ခြင်းရာနှင့်တကွ စဉ်းစားရန် အချက်များ တူညီသည်ဖြစ်သောကြောင့်
အမိန့်သည် အယူခံမှု နှစ်မှုစလုံးတို့အတွက် အကျုံးဝင်စေရမည်။

အယူခံတရားပြိုင်များက ကန့်ကွက်လွှာ တင်သောအခါတွင် အယူခံ
တင်သွင်းရာ၌ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်လျက်ရှိကြောင်း အဓိက

† ၁၉၇၇

ဦးချစ်
အောင်
နှင့်
(၁) မောင်
တင်မြင့်
(၂) မမြဥ
(၃) ဦးချစ်

ထား၍တင်ပြသည်။ အယူခံတရားလိုက ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို ဒီကရီ
ရေးစွဲသောနေ့ရက်မှ စတင်ရေတွက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကာလစည်း
ကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်းမရှိကြောင်း တင်ပြသည်။ သို့ရာတွင်ကာလ
စည်းကမ်းသတ်မှာ ဒီကရီရေးဆွဲသော အချိန်မှ စတင်ရေတွက်ရမည်
မဟုတ်ချေ။ စီရင်ချက်လက်မှတ် ရေးထိုးသော နေ့ရက်မှ စတင်ရေ
တွက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤအမှုတွင် ကာလစည်းကမ်းသတ် ရက်
ပေါင်း ၈၀ခန့် ကျော်လွန်လျက်ရှိသည်။

အယူခံတရားလိုက ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သည် မှန်စေ
ကာမူ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ အရ လုံလောက်သော
အကြောင်းရှိလျှင် အယူခံကို လက်ခံစဉ်းစားနိုင်ကြောင်း တင်ပြသည်။
လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်ဟူသည်မှာ မှန်ကန်သောအကြောင်း
ပြခြင်း၊ ပေါ်ဆမှုကင်းခြင်း၊ လုံ့လဝီရိယတို့ရှိခြင်းအပေါ် အခြေခံရမည်
ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုက အမှုကို ၆-၁၁-၇၄ နေ့က အမိန့်ချ
မှတ်သော်လည်း ၁၉၇၅ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ အတွင်းမှာသာ တိုင်း
တရားသူကြီး အဖွဲ့ဝင်များက ပြောပြ၍ သိရကြောင်း တင်ပြသည်။
သို့ရာတွင် အမှုတွဲ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို လေ့လာလျှင် ၆-၁၁-၇၄ နေ့က
စီရင်ချက် ချမှတ်ပြီးနောက် ဦးချစ်အောင်သည် ဆက်စပ်သော အမှုနှင့်
ပတ်သက်၍ ရုံးသို့ မပြတ်လာရောက်လျက်ရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။
စီရင်ချက် ချမှတ်သော ၆-၁၁-၇၄ နေ့ကလည်း ဦးချစ်အောင်၏
ရှေ့နေကြီး ဦးရှိန်ကိုယ်စား၊ ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင် လာရောက်၍
အမိန့်နာခံသည် ဖြစ်သောကြောင့် အယူခံ တရားလိုသည် စီရင်ဆုံးဖြတ်
ခြင်းကို သိရမည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ကာလ စည်းကမ်းသတ် အကြောင်းပြသော ကျမ်း
ကျိန်လွှာမှာ လုံးဝ ယုံကြည်ဖွယ်ရာ မရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။ အယူခံ
တရားလိုအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင်က ယင်း
ကျမ်းကျိန်လွှာမှာ မိမိညွှန်ကြားချက်ကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျမ်း
ကျိန်လွှာကို အားကိုးခြင်းလည်း မပြုကြောင်းလည်း တင်ပြသည်။ အယူခံ
တရားလို၏ အကျိုးဆောင် အားကိုးသော အချက်မှာ ကာလစည်းကမ်း
သတ် နေ့ရက်ကို ဒီကရီ ရေးဆွဲသော အချိန်မှ စတင် ရေတွက်လျှင်
ကာလစည်းကမ်းသတ် အချိန်အတွင်း ကျရောက်သည်ဟူသော အချက်
ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကာလ

စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရေတွက်သော အခါမှာ စီရင်ချက် လက်မှတ်ရေးသုံးသော နေ့ရက်မှ အစပြု ရေတွက်ရမည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် အမှုမှာ ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်လျက်ရှိ ကြောင်းနှင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ အရ လုံလောက် သော အကြောင်းပြချက် မရှိကြောင်း မှတ်ယူရမည်ဖြစ်သည်။ အမှုဖြစ် ပျက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန် စဉ်းစားလျှင် ဒေါ်သန်းကြည်သည် မောင်တင်မြင့်က မတရား ဩဇာသုံးခြင်း၊ ဖြား ယောင်းခြင်းနှင့် ခြောက်လွန်ခြင်းတို့ကြောင့် ကိစ္စိမ မွေးစားစာချုပ်ကို ချုပ်ပေးရကြောင်း မပေါ်ပေါက်ချေ။ ဒေါ်သန်းကြည်ထံတွင် မောင် တင်မြင့်သည် ဆပ်ပြာလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ လခစားအဖြစ် ကူညီလုပ် ကိုင်ရာ မောင်တင်မြင့်၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကြောင့် စီးပွားရေး တိုးတက် သောအခါတွင် ဒေါ်သန်းကြည်က မောင်တင်မြင့်ကို မိမိနှင့် အတူနေ ထိုင်သော မဖြူညနှင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်ပေးပြီး အတူတကွ ဆက်လက် လုပ်ကိုင် စားသောက်ကြသည်။

ဦးချစ်
အောင်
နှင့်
(၁) မောင်
တင်မြင့်
(၂) မဖြူ
(၃) ဦးချစ်

၁၈-၈-၆၇ နေ့တွင် ဒေါ်သန်းကြည်က မောင်တင်မြင့်နှင့် မဖြူညတို့ အား မွေးစားစာချုပ် ပြုလုပ်၍ အမွေစား အမွေခံ ကိစ္စိမသားနှင့် သမီးအဖြစ် မွေးစားသည်။ ထိုစာချုပ်များမှာ သက်သေခံ အမှတ်(၁) နှင့် အမှတ် (၂)တို့ ဖြစ်ကြပြီးလျှင် ဥပဒေအရ ရေစစ္စကြို မှတ်ပုံတင် ပြုလုပ်၍ ချုပ်ဆိုထားသော တရားဝင် စာချုပ်များ ဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ အငြင်းပွားသည့် အချက်များမှာ ထိုစာချုပ်များ ချုပ်ဆိုချက်အတိုက် မောင်တင်မြင့်သည် ဒေါ်သန်းကြည် အပေါ် မတရား ဩဇာသုံးခြင်း၊ ဖြားယောင်းခြင်းနှင့် ခြောက်လွန်ခြင်း ပြုလုပ်သည် ဟု သော စွပ်စွဲချက်ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ မောင်တင်မြင့်က ပြုလုပ်ကြောင်း အယူခံ တရားလိုက အားကိုး အားထားပြုသော သက်သေများမှာ ကိုထွန်းရှိန် (လိုပြ-၇)၊ ဒေါ်အေးညွန့် (လိုပြ-၁)နှင့် ဒေါ်တင်မြ (လိုပြ-၂) တို့ ဖြစ်သည်။ ဤသက်သေများအနက် ဒေါ်တင်မြနှင့် ဒေါ်အေး ညွန့်တို့၏ ထွက်ချက်များမှာ ဒေါ်သန်းကြည် မသေမီ မိမိတို့အား ပြော ဆိုသွားသည်ဟူသော ထွက်ချက်တို့ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ သေဆုံးသူက ပြောဆိုသွားသည်ဟူသော ထွက်ဆိုချက်မှာ တန်ဖိုးရှိသော ထွက်ချက် များဟု မဆိုနိုင်ချေ။

ဦးထွန်းရှိန်က မိမိကို ဒေါ်သန်းကြည်က တိုင်ပင်ရန်ရှိသည်ဟု ခေါ် သောကြောင့် သွားရကြောင်း၊ ထိုအချိန်တွင် မောင်တင်မြင့်က ဒေါ် သန်းကြည်အား ဆပ်ပြာလုပ်ငန်းအတွက် ကုန်ကြမ်းများ မှောင်ခိုရောင်း

† ၁၉၇၇

- ဦးချစ်
- အောင်
- နှင့်
- (၁) မောင်
- တင်မြင့်
- (၂) မဖြူ
- (၃) ဦးချစ်

ချသည့်ကိစ္စ အစိုးရက ဖမ်းဆီးလျှင် ထောင်(၁၀) နှစ်ကျနိုင်ကြောင်း၊ မောင်တင်မြင့် အနေဖြင့် အဖမ်းမခံ စက်ရုံကြီးမီးရှို့၍ တောခိုသွား မည်ဟု ပြောဆိုကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဤထွက်ဆိုချက် ဆိုလိုရင်း သဘောမှာ ဒေါ်သန်းကြည်အား မောင်တင်မြင့်က မောင်ခို ဆဲပြာ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ခြိမ်းခြောက် ကြိမ်းမောင်းသောကြောင့် ဒေါ်သန်းကြည်သည် မောင်တင်မြင့်နှင့် ဇနီး မဖြူတို့အား အလိုမကျပဲ ကိတ္တိမသား သမီးများအဖြစ် မွေးစားလိုက်ရကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဦး ထွန်းရှိန်က တဆက်တည်း ထွက်ဆိုသည်မှာ ဤကဲ့သို့ မောင်တင်မြင့်က ဒေါ်သန်းကြည်အား ခြိမ်းခြောက် ကြိမ်းမောင်းပြီး နောက်(၁၀)ရက် ခန့်အကြာတွင် မန္တလေးမှ စစ်စုံထောက်များက ဒေါ်သန်းကြည် တိုက်ကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေ၍ စာရွက်စာတမ်းများ သိမ်းဆည်းသည့်အပြင် မောင် တင်မြင့်ကိုလည်း ဖမ်းဆီးသွားကြောင်း ဖြစ်သည်။

မောင်တင်မြင့် အဖမ်းခံရသော နေ့ရက်မှာ ၂၅-၅-၆၈ ဖြစ်၍ ၆-၉-၇၀ နေ့အထိ ထိန်းသိမ်းခြင်း ခံရသည်။ ဒေါ်သန်းကြည် သေဆုံး သည်မှာ ၂၀-၅-၆၉ နေ့ဖြစ်၍ သက်သေခံ ကိတ္တိမ စာချုပ်များ ချုပ်ဆို သော နေ့ရက်မှာ ၁၈-၈-၆၇ နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် မောင်တင်မြင့်က ဒေါ်သန်းကြည်အား ခြိမ်းခြောက် ကြိမ်းမောင်းသည်ဆိုသော နေ့မတိုင် မီ ၉ လခန့်ကပင် မွေးစားစာချုပ်များ ချုပ်ဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပေါ် ပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးထွန်းရှိန်က မိမိရှေ့မှောက်တွင် မောင်တင် မြင့်က ဒေါ်သန်းကြည်အား ခြိမ်းခြောက် ကြိမ်းမောင်း ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ဒေါ်သန်းကြည်သည် မောင်တင်မြင့်နှင့် ဇနီး မဖြူတို့အား အလိုမကျပဲ မွေးစားရပါသည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်တို့မှာ ယုတ္တိမတန် ကြောင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ဒေါ်တင်မြ (လိပြ-၂)က ဒေါ်သန်းကြည်သည် မောင်တင်မြင့်တို့ လင်မယားအား မွေးစားရခြင်းမှာ မောင်ခိုလုပ်ငန်း ပေါ်ကုန်မည် စိုး သောကြောင့်ဟူ၍ မိမိအား မသေမီ ပြောပြခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဤကဲ့သို့ ဒေါ်တင်မြအား ဒေါ်သန်းကြည်က ပြောကြားခဲ့သည် ဆိုခြင်း ကို ဒေါ်တင်မြသည် အခြား တစ်စုံတစ်ဦးအား တဆင့်ပြောကြား ကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထား မရှိချေ။ ဒေါ်သန်းကြည် သေဆုံး၍ ရက်လည် ဆွမ်းကျွေးသောနေ့တွင် လူကြီးများ ရွှေ့မှောက်၌ ဒေါ်တင်မြက ဒေါ်သန်းကြည်သည် မောင်တင်မြင့်နှင့် မဖြူတို့ကို မွေး စားရခြင်းမှာ ကြောက်၍ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။ သို့သော် ယင်းထွက်ဆိုချက်ကို အသုဘသို့ လာရောက်သော လူကြီးတစ်ဦး

တစ်ယောက်ကမျှ ထောက်ခံထွက်ဆိုခြင်း မရှိသည်မျှမက အသုဘသို့ လာ
ရောက်သော ရ-လ-က အတွင်းရေးမှူး ဦးသန်း (လိပြ-၄)က မသန်း
ကြည် ချုပ်ဆိုထားသော ကိစ္စိမစာချုပ်မှာ မဟုတ်မတရား ချုပ်ဆို
ထားသည်ဟု ပြောဆိုခြင်း မကြားမိပါ။ အကယ်၍ ပြောကြားလျှင် သတိ
ထားမိမည် ဖြစ်ပါသည်ဟူ၍ ထွက်ဆိုပေသည်။

ဒေါ်အေးညွန့် (လိပြ-၁)၏ ထွက်ချက်မှာ တန်ဖိုးရှိသော ထွက်
ချက်မဟုတ်ချေ။ ဒေါ်သန်းကြည်က မောင်တင်မြင့်ကို မွေးစားသည်ဆို
ခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း၊ မွေးစားလျှင်လည်း သတင်းစာထဲထည့်၍ ထုတ်
ပြန်လျှင် ရနိုင်ကြောင်း ပြောကြားသည် ဆိုခြင်းမှာ အမှန်တကယ် ဖြစ်
ပေါ်လျက်ရှိသော အကြောင်း အချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်လျက်ရှိသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒေါ်သန်းကြည်သည် မောင်တင်မြင့်ကို မွေး
စားကြောင်း စာချုပ် အထောက်အထား ရှိပြီး ထိုစာချုပ်နှင့် ပတ်သက်
၍ ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းကြောင်း သတင်းစာ ကြေငြာချက်အရ ဖြစ်စေ၊
အခြားနည်းအရ ဖြစ်စေ မပေါ်ပေါက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမှု အကြောင်းခြင်းရာများကို ခြုံငုံစဉ်းစားလျှင် ဥပဒေကြောင်း
အရဖြစ်စေ၊ အမှုဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာ အရဖြစ်စေ၊ လက်ခံ
နိုင်ရန် အကြောင်း မရှိသောကြောင့် အယူခံမှု နှစ်မှုစလုံးကို စရိတ်နှင့်
ပလပ်၍ ရှေ့နေစရိတ် တစ်မှုလျှင် ကျပ် ၅၁/-သတ်မှတ်သည်။

† ၁၉၇၇

ဦးချစ်
အောင်

နှင့်

(၁) မောင်

တင်မြင့်

(၂) မမြင့်

(၃) ဦးချစ်

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလွင်မောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်
နှင့် ဦးစိုးလှိုင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရား စီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးစောဟာဒီး

နှင့်

(၁) ဦးသောင်းတင်၊ (၂) အလုပ်သမား လျော်ကြေးအရာရှိ*

† ၁၉၇၇
မေလ
၁၉ ရက်

လုပ်ငန်းပြီးဆုံးချိန် အလုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရာစခန်း၌ ဒါးခုတ်ခံရ
ခြင်း-လုပ်ငန်းနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိပဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး မပြေလည်မှုကြောင့်
ရရှိသောဒဏ်ရာဖြစ်ခြင်း-အလုပ်သမား လျော်ကြေးငွေ တစ်စုံတရာရပိုင်
ခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးသောင်းတင်တွင် ဒဏ်ရာများ ရရှိခြင်းသည်
ယင်း၏အလုပ်ခွင်၌ အလုပ်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်နေစဉ် ရရှိခြင်း မဟုတ်
သည့်အပြင် လုပ်ငန်းနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သည့် အကြောင်းကြောင့်
လည်းမဟုတ်၍ သစ်လုပ်ငန်း ကော်ပိုရေးရှင်းမှ ဦးသောင်းတင်အား
လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်မရှိကြောင်း တင်ပြသည်။ ယင်းတင်ပြချက်
နှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်တမ်းများကို စိစစ်လေ့လာသော အခါ ဦးသောင်း
တင်အား ဦးသိန်းအောင်က ဒါးဖြင့် ခုတ်ခြင်းသည် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ရာစခန်းတွင် ဖြစ်သော်လည်း အချိန်မှာ ညနေ(၄)နာရီ လုပ်
ငန်းပြီးဆုံးချိန်တွင် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့အပြင် ဦးသိန်း
အောင်က ဦးသောင်းတင်အား ဓါးဖြင့်ခုတ်ခြင်းသည် သစ်ထုတ်ရေး
လုပ်ငန်းနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ မပြေမလည်
ဖြစ်ကာ ရရှိသောဒဏ်ရာ ဖြစ်သောကြောင့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး ဌာန
မှ ချောင်းအုပ် ဦးသောင်းတင်အား အလုပ်သမား လျော်ကြေးငွေ
တစ်စုံတရာပေးရန် တာဝန်မရှိပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ကိုယ်တိုင်။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ကိုယ်တိုင်။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု အမှတ် ၉

† ၁၉၇၄ ခုနှစ် တရားမ လျော်ကြေးမှု အမှတ်(၁၆)တွင် ချမှတ်ထား
သော မြစ်ကြီးနားမြို့နယ် အလုပ်သမား ညွှန်ကြားရေးဦးစီးဌာန၏ အမိန့်
ကို အယူခံမှု။

မြစ်ကြီးနား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးဒေသ မိုးညှင်းမြို့နယ်၊ မိုင်သိမ်ကြီး သစ်စခန်း၌ ဆင်ဖမ်းရန် တာဝန်ဖြင့် ရောက်နေသူ ချောင်းအုပ် ဦးသောင်းတင်အား၊ ၂၂-၈-၇၂ ညနေ ၄ နာရီအချိန်ခန့်တွင် သစ်ကန်ထရိုက် ဦးသိန်းအောင်က ဓါးဖြင့်ခုတ်ဆော့ကြောင့် ဦးခေါင်းနှင့် လက်သန်းတို့တွင် ဒဏ်ရာများရရှိခဲ့သည်။ ယင်းသို့ဒဏ်ရာများ ရရှိခြင်း မှာ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း၏ တာဝန်များထမ်းဆောင်နေစဉ် ဖြစ်သောကြောင့် လျော်ကြေးရပိုင်ခံစားခွင့်ကို အရေးယူ ဆောင်ရွက် ပေးရန် ဦးသောင်းတင်က မြစ်ကြီးနားမြို့၊ အလုပ်သမား ညွှန်ကြားရေးဦးစီးဌာနသို့ လျှောက်ထားသည်။ ယင်းလျှောက်ထားချက်နှင့်ပတ်သက်၍ မိုးညှင်းမြို့နယ် အလုပ်သမား လျှော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မတီမှ လိုအပ်သည့် စုံစမ်းမှုများ ပြုပြီးလျှင်၊ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးဌာနမှ ချောင်းအုပ် ဦးသောင်းတင်အား အလုပ်သမားလျော်ကြေးငွေ ကျပ် ၉၅၇/၆၀၆ ပေးရန် ၂၃-၁၂-၇၄ နေ့တွင်အမိန့်ချမှတ်သည်။ ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ မြစ်ကြီးနား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးဒေသ သစ်လုပ်ငန်းကော်ပိုရေးရှင်း မန်နေဂျာ ဦးစောဟာဒီးက ဤအယူခံကိုတင်သည်။

ဦးသောင်းတင်တွင် ဒဏ်ရာများ ရရှိခြင်းသည် ယင်း၏ အလုပ်ခွင်၌ အလုပ်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်နေစဉ် ရရှိခြင်း ဟုတ်သည့်အပြင် လုပ်ငန်းနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သည့် အကြောင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်၍ သစ်လုပ်ငန်း ကော်ပိုရေးရှင်းမှ ဦးသောင်းတင်အား လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်မရှိကြောင်း တင်ပြသည်။ ယင်းတင်ပြချက်နှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်တမ်းများကို စိစစ်လေ့လာသောအခါ ဦးသောင်းတင်အား ဦးသိန်းအောင်က ဓါးဖြင့်ခုတ်ခြင်းသည် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ စခန်းတွင်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီ၊ လုပ်ငန်းပြီးဆုံးချိန် တွင် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့အပြင် ဦးသိန်းအောင်က၊ ဦးသောင်းတင်အား ဓါးဖြင့် ခုတ်ခြင်းသည် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းနှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရာ၊ မပြေမလည်ဖြစ်ကာရရှိသော ဒဏ်ရာဖြစ်သောကြောင့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးဌာနမှ ချောင်းအုပ် ဦးသောင်းတင်အား အလုပ်သမား လျော်ကြေးငွေ တစ်စုံတရာပေးရန် တာဝန်မရှိပေ။

သို့အတွက် မိုးညှင်းမြို့နယ်၊ မြို့နယ်အလုပ်သမား လျော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မတီက ၂၃-၁၂-၇၄ နေ့စွဲဖြင့်ချမှတ်သော ချောင်းအုပ် ဦးသောင်းတင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်းအတွက် အလုပ်သမားလျော်ကြေးငွေ ကျပ် ၉၅၇/၆၀၆ ကို၊ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး ဌာနမှပေးလျှော်ရန် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

† ၁၉၇၇

ဦးစော
ဟာဒီး
နှင့်
(၁) ဦး
သောင်းတင်
(၂) အလုပ်
သမား
လျော် ကြေး
အရာရှိ

တရားမဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့်
ဦးကြည်မြတ်ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်စိန်မေ

နှင့်

ဦးချစ်ခိုင်(ကွယ်လွန်) ၎င်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်

(၁) မှုနှင်းငွေ

(၂) မခင်သန်း*

† ၁၉၇၇

ခဗဇော်ဝါရီ
လ ၂ ရက်

လယ်ယာလုပ်ကိုင်မှုအတွက် အသုံးမပြုပဲ လူနေရပ်ကွက်တွင်ရှိသည့် အိမ်
သည် ၁၉၆၃ ခုနှစ် တောင်သူလယ်သမား အခွင့်အရေး ကာကွယ်
သည့်ဥပဒေနှင့် အကျိုးဝင်ခြင်း ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေအထောက်အထားများအရ အချင်းဖြစ်
မြေနှင့်အိမ်မှာ သထုံမြို့ နန်စဲရပ် လူနေရပ်ကွက်နယ်နိမိတ်အတွင်း တည်ရှိ
နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ လယ်ယာလုပ်ကိုင်မှုအတွက် အသုံးပြုသည့်
အိမ်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ၁၉၆၃ ခုနှစ် တောင်သူလယ်သမား အခွင့်
အရေးကာကွယ်သည့်ဥပဒေနှင့်အကျိုးမဝင်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - မစ္စဘာဗွီစံစီဖိုး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ ဦးချစ်၊ ဗဟိုတရားရုံး
ရှေ့နေများ

ယခင်သထုံမြို့နယ်ပိုင်တရားမတရားသူကြီးရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄ /
၆၂ တွင် ယူခံတရားပြိုင် ဦးချစ်ခိုင်နှင့်ဇနီး ဒေါ်စောရင်တို့က အယူခံ
တရားလို ဒေါ်စိန်မေအပေါ် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို လက်
ရောက်ရလိမ့်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ၁၁-၇-၆၃ နေ့တွင် နှစ်ဘက် အမှု
သည်များ ကျေအေးကြသဖြင့် ယင်းအမှုတွင် နှစ်ဦးသဘောတူ တရား
စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းဒီကရီအရ ၁-၃-၇၄ နေ့
တွင် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို ဒေါ်စိန်မေက ဦးချစ်ခိုင်တို့အား လက်

* ၁၉၇၄ ခုနှစ် တရားမအသေးအဖွဲ့မှုအမှတ် ၃၁

† ၁၉၇၄ ခုနှစ် တရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၆ တွင် ချမှတ်ထားသော
မွန်ပြည်နယ် (သထုံမြို့) တရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

† ၁၉၇၇

ရောက်ပေးအပ်ရမည်ဟု ပါရှိသည်။ ထို့နောက်တွင် ဒီကရီအတိုင်း ဒေါ်စိန်မေက အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို ဦးချစ်ခိုင်တို့အားလက်ရောက် မအပ်ပေးသည့်အတွက် ဇာရီမှုများ ဖွင့်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး သထုံမြို့နယ် တရားရုံး၊ ဇာရီမှုအမှတ် ၆/၇၃ တွင် ဇာရီလျှောက်လွှာ တင်ခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ဇာရီလျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဒေါ်စိန်မေက မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ဤ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်စိန်မေ
နှင့်
ဦးချစ်ခိုင်
(ကွယ်
လွန်) ၎င်း၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်
(၁) မနှင်း
ဇွေ
(၂) မခင်
သန်း

ဤအယူခံမှုတွင် ဒေါ်စိန်မေက တင်ပြသည်မှာ ၎င်းသည်လယ်သူမ တစ်ဦးဖြစ်၍ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ တောင်သူလယ်သမား အခွင့်အရေး ကာ ကွယ်သည့်ဥပဒေနှင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၆၀ (၁) (ခ) (ဂ)တို့ အရ ၎င်းအား နှင်ပိုင်ခွင့်မရှိဟု ဆိုလေသည်။

သက်သေ အထောက်အထားများ အရ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်မှာ သထုံမြို့ နန်စဲရပ် လူနေရပ်ကွက် နယ်နိမိတ်အတွင်း တည်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ လယ်ယာလုပ်ကိုင်မှုအတွက် အသုံးပြုသည့်အိမ်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ တောင်သူလယ်သမား အခွင့်အရေး ကာကွယ် သည့် ဥပဒေနှင့်အကျိုးမဝင်ပေ။ နှစ်ဦးသဘောတူ ချမှတ်ထားသည့် ဒီကရီအရ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို လက်ရောက်အပ်ပေးရန် ဆိုခြင်း မျှသာဖြစ်သည်။ အမှုမှာ ဦးချစ်ခိုင်တို့အား လက်ရောက်အပ်ရန် ဇာရီ ပြုလုပ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းကို ဝရမ်းကပ် ရောင်းချရေးအတွက် ဇာရီပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၆၀ (၁) (ခ) (ဂ)တို့နှင့်လည်း အကျိုးမဝင်ပေ။

အထက်ဖော်ပြပါအကြောင်းများကြောင့် မူလ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် အယူခံ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးတို့၏ အမိန့်ကို အတည်ပြု၍ ဤအယူခံ လျှောက်လွှာကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရွှေနေစရိတ် ငွေ ၅၀/- ခွင့်ပြုသည်။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင်နှင့် ဦးကြည်မြ
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

မောင်စိန်မောင်

နှင့်

ညွှန်ကြားရေးမှူး

လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး နှင့် ပြည်သူ့အင်အား

ဦးစီးဌာန*

† ၁၉၇၇

စက်တင်ဘာ

လ ၁၄ ရက်

နိုင်ငံသားဖြစ်မှုပြုမှုတို့သည် နိုင်ငံတော်အချုပ်အခြာ အာဏာကိစ္စ ဖြစ်
ခြင်း- သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနသို့ ဥပဒေအရ အာဏာအပ်နှင်း
ထားခြင်း- ယင်းအာဏာကို တရားရုံးက ဝင်ရောက် စွက်ဖက်နိုင်
ခြင်း ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ နိုင်ငံသား ဖြစ်မှုပြုမှု တို့သည်ကား နိုင်ငံတော်
အချုပ်အခြာအာဏာကိစ္စဖြစ်၍ မည်သည့်အရည်အချင်းဖြင့် ပြည့်စုံသူတို့
သည် နိုင်ငံသားဖြစ်သည်။ မည်သည့် အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော
မည်သူတို့ကို နိုင်ငံသားပြုခွင့်ပေးမည်ဆိုသည်တို့ကို ဥပဒေက သတ်မှတ်
ထား၏။ ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ
အခြေခံဥပဒေ၌ပင် အခြေခံမူများကို ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ နိုင်ငံသား
ဖြစ်မှုကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌လည်း သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးဌာနသို့ ဥပဒေအရ
အာဏာအပ်နှင်းထားသည်။ ယင်းအာဏာကို တရားရုံးများက ဝင်
ရောက်စွက်ဖက်ပါလျှင် ဥပဒေက သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးဌာနသို့ အပ်နှင်း
ထားသည့်အာဏာကို နုတ်ပယ်ရာရောက်ပေသည်။ ဤသို့နုတ်ပယ်ခြင်းကို
ဥပဒေက ခွင့်မပြုချေ။ ထို့ပြင် ဥပဒေက သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနသို့
အပ်နှင်းထားသည့်အာဏာကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပါလျှင် ယင်း ဝန်ကြီး
ဌာန၏လုပ်ငန်းကို ဟန့်တားရာရောက်ပေသည်။ တရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်
အာဏာကိုလည်း ကျော်လွန်ရာရောက်ပေသည်။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၃၄

† ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃ (လသာ) တွင် ရန်ကုန်
တိုင်းတရားရုံး အမှတ် (၄) ၏ ချမှတ်သော အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဆိန်းဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

† ၁၉၇၇

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - မစ္စဘာ အက်စ် ကေဂို.ရှ်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့်(၁)

မောင်စိန်
မောင်
နှင့်
ညွှန်ကြား
ရေးမှူး
လူဝင်မှုကြီး
ကြပ်ရေးနှင့်
ပြည်သူ့အင်
အား ဦးစီး
ဌာန

အယူခံတရားလို မောင်စိန်မောင်က-၎င်းသည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာ နိုင်ငံသားဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးရန် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ်(၃/၇၅)တွင် အယူခံ တရားပြိုင်အား တရားပြိုင် ပြုလုပ်၍ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ မောင်စိန်မောင်က သူသည် မြန်မာသွေး တဝက်ပါသော တရုတ်ကပြားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု အဆိုပြုခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အမှုတွင် တင်သွင်းသည့်အတိုင်း အဆိုအချေ များပေါ် မူတည်၍ အောက်ပါ ကောက်ချက်များကို ထုတ်နုတ် ခဲ့သည်-

(၁) အခြားသက်သာခွင့် ရယူနိုင်ရန် တရားလို၌ အခွင့်အလမ်း ရှိပါသဖြင့် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေအရ မြက်ဟ ကြေငြာပေးစေလိုမှု တရား မစွဲဆိုထိုက် ဆိုသည်မှာ မှန်ပါ သလား။

(၂) နိုင်ငံသားဖြစ်မှုပြဿနာကို တရားရုံးက စီရင်ဆုံးဖြတ်ခွင့် မရှိ ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလား။

(၃) တရားလို မောင်စိန်မောင်သည် နိုင်ငံသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဆို သည်မှာ မှန်ပါသလား။

(၄) တရားလိုသည် မည်သည့် သက်သာခွင့်ကို ရထိုက်ပါသနည်း။

အထက်ဖော်ပြပါ ကောက်ချက်များအနက် ကောက်ချက် အမှတ် (၁)နှင့်(၂)တို့ကို ပဏာမ ကောက်ချက်များအဖြစ် ရန်ကုန်တိုင်း တရား ရုံးက သတ်မှတ်ပြီး နှစ်ဘက်ကို ကြားနာ၍ အမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဤအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံ တရားလိုစွဲဆိုသည့် အမှုမှာ သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ အရစွဲဆိုသည့်အမှုဖြစ်သည်။ ယင်း ပုဒ်မအရ တရားလိုက တောင်းဆိုသည့် မြက်ဟချက်ကို တရားရုံးက ပေးနိုင်သည့် အာဏာ ရှိသည်ကား မှန်ကန်၏။ သို့ရာတွင် တရားရုံးသည် ယင်းအာဏာကို အလွယ်တကူ သုံးစွဲရန် မဟုတ်ပေ။ တရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရား အတိုင်းသာ အသုံးပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလို ဖြစ်သည့် မောင်စိန်မောင်သည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံသားဖြစ်မှုဥပဒေ

† ၁၉၇၇

မောင်စိန်
မောင်
နှင့်
ညွှန်ကြား
ရေးမှူး
လူဝင်မှု ကြီး
ကြပ်ရေးနှင့်
ပြည်သူ့အင်
အားဦးစီး
ဌာန

ပုဒ်မ ၆(၁)အရ သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနသို့ လျှောက်ထားနိုင်သည့် အခွင့်အရေးရှိပေသည်။ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံသားဖြစ်မှုဥပဒေ ပုဒ်မ ၆(၁)အရ တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုသူသည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံသား ဟုတ်မဟုတ် သံသယရှိလျှင် သံသယကို ရှင်းလင်းရန်အတွက် သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးဌာနသို့ လျှောက်ထားနိုင်ပေ သည်။ မောင်စိန်မောင်သည် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံသားဖြစ်မှုဥပဒေ ပုဒ်မ ၆(၁)အရ သက်ဆိုင်ရာဌာနသို့ လျှောက်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း ၎င်း၏ရှေ့နေက ဤဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင် တင်ပြ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ဥပဒေအရ ပြဌာန်းထားသည့် အခြား သက်သာ ခွင့် နည်းလမ်းရှိလျှင် တရားရုံးများသည် သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ အရ သက်သာခွင့် မပေးသင့်ပေ။ မောင်စိန်မောင်သည် သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုထားရာ ၎င်းတွင် တရား ဥပဒေက ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနသို့လျှောက် ထားခွင့်ရှိသည့်အတွက် လျှောက်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မူလတိုင်း တရားရုံးက ပဏာမကောက်ချက်အမှတ် (၁) ကို တရားလိုအား ဆန့် ကျင်၍ ဖြေဆိုခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်၏။

နိုင်ငံသားဖြစ်မှုပြုမှုတို့သည်ကား နိုင်ငံတော် အချုပ်အခြာအာဏာ ကိစ္စဖြစ်၏။ မည်သည့်အရည်အချင်းဖြင့် ပြည်စုံသူတို့သည် နိုင်ငံသားဖြစ် သည်၊ မည်သည့်အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော မည်သူတို့ကို နိုင်ငံသား ပြုခွင့်ပေးမည်ဆိုသည်တို့ကို ဥပဒေက သတ်မှတ်ထား၏။ ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ၌ပင် အခြေခံ မူများကို ပြဌာန်းထားသည်။ နိုင်ငံသားဖြစ်မှုကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌လည်း သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးဌာနသို့ ဥပဒေအရ အာဏာ အပ်နှင်းထားသည်။ ယင်းအာဏာကို တရားရုံးများက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပါလျှင် ဥပဒေက သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးဌာနသို့ အပ်နှင်းထားသည့် အာဏာကို နုတ်ပယ်ရာ ရောက်ပေသည်။ ဤသို့နုတ်ပယ်ခြင်းကို ဥပဒေက ခွင့်မပြုချေ။ ထို့ အပြင် ဥပဒေက သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးဌာနသို့ အပ်နှင်းထားသည့်အာဏာ ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပါလျှင် ယင်းဝန်ကြီးဌာန၏ လုပ်ငန်းကို ဟန့် တားရာ ရောက်ပေသည်။ တရားရုံး၏စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာကိုလည်း ကျော်

လွန်ရာရောက်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပဏာမ ကောက်ချက်အမှတ်(၂) နှင့် ပတ်သက်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အဖြေမှာလည်း မှန်ကန်၏။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြု၍ ဤအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရွှေနေစရိတ် ကျပ်ငွေ ၁၀၀ /-ခွင့်ပြုသည်။

† ၁၉၇၇

မောင်စိန်
မောင်
နှင့်
ညွှန်ကြား
ရေးမှူး
လူဝင်မှု ကြီး
ကြပ်ရေးနှင့်
ပြည်သူ့အင်
အား ဦးစီး
ဌာန

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ဦးလွင်မောင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးတင်ဝင်း

နှင့်

အလုပ်သမားလျော်ကြေးစိစစ်ရေးကော်မတီ*

အလုပ်သမား လျော်ကြေး ဥပဒေ-အလုပ်ချိန်အတွင်း ဒဏ်ရာရရှိခြင်း မဟုတ်လျှင် လျော်ကြေးပေး သင့်မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးစံမြသည် ညစောင့်လုံခြုံရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသူဖြစ်သည်။ ၂၆-၈-၇၆ ရက်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်း ၃ နာရီခန့်တွင် ဦးစံမြသည် အလုပ်ရုံအတွင်းရှိ လျှပ်စစ်အားဖြင့်လည်သော ဓါးသွေးကျောက်နှင့် သံချောင်းတစ်ချောင်းကို သွေးရာမှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးစံမြသည် ညစောင့် လုံခြုံရေးတာဝန်ယူရသည် ဖြစ်သဖြင့် နေ့လယ် ၃ နာရီ အချိန်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် အလုပ်ချိန်တွင်ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည်ဟုဆိုနိုင်ချေ။ ဓါးသွေးစက်ဖြင့် မိမိအသုံးပြုရန်အတွက် သံချောင်းတစ်ချောင်းကိုသွေးခြင်းမှာ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သော လုပ်ရပ်တစ်ခုမဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် -ဦးတိုးညွန့် ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက်-ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့်(၁)၊ မစ္စတာအက်စ် ကေဂို.ရှိ

ရန်ကုန်မြို့၊ သိမ်ဖြူလမ်း အမှတ် (၁၈၅) ရှိ၊ အယူခံတရားလို ဦးတင်ဝင်းပိုင် စက်ဆန်းယာဉ် တာယာကွန်ပေါင်း အလုပ်ရုံတွင် လုံခြုံရေးအလုပ်သမား ဦးစံမြဆိုသူသည် ၂၆-၈-၇၆ ရက်နေ့က ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိသေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်း၏သမီးဆိုသူ မသန်းသန်းအေးသည်

* ၁၉၇၇ ခုနှစ် တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၁၉]

+ ၁၉၇၇ ခုနှစ် တရားမလျော်ကြေးမှု အမှတ် (၁) တွင် ချမှတ်သော မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီ ရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

လျှောက်ထားချက်အရ မြို့နယ်အလုပ်သမား လျော်ကြေးကော်မတီမှ လျော်ကြေးငွေ ၇၁၀၀/-ပေးစေရန် ဦးတင်ဝင်းအပေါ် အမိန့်ချမှတ် ခဲ့သည်ကို ဦးတင်ဝင်းက မကျေနပ်၍ အလုပ်သမား လျော်ကြေးဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀ အရ ဤအယူခံမှုတင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

† ၁၉၇၇
ဦးတင်ဝင်း
နှင့်
အလုပ်
သမား
လျော်ကြေး
စိစစ်ရေး
ကော်မတီ

ဦးစံမြသည် ညစောင့်လုံခြုံရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသူဖြစ်သည်။ ၂၆-၈-၇၆ ရက်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်း ၃ နာရီခန့်တွင် ဦးစံမြသည် အလုပ် ရုံအတွင်းရှိ လျှပ်စစ်အားဖြင့်လည်သော ဓါးသွေးကျောက်နှင့် သံချောင်း တစ်ချောင်းကို သွေးရာမှထိခိုက် ဒဏ်ရာရရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးစံမြသည် ညစောင့် လုံခြုံရေးတာဝန်ယူရသဖြင့် နေ့လယ် ၃ နာရီအချိန်တွင် ထိ ခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် အလုပ်ချိန်တွင် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည်ဟု မဆို နိုင်ချေ။ ဓါးသွေးစက်ဖြင့် မိမိအသုံးပြုရန်အတွက် သံချောင်းတစ် ချောင်းကို သွေးခြင်းမှာ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သော လုပ်ရပ်တစ်ခုမဟုတ် ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဦးစံမြထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ခြင်းမှာ အလုပ်ခွင်တွင် အလုပ်ချိန် အတွင်း ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီ၏ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ဦးသန့်စင် တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးထွန်းကြည်

နှင့်

မြို့နယ်အလုပ်သမားစိစစ်ရေးကော်မတီ
(မင်္ဂလာတောင်ညွန့်)ပါ-၂ *

† ၁၉၇၇
နိုဝင်ဘာလ
၃၀ ရက်

အလုပ်သမားလျော်ကြေး ဥပဒေ-အလုပ်သမား၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့်
ဒဏ်ရာရလျှင် လျော်ကြေးရထိုက် မရထိုက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် အလုပ်ရှင်က ဂဟေဆော်စဉ် မီး
လောင်မည်စိုး၍ ရေလောင်းခိုင်းရာ မောင်ရဲမြင့်က ဓာတ်ဆီခံသည့်ခွက်ဖြင့်
ရေပက်လိုက်သဖြင့် ၎င်းအားမီးစွဲလောင်ကာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ဓာတ်ဆီခံသည့်ခွက်ဖြင့် ရေလောင်းခြင်းမှာ မောင်ရဲမြင့်၏ ပေါ့လျော့မှု
ဖြစ်သဖြင့် လျော်ကြေးမပေးထိုက်ဟု ဦးထွန်းကြည်က တင်ပြထား
ကြောင်းတွေ့ရသည်။ အလုပ်သမားလျော်ကြေးဥပဒေတွင် အလုပ်သမား
၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့လျှင် လျော်ကြေးမပေးရဟု ပြဋ္ဌာန်း
ထားခြင်းမရှိပေ။ အလုပ်ခွင်တွင် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်
ရာ၌ အလုပ်သမားတစ်ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့လျှင် အလုပ်ရှင်တွင်လျော်ကြေး
ပေးရန်တာဝန်ရှိသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးတင်အောင် ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - မစ္စတာအက်စ်ကေဂို.ရှ်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့်(၁)။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ အမှတ် (၁၈၇) ဦးအုန်းခိုင်လမ်းရှိအယူ
ခံတရားလိုဦးထွန်းကြည်ပိုင် မော်တော်ယာဉ် ဘော်ဒီပြင်သည့် အလုပ်
ရုံတွင် အယူခံတရားပြိုင် အမှတ် (၂) ကိုရဲမြင့်က အလုပ်သမားအဖြစ်

* ၁၉၇၆ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၄၇

+ ၁၉၇၆ ခုနှစ် အလုပ်သမားလျော်ကြေးမှုအမှတ် (၂) တွင်ချမှတ်သော
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် အလုပ်သမားလျော်ကြေးစိစစ်ရေးကော်မတီ
ရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ ၈-၁၁-၇၅ နေ့ညနေ ၅ နာရီ အလုပ်လုပ်နေစဉ် ကိုရဲမြင့်
 မှာ မီးလောင်ခံရသည်။ ထိုသို့ မီးလောင်သဖြင့် ဒဏ်ရာရရှိရာ ကိုရဲမြင့်
 က ဦးထွန်းကြည်ထံမှ လျော်ကြေးရလိုကြောင်းဖြင့် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
 မြို့နယ် အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီတွင် လျှောက်
 ထားရာလျော်ကြေးငွေ ကျပ် ၁၅၁၂/- ပေးလျော်စေရန် အမိန့်ချမှတ်
 ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို အလုပ်ရှင် ဦးထွန်းကြည်က မကျေနပ်၍ အလုပ်
 သမားလျော်ကြေးဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ အရ ဤအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်
 သည်။

† ၁၉၇၇
 ဦးထွန်းကြည်
 နှင့်
 မြို့နယ်အလုပ်
 သမားစိစစ်
 ရေး ကော်
 မတီ

ဤအမှုတွင် အလုပ်ရှင်က ဂဟေဆော်ယင်း မီးလောင်မည်စိုး၍
 ရေလောင်းခိုင်းရာ မောင်ရဲမြင့်က ဓာတ်ဆီခံသည့်ခွက်ဖြင့် ရေပက်လိုက်
 သဖြင့် ၎င်းအားမီးစွဲလောင်ကာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဓါတ်ဆီခံ
 သည့်ခွက်ဖြင့် ရေလောင်းခြင်းမှာ မောင်ရဲမြင့်၏ ပေါ့လျော့မှုဖြစ်သဖြင့်
 လျော်ကြေးမပေးထိုက်ဟု ဦးထွန်းကြည်က တင်ပြထားကြောင်းတွေ့ရ
 သည်။ အလုပ်သမားလျော်ကြေး ဥပဒေတွင် အလုပ်သမား၏ ပေါ့
 လျော့မှုကြောင့် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့လျှင် လျော်ကြေးမပေးရဟု ပြဋ္ဌာန်းထား
 ခြင်းမရှိပေ။ အလုပ်ခွင်တွင်အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်ရာ၌ အ
 လုပ်သမား တစ်ဦးဒဏ်ရာရရှိခဲ့လျှင် အလုပ်ရှင်တွင် လျော်ကြေးပေးရန်
 တာဝန်ရှိသည်။

လုပ်အားဆုံရှုံးမှု ရာခိုင်နှုန်းမှာ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သည်ဟု ဆရာ
 ဝန်၏ ဆေးလက်မှတ်ဖြင့် အစီရင်ခံချက်ကို သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကသက်
 သေခံပြီး ထောက်ခံထွက်ဆိုထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းထောက်ခံ
 ချက်ကို လက်မခံနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

အသက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ပလပ်
 လိုက်သည်။

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့်ဦးလွင်မောင် တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးထွန်းဇေ

နှင့်

ဦးသာထွန်း*

† ၁၉၇၇

ဧပြီလ
၂၂ ရက်

တရားစရိတ်-လွှဲအဖြစ် တရားစွဲဆိုခွင့်တောင်းသည့်လျှောက်လွှာကိုပလပ်
သောအခါ အမှု၏တန်ဖိုးအပေါ် မူတည်၍ တရားစရိတ် သတ်မှတ်
ခြင်း ပြုနိုင် မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမမှုများတွင် အမှုကို ပလပ်လိုက်လျှင် အမှု
တန်ဖိုးအပေါ် အခြေပြု၍ တရားစရိတ်တွက်ပြီး ခွင့်ပြုနိုင်သည်။ ယခုအမှု
ကား တရားမကြီးမှုအဆင့်သို့ မရောက်သေးပေ။ လွှဲအဖြစ် တရားစွဲဆို
ခွင့်လျှောက်လွှာတင်ခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။ လျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြုမှသာ
လျှင် တရားမကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲရမည်ဖြစ်သည်။ လွှဲအဖြစ် တရား
စွဲဆိုခွင့်တောင်းသည့် လျှောက်လွှာကို ပလပ်သောအခါတွင် အမှု၏
တန်ဖိုးပေါ် မူတည်၍ တရားစရိတ် သတ်မှတ်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးချန်ထွန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးစောလွင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

လျှောက်ထားသူသည် လျှောက်ထားခံရသူ အပေါ် နှစ်ဦးစပ်တူ
လုပ်သည့် လုပ်ငန်းကို ဖျက်သိမ်းပြီး စာရင်းရှင်းပေးရန် တရားမကျင့်ထုံး
အမိန့် ၃၃ နည်းဥပဒေ ၁ နှင့် ၂ အရ၊ လွှဲအဖြစ် တရားစွဲဆိုခွင့်
လျှောက်လွှာ တင်ခဲ့သည်။ ယင်းလျှောက်လွှာနှင့် ပတ်သက်ပြီး မူလ
တရားရုံးဖြစ်သည့် ပျဉ်းမနားရုံးထိုင်၊ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက လျှောက်
လွှာကို ပလပ်လိုက်ပြီး လျှောက်ထားသူက လျှောက်ထားခံရသူအား
စရိတ်ငွေ ၅၀၀ / ၅၀ ပြား ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ဤကဲ့သို့
စရိတ်ငွေ ၅၀၀ / ၅၀ ပြား ပေးစေဟု အမိန့်ချမှတ်ခြင်းကို မကျေနပ်၍
ဤပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာတင်ခြင်းဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၇

† ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် (၁) တွင် ချမှတ်ထားသော
ပျဉ်းမနားရုံးထိုင် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

† ၁၉၇၇

ဦးထွန်းဝေ
နှင့်
ဦးသာထွန်း

မူလတရားရုံးက အမှု၏တန်ဖိုးဖြစ်သည့်ငွေ ၁၂၀၀၀/-အပေါ် အခြေ
ပြုပြီး စရိတ်ငွေ ၅၀၀ /၅၀ ပြားဟု သတ်မှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
တရားမမှုများတွင် အမှုကို ပလပ်လိုက်လျှင် အမှုတန်ဖိုးအပေါ် အခြေ
ပြု၍ တရားစရိတ်တက်ပြီး ခွင့်ပြုနိုင်သည်။ ယခုအမှုမှာ တရားမကြီးမှု
အဆင့်သို့မရောက်သေးပေ။ လူမှုအဖြစ် တရားစွဲဆိုခွင့် လျှောက်လွှာ
တင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ လျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြုမှသာလျှင် တရားမ
ကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲပေးရမည်ဖြစ်သည်။ လူမှုအဖြစ် တရားစွဲဆိုခွင့်
တောင်းသည့်လျှောက်လွှာကို ပလပ်သောအခါတွင်အမှု၏တန်ဖိုးအပေါ်
မူတည်၍ တရားစရိတ် သတ်မှတ်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မူလ
တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်မှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်း ချွတ်ချော်နေကြောင်း
ထင်ရှားသဖြင့် ယင်းတရားရုံးက တရားစရိတ်ငွေ ၅၀၀ ၅၀ပြား ပေး
စေဟု ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ဤလျှောက်လွှာအတွက်
စရိတ်ခွင့်မပြု။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြနှင့်
ဦးသန့်စင်တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ပေါ်လော်(ခ)ဒေါ်ဒိုရာ

နှင့်

(၁) ဒေါ်သိန်းရွှေ

(၂) မြို့နယ်လျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီ
(ပုသိမ်အရှေ့)*

† ၁၉၇၇

ဧပြီလ
၇ ရက်

အလုပ်သမားလျော်ကြေးဥပဒေ - မိမိအလိုအလျောက် သောက်စားမှု၊
ယစ်ပြီး မော်တော်သို့ ပြန်အလာ ရေထဲလိမ့်ကျ သေဆုံးရခြင်း-ထိုသို့
ပြန်လာခြင်းမှာ မိမိအကြီးအကဲ၏အမိန့်အရ လုပ်ငန်းခွင်တွင်အသင့်
ရှိနေရန်အတွက် ပြန်လာရသည်ဖြစ်ခြင်း-ထိုအခြေအနေတွင် လျော်
ကြေး ရထိုက်-မရထိုက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးအေးမောင်သည် ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွားပြီး
နောက် ခေါ်ယာဉ်အုပ် ဦးအုန်းမြင့်နှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ဦးအုန်းမြင့်က
နောက်နေ့တွင် မော်တော်ထွက်ရန် အစီအစဉ် ပြုလုပ်ပြီး ဖြစ်သဖြင့်
ဦးအေးမောင်အား မော်တော်သို့ပြန်သွားပြီး လုပ်ငန်းခွင်၌အသင့်ရှိနေ
ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ထိုညွှန်ကြားချက်အရ ဦးအေးမောင်သည် မိမိ၏
လုပ်ငန်းရှိရာ မော်တော်သို့ပြန်သွားစဉ် ရေထဲသို့ လိမ့်ကျသေဆုံးခဲ့သည်။
မိမိ၏ လုပ်ဆောင်နေဆဲ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာသို့ မိမိ၏အကြီးအကဲဖြစ်သူ ရေ
ယာဉ်အုပ်အမိန့်အရ သွားရောက်စဉ် မတော်တဆ သေဆုံးရခြင်းသည်
လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သေဆုံးရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အလုပ်
သမားလျော်ကြေးဥပဒေပုဒ်မ ၃ (၁) အရ အလုပ်ရှင်က လျော်ကြေးပေး
ရန် တာဝန်ရှိပေသည်။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၄၀

† ၁၉၇၅ ခုနှစ် ပုသိမ်အရှေ့မြို့နယ်၊ အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေး
ကော်မတီရှုံး၊ တရားမလျော်ကြေးမှုအမှတ် ၂ တွင် (၃၁-၇-၇၅)
နေ့စွဲဖြင့် ချမှတ်သော အမိန့်ကို အယူခံမှု။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးထွန်းဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားပိုင်အတွက် - မစ္စတာအက်စ်၊ ကေ၊ဂို.ရှ်၊ ရုံးသဟာယ

† ၁၉၇၇

ဒေါ်ပေါ်
လော် (ခ)
ဒေါ်ဒိုရာ
နှင့်
(၁) ဒေါ်
သိန်းရွှေ
(၂) မြို့နယ်
လျော်ကြေး
စိစစ်ရေး
ကော်မတီ
(ပုသိမ်
အရှေ့)

အယူခံတရားလို ဒေါ်ပေါ်လော်(ခ) ဒေါ်ဒိုရာသည် သရက်ကုန်း
နှင့် ပုသိမ် ခုတ်မောင်းနေသော မြို့တော်မောင် အမည်ရှိ မော်တော်ရေ
ယာဉ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပိုင် ဒေါ်သိန်းရွှေ၏ခင်ပွန်း ဦးအေး
မောင်သည် ထိုမော်တော်တွင် ကြိုးချည်အလုပ်သမားဖြစ်သည်။ ၁၉၇၅
ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့က ထိုမော်တော်ကို ပုသိမ်ဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက်
ကပ်ထားစဉ် ညနေပိုင်း၌ ဦးအေးမောင်သည် ကုန်းပေါ်တက်ပြီး အရက်
သောက်သည်။ ည ၈ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဦးအေးမောင်သည် မော်
တော်သို့ပြန်လာသည်။ တံတားနှင့် မော်တော်ကြားတွင် အခြားသင်္ဘော
သုံးစင်း ရှိနေသဖြင့် ယင်းသင်္ဘောများကို ဖြတ်ကျော်ရန် တံတားမှ
ပထမသင်္ဘောပေါ်သို့အတက်တွင် ဦးအေးမောင်သည် ခြေချော်၍ ရေ
ထဲကျကာ နစ်မြုပ်သေဆုံးသွားသည်။ ဦးအေးမောင် သေဆုံးရခြင်း
အတွက် ဦးအေးမောင်၏ဇနီး ဒေါ်သိန်းရွှေက ဒေါ်ပေါ်လော်ထံမှ
လျော်ကြေး ရလိုကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ပုသိမ်အရှေ့မြို့နယ်
လျော်ကြေးစိစစ်ရေးကော်မတီက စစ်ဆေးပြီး လျော်ကြေးငွေ ၃၉၆၀
ကျပ် ပေးစေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို မော်တော်ပိုင်ရှင်
ဒေါ်ပေါ်လော်က မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံခြင်း
ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို ဒေါ်ပေါ်လော်သည် အလုပ်ရှင်ဖြစ်၍ သေဆုံးသူ
ဦးအေးမောင်သည် ၎င်း၏အလုပ်သမားဖြစ်ခြင်းမှာ အငြင်းမထွက်သည့်
အချက်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုက ဦးအေးမောင်သည် ၎င်း၏အလုပ်
သမား ဟုတ်မှန်သော်လည်း ဦးအေးမောင်သည် မိမိအလိုအလျောက်
သောက်စားမှုးယစ်ပြီး မော်တော်သို့ ပြန်အလာ ရေထဲလိမ့်ကျသေဆုံးရ
ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့သေဆုံးရခြင်းမှာ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ သေဆုံး
ရခြင်းမဟုတ်သောကြောင့် အလုပ်ရှင်က လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်ရှိ
ကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြသည်။ ဤအချက်ကို အသေးစိတ် လေ့လာ
သောအခါ ဤကဲ့သို့ တွေ့ရှိရသည်။ ဦးအေးမောင်သည် ကုန်းပေါ်သို့
တက်သွားပြီးနောက် ရေယာဉ်အုပ် ဦးအုန်းမြင့်နှင့်တွေ့ဆုံသည်။ ဦးအုန်း
မြင့်က နောက်နေ့တွင် မော်တော်ထွက်ရန် အစီအစဉ်ပြုလုပ်ပြီးဖြစ်သဖြင့်
ဦးအေးမောင်အား မော်တော်သို့ပြန်သွားပြီး လုပ်ငန်းခွင်၌အသင့်ရှိနေ
ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ထိုညွှန်ကြားချက်အရ ဦးအေးမောင်သည် မိမိ၏
လုပ်ငန်းရှိရာ မော်တော်သို့ ပြန်သွားစဉ် ရေထဲသို့လိမ့်ကျသေဆုံးခဲ့သည်။

† ၁၉၇၇

ဒေါ်ပေါ်
လော် (ခ)
ဒေါ်ခိုရာ
နှင့်

(၁) ဒေါ်
သိန်းရှေ့

(၂) မြို့နယ်
လျော်ကြေး
စိစစ်ရေး
ကော်မတီ
(ပုသိမ်
အရှေ့)

မိမိလုပ်ဆောင်နေဆဲ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာသို့ မိမိ၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူ ရေ
ယာဉ်အုပ်၏ အမိန့်အရ သွားရောက်စဉ် မတော်တဆသေဆုံးရခြင်းသည်
လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သေဆုံးရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အလုပ်
သမားလျော်ကြေးဥပဒေပုဒ်မ ၃(၁)အရ အလုပ်ရှင်က လျော်ကြေး
ပေးရန် တာဝန်ရှိပေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် မြို့နယ် လျော်ကြေး
စိစစ်ရေးကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်သဖြင့် ဤ
အယူခံမှုကို ပလပ်ပြီး မြို့နယ်လျော်ကြေးစိစစ်ရေးကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်
ချက်ကို အတည်ပြုလိုက်သည်။

တရားမအယူခံမှု
ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးဘစိုးပါ (၄)

နှင့်

လာ(ဟ်)မြား(သေ) ၎င်း၏တရားဝင် ကိုယ်
စားလှယ် သားဖြစ်သူမောင်စိုးမြင့်*

† ၁၉၇၇

ဇန်နဝါရီလ
၂၉ ရက်

ပစ္စည်းထိန်းအဖြစ်ခန့်ထားခံရသူနှင့် အမေ့ထိန်းစာ ရရှိသူတို့၏တာဝန်နှင့်
လုပ်ပိုင်ခွင့်များ- အမေ့ထိန်းစာ ရရှိသူသည် ပစ္စည်းထိန်းခန့်ထားရန်
အတွက် လျှောက်ထားရန် မလိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းထိန်း၏တာဝန်မှာသူရသင့်-ငါရသင့်အငြင်း
ပွားလျက်ရှိသောပစ္စည်းကို အမှုမပြီးပြတ်မီအတွင်း ထိန်းသိမ်းစောင့်
ရှောက်ရန်ဖြစ်သည်။ အမေ့ထိန်းစာရရှိသူ၏ တာဝန်ဝတ္တရားမှာလည်း
သေဆုံးသူ ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းများကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း၍ သေ
ဆုံးသူ ရသင့်သော ကြွေးငွေပစ္စည်း အစရှိသည်တို့ကို ဘောင်းခံခြင်း၊
သေဆုံးသူ ပေးသင့်သော ကြွေး၊ ငွေ၊ ပစ္စည်း အစရှိသည်တို့ကို ပေးဝေ
ခြင်း ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းထိန်းအဖြစ် ခန့်ထားရ
သူ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများနှင့် အမေ့ထိန်းစာ ရရှိသူ၏ တာဝန်ဝတ္တရား
များမှာ တူညီသည်မျှမက အမေ့ထိန်းစာ ရရှိသူ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် တာ
ဝန် ဝတ္တရားများမှာ ပိုမိုကျယ်ပြန့်သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမေ့ထိန်းစာ ရရှိသူသည် ပစ္စည်းထိန်း ခန့်
ထားရန်အတွက် လျှောက်ထားရန်မလို၊ သေဆုံးသူ၏ ပစ္စည်းများနှင့်
ပတ်သက်၍ သင့်လျော်သလို အရေးယူဆောင်ရွက်နိုင်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးခင်မောင်ကြီးကိုယ်စား ဦးညွန့်မြိုင်၊
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - မလာ။

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၂/၃

† ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ တရားမသေးမှုအမှတ် ၁/၂ တွင် ချမှတ်ထားသော
(၁၈-၁၁-၇၂) နေ့စွဲပါ တောင်ကြီးမြို့ ခရိုင်တရားမတရားသူကြီး၏ အမိန့်
ကို အယူခံမှု။

† ၁၉၇၇

ဦးဘစိုးပါ

(၄)

နှင့်

လာ(ဟ်)

မြား(သေ)

ရင်း၏တရား

ဝင်ကိုယ်စား

လွယ်သား

ဖြစ်သူ မောင်

စိုးမြင့်

အ သူခံ လျှောက်ထားသူများမှာ တောင်ကြီးမြို့ အလယ်ဗလီဂေါပက အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများဖြစ်၍ လျှောက်ထားခံရသူမှာ ဗလီမှ အခန်းတခန်းကို ငှားရမ်း၍ ကွမ်းယာဆိုင်ဖွင့်ခဲ့သော ဘာသာမြားဆိုသူ၏ အမွေစား အမွေခံဖြစ်သည်။ ဘာသာမြားသေဆုံးသောအခါတွင် ကွမ်းယာဆိုင်၌ ငွေနှင့်ပစ္စည်းများ ကျန်ရစ်သောကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူက တောင် ကြီးမြို့ ခရိုင်တရားမရုံးတွင် အမွေထိန်းစာ လျှောက်ထားသည်။ တရား ရုံးက လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးသည့်အပြင် ၈-၂-၇၂ နေ့စွဲပါ အမိန့်ဖြင့် ပစ္စည်းထိန်းလည်း ခန့်ထားသည်။ ထို့ နောက် တောင်ကြီးမြို့ ခရိုင်တရားမ တရားသူကြီးရုံးကပင် ဂေါပက အဖွဲ့လူကြီးများက သေဆုံးသူ၏ ပစ္စည်းမှ ကုန်ကျသော ငွေ ၂၇၀၀/- ကို ပစ္စည်းထိန်းအား ပေးအပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

လျှောက်ထားသူများက ခရိုင်တရားမတရားသူကြီး၏ ၈-၂-၇၂ နေ့စွဲပါ ပစ္စည်းထိန်း ခန့်ထားသောအမိန့်နှင့် ၁၈-၁၁-၇၂ နေ့စွဲပါ ကုန်ကျခရိတ် ငွေကျပ် ၂၇၀၀/-ကို ပစ္စည်းထိန်းသို့ ပေးရန်အမိန့်များနှင့် ပတ်သက်၍ အယူခံခြင်းဖြစ်ရာ အကြောင်းခြင်းရာနှင့်တကွ စဉ်းစားရန် အချက်တူညီသောကြောင့် ဤအမိန့်သည် နှစ်မှုလုံးအတွက် အကျုံးဝင် စေရမည်။

တောင်ကြီးမြို့ ခရိုင်တရားမတရားသူကြီး၏ ပစ္စည်းထိန်း ခန့်ထား သော အမိန့်တွင် သေဆုံးသူ၏ပစ္စည်း၊ အမွေထိန်းစာရရှိသူက လျှောက် ထားခြင်းဖြစ်၍ ပစ္စည်းများ ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် တရားရုံး ဘီးလစ်အား ပစ္စည်းထိန်း ခန့်ထားကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည်။ တရားမ ကျင့်ထုံးအမိန့် ၄၀၊ နည်းဥပဒေ ၁ အရ တရားရုံးသည် အမှုမပြီးပြတ်မီ အတွင်း အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ လေလွင့်ပျောက်ဆုံးခြင်း မရှိစေရန်၊ ဒီကရီ မချမှတ်မီဖြစ်စေ၊ ဒီကရီချမှတ်ပြီးဖြစ်စေ ပစ္စည်းထိန်း ခန့်ထား နိုင်သည်။

ပစ္စည်းထိန်း၏တာဝန်မှာ သူရသင့်၊ ငါရသင့် အငြင်းပွားလျက်ရှိ သော ပစ္စည်းကို အမှုမပြီးပြတ်မီအတွင်း ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရန် ဖြစ်သည်။ အမွေထိန်းစာ ရရှိသူ၏ တာဝန်ဝတ္တရားမှာလည်း သေဆုံးသူ ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းများကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း၍ သေဆုံးသူရသင့် သော ကြေး၊ ငွေပစ္စည်း အစရှိသည်တို့ကို တောင်းခံခြင်း၊ သေဆုံးသူ ပေးသင့်သော ကြေး၊ ငွေအစရှိသည်တို့ကို ပေးဝေခြင်းပြုလုပ်ရန် ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းထိန်းအဖြစ် ခန့်ထားခံရသူ၏ တာဝန်ဝတ္တရား များနှင့် အမွေထိန်းစာ ရရှိသူ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများမှာ တူညီသည်မျှ

မက အမွေထိန်းစာ ရရှိသူ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် တာဝန်ဝတ္တရားများမှာ ပိုမို ကျယ်ပြန့်သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။ အမွေထိန်းစာ ရရှိသူသည် ပစ္စည်း ထိန်းခန့်ထားရန်အတွက် လျှောက်ထားရန်လို၊ သေဆုံးသူ၏ပစ္စည်းများ နှင့်ပတ်သက်၍ သင့်လျော်သလို အရေးယူ ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ကြီးမြို့ ခရိုင်တရားမ တရားသူကြီးရုံးက ၈-၂-၇၂ နေ့စွဲဖြင့် ပစ္စည်းထိန်းခန့်ထားသောအမိန့်ကို ဖျက်ဖျက်ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်နှင့်ဆက်သွယ်သောသေဆုံးသူ၏ ပစ္စည်းမှငွေ ၂၇၀၀/- ကို ပစ္စည်းထိန်းအား ပေးအပ်စေရန် အမိန့်ကိုလည်း ဖျက်ဖျက်ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခ တစ်မှုလျှင် ကျပ် ၄ / -သတ်မှတ်သည်။

† ၁၉၇၇
ဦးဘစိုးပါ
(၄)
နှင့်
လာ (ဟ်)
မြား (သေ)
ရင်း၏ တရား
ဝင်ကိုယ်စား
လွယ် သား
ဖြစ်သူ မောင်
စိုးမြင့်

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော် နှင့်
ဦးသန့်စင်တို့ ပါဝင်သောမဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးမကျစ်

နှင့်

မာမက်မေဒင်ပါ ဂ ဦး *

† ၁၉၇၇

မေလ

၁၃ ရက်

အမေ့ထိန်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးခြင်းမှာ ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် ထုတ်ပေးခြင်း-
အမေ့ထိန်းလက်မှတ် ရလို့ကြောင်း လျှောက်ထားမှု မပြီးဆုံးမီ
လျှောက်သူသေဆုံးလျှင် လျှောက်ထားမှုသည် အလိုအလျောက် ပျက်
ပြယ်သွားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမေ့ထိန်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးခြင်း၏ အဓိပ္ပါယ်
မှာ သေသူ၏ပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲကွပ်ကဲရန်နှင့် ယင်းပစ္စည်းများကို
အမေ့ဆိုင်များအား ခွဲဝေပေးရန်ဖြစ်သည်။ အမေ့ထိန်း လက်မှတ် ထုတ်
ပေးခြင်းခံရသူအား သေသူ၏ ပစ္စည်းများအပေါ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးလိုက်
ခြင်းမဟုတ်ပေ။ ယင်းကဲ့သို့ ထုတ်ပေးခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်အနေနှင့် ထုတ်
ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အမေ့ထိန်းလက်မှတ်ရထားသူ သေဆုံးသည့်အခါ
တွင် ၎င်းအားထုတ်ပေးထားသည့် အမေ့ထိန်းလက်မှတ်မှာ အလိုအ
လျောက်ပျက်ပြယ်သည်။ ၎င်း၏ အမေ့ဆိုင်များက ဆက်လက်ဆောင်ရွက်
ပိုင်ခွင့်မရှိချေ။ အမေ့ထိန်းလက်မှတ် ရလို့ကြောင်း လျှောက်ထားမှုသည်
အမှုမပြီးမီသေဆုံးလျှင် လျှောက်ထားမှုသည် အလိုအလျောက်ပြီးဆုံး
သွားသည်ဟု မှတ်ယူရမည်။ ၎င်း၏ အမေ့စား အမေ့ခံများသည် ၎င်း၏
လျှောက်ထားမှုကို ဆက်ခံနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ ထိုနည်းတူစွာ အမေ့ထိန်းလက်
မှတ်ထုတ်ပေးမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် အယူခံမှုများတွင်လည်း အယူခံတရား
လိုသေဆုံးလျှင် အယူခံမှုများမှာ အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်ပြီးဆုံးသွား
သည်ဟုယူဆရမည်။ ၎င်း၏ အမေ့စားအမေ့ခံများနှင့် အယူခံမှုကို ဆက်
လက်ဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိပေ။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၇/၂၈

+ ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇

၁၉၇၃ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၂ တွင်ချမှတ်သော (မော်လမြိုင်မြို့)
မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

လျှောက်ထားသူအတွက် -ဦးသန်းအောင် ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

† ၁၉၇၇

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် -ဦးဘိုးသာ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

ဦးမဂျစ်

နှင့်

မာမက်မေ
ခင် ပါဂ ဦး

ဤအယူခံမှုနှင့် ဤရုံးတရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၈ တို့မှာ ဆက်စပ်နေသဖြင့် ဤအမိန့်သည် ယင်းအမှုနှစ်မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

မူန့်ပြည်နယ်တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၂/ ၇၃ တွင် ဤအမှုမှ အယူခံတရားလိုဖြစ်ခဲ့သည့် ဦးမဂျစ်(ယခုကွယ်လွန်)သည် ကွယ်လွန်သူ ဂိုဂနီဆိုသူ၏ ကျန်ရှိသည့် ပစ္စည်းများအတွက် အမွေထိန်းလက်မှတ်ရလိုကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မူန့်ပြည်နယ် တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇ (မ)/ ၇၅ တွင် အယူခံတရားပြိုင် မာမက်မေခင်က ယင်းသေသူဂိုဂနီ၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်ပစ္စည်းများ အတွက်ကိုပင် အမွေထိန်းလက်မှတ်ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မူန့်ပြည်နယ် တရားရုံးက အမှုများကိုစစ်ဆေးပြီး ဦးမဂျစ်၏ လျှောက်လွှာကို ပလပ်၍ မာမက်မေခင်၏ လျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးမဂျစ်က ဤအယူခံမှုနှစ်မှုကို တင်သွင်းခဲ့သည်။ ဦးမဂျစ်သည် ဤအယူခံမှု နှစ်မှုတင်သွင်း ပြီးနောက် သေဆုံးသွားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးမဂျစ်၏ မယားနှင့်သမီးများ ဖြစ်ကြသော လျှောက်ထားသူများက ဦးမဂျစ်၏နေရာတွင် ၎င်းတို့အား တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ထည့်သွင်း၍၊ အယူခံမှုများကိုဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခွင့် တောင်းသည်။ တဘက်က ကန့်ကွက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ရန်အချက်မှာ သေသူဦးမဂျစ်၏ နေရာတွင် လျှောက်ထားသူတို့အား တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ အဖြစ်ထည့်သွင်းသင့် မသင့်ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။

အမွေထိန်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးခြင်း၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ သေသူ၏ ပစ္စည်းများကိုစီမံ ခန့်ခွဲကွပ်ကဲရန်နှင့် ယင်းပစ္စည်းများကို အမွေဆိုင်များအား ခွဲဝေပေးရန်ဖြစ်သည်။ အမွေထိန်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးခြင်းခံရသူအား သေသူ၏ပစ္စည်းများအပေါ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ယင်းကဲ့သို့ ထုတ်ပေးခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်အနေနှင့် ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အမွေထိန်းလက်မှတ်ရထားသူ သေဆုံးသည့်အခါတွင် ၎င်းအားထုတ်ပေးထားသည့် အမွေထိန်းလက်မှတ်မှာ အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်သည်။ ၎င်း၏အမွေဆိုင်များက ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် မရှိချေ။ အမွေထိန်းလက်မှတ်ရလိုကြောင်း လျှောက်ထားသူသည် အမှုမပြီးမီ သေဆုံးလျှင် လျှောက်ထားမှုသည် အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်ပြီးဆုံးသွားသည်ဟု မှတ်ယူရမည်။ ၎င်း၏ အမွေစားအမွေခံများသည်၎င်း၏လျှောက်ထားမှုကိုဆက်

† ၁၉၇၇

ဦးမရုဏ်
နှင့်
မာမက် မေ
ဒင် ပါ ဝဦး

ခံနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ ထိုနည်းတူစွာ အမေ့ထိန်းလက်မှတ်ထုတ်ပေးမှုနှင့် ငုတ်သက်သည့် အယူခံမှုများတွင်လည်း အယူခံတရားလိုသေဆုံးလျှင် အယူခံမှုမှာ လိုအလျောက် ပျက်ပြယ်ပြီးဆုံးသွားသည်ဟု ယူဆရမည်။ ၎င်း၏ အမေ့စားအမေ့ခံများအနေနှင့် အယူခံမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခွင့်မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူများ၏ လျှောက်လွှာများကို ပလပ်လိုက်သည်။ အယူခံမှုနှစ်မှုစလုံးမှာလည်း အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်ဟု အမိန့်ချမှတ်သည်။ နှစ်မှုစလုံးအတွက် စရိတ်ခွင့်မပြု။

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလွင်မောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့်
ဦးသန့်ဝင်တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဒေါ်မလုံး(၎င်း၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်
မငွေကြည်ပါ ။)

နှင့်

ဦးမောင်လူပါ(၂) *

† ၁၉၇၇
ဒီဇင်ဘာလ
၂၇ ရက်

အယူခံရုံး၏စီရင်ပိုင်ခွင့်-မူလရုံးက ကြားဖြတ်ချမှတ်သော အမိန့်အပေါ်
အယူခံဝင်ရာ၊ အယူခံရုံးသည် ထိုအချက်ကို ကျော်လွန်ပြီး အမှုကို
အပြီးသတ် ဆုံးဖြတ် ပေးလိုက်ခြင်းမှာ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျော်လွန်၍
ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလမြို့နယ် တရားရုံးက ဥပဒေပြင်ဆင်ချက်များနှင့်
ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာအမှုတို့များကို ခေါ်ယူလေ့လာပြီး၊ ဆုံးဖြတ်ရန်
အစပထမက အမိန့်ချထားပြီး နောက်မှတဖန် ထိုပြင်ဆင်ချက်များနှင့် စပ်
လျဉ်း၍ အမှုကိုစစ်ဆေးဦးမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ချမှတ်
သည့် အမိန့်ကိုသာလျှင် ပြည်နယ်တရားရုံးအနေဖြင့် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်
ခြင်းရှိမရှိ စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပြည်နယ်တရားရုံးသည်၊
ယင်းကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုပဲ၊ မူလတရားရုံး၌ အပြီးအပြတ် မဆုံးဖြတ်ရ
သေးသည့် ကိစ္စဖြစ်သည့် မည်သူနိုင်ထိုက်သည်၊ မည်သူရှုံးထိုက်သည်ဆို
သောအချက်ကို အမိန့်ချမှတ်လိုက်သဖြင့် မိမိ၏စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံး
ရာ၌ အဓိကကျသော မှားယွင်းချွတ်ချော်မှုဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးဘိုးသာ၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးချစ်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

သထုံမြို့ ယခင်နယ်ပိုင် တရားသူကြီးရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၈/၆၉
တွင် အယူခံတရားပြိုင် အမှတ် (၁) ဦးမောင်လူက အယူခံတရားပြိုင်
အမှတ် (၂) ဦးအုန်းမြိုင်အပေါ်တွင် အခင်းဖြစ် မြေကွက်ကို လက်ရောက်

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၁
† ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁ (သထုံ) တွင် ချမှတ်ထားသော
သထုံမြို့ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

† ၁၉၇၇

ဒေါ်မလုံး
(၎င်း၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ် မဋ္ဌ
ဩဇာပါ ၂)
နှင့်
ဦးမောင်လူ
ပါ(၂)

ရလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆို အနိုင်ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ထို့ပြေကွက်ကို ဦးအုန်းမြိုင်က ဦးမောင်လူသို့ ရောင်းချထားရာမှ လက်ရောက်ရန် ဦးမောင်လူက ထိုသို့တရားစွဲဆို ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ထိုဒီကရီအရ ဦးမောင်လူက မြို့နယ်တရားရုံး ဇာရီမူအမှတ် (၄/၇၄) တွင် ဦးအုန်းမြိုင်အပေါ်၌ ဇာရီမူပြုလုပ်၍ မြေကိုဦးမောင်လူကလက်ရောက်ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ဟုအဆိုရှိသည်။ ထိုသို့ လက်ရောက်ချပြီးမှ ဦးအုန်းမြိုင်၏ဇနီး လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မလုံးက ယင်းမြေမှာ ၎င်း၏ခင်ပွန်း ဦးအုန်းမြိုင်တစ်ဦးတည်းပိုင် မဟုတ်ပဲ ၎င်းလည်းဇနီးအဖြစ် ထက်ဝက်ပိုင်ဆိုင်သဖြင့် ထိုသို့ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းကို ဒေါ်မလုံးက တရားလိုပြုလုပ်၍ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအုန်းမြိုင်နှင့် မြေကွက်ဝယ်သူ ဦးမောင်လူတို့အား သထုံမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၄/၇၄ တွင် မြွက်ဟု ဖော်ပြချက် ဒီကရီရလိုကြောင်း စွဲဆိုသည်။ ထိုအမှုတွင် ငြင်းချက် ၄ ချက် ထုတ်ခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ဥပဒေ ကောက်ချက်များ အပေါ် နှစ်ဘက် ရွှေ့နေ ကြီးများ ၏ လျှောက်လဲချက် ကြားနာပြီး အမိန့်ချမှတ်ရန် သီးသန့်ထားခဲ့သည်။ ထိုနောက် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈ / ၉၉ နှင့် ဇာရီမူ အမှတ်(၄/၇၄) တို့ကို ခေါ်ယူပြီးမှ အမိန့်ချမှတ်မည်ဟု ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ တဖန် အဆိုပါ ငြင်းချက်များအရ အမှုကို စစ်ဆေးလိုသည်ဟု ဆိုကာ စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ ထိုသို့အမှုကို စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုသည့် အမိန့်ကို ဦးမောင်လူက မကျေနပ်သဖြင့် မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁(သထ) / ၇၅ တွင် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားရာ ၎င်းရုံးက မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ရုံသာမက အဆိုပါအမှုတစ်မှုလုံးကိုစရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သော အမိန့်ချမှတ်သည်။ ထိုအမိန့်ကို ဒေါ်မလုံးကမကျေနပ်၍ ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာတင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ဥပဒေငြင်းချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာအမှုတွဲများကို ခေါ်ယူလေ့လာပြီး ဆုံးဖြတ်ရန် အစပထမ အမိန့်ချထားပြီး နောက်မှတဖန် ထိုငြင်းချက်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမှုကိုစစ်ဆေးဦးမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ချမှတ်သည့် အမိန့်ကိုသာလျှင် ပြည်နယ်တရားရုံးအနေဖြင့် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်း ရှိမရှိ စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပြည်နယ်တရားရုံးသည် ယင်းကဲ့သို့ဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုပဲ မူလရုံး၌ အပြီးအပြတ် မဆုံးဖြတ်ရသေးသည့် ကိစ္စဖြစ်သည့်မည်သူ့နိုင်ထိုက်သည် မည်သူရှုံးထိုက်သည် ဆိုသောအချက်ကို အမိန့်ချမှတ်လိုက်သဖြင့် မိမိ၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရာ၌ အဓိကကျသောမှားယွင်းချက်ချော်မှုဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မြို့နယ်တရားရုံးအနေဖြင့် နှစ်ဘက်လျှောက်လဲချက်များကို ကြားနာ
ရုံမျှသာမဟုတ်ပဲ သက်သေများကိုစစ်ဆေးပြီးမှ အဆုံးအဖြတ် ပေးမည်
ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့် အာဏာရှိပေသည်။ ယခုအမှုတွင် မြို့နယ်တရား
ရုံးအနေဖြင့် အမှုကိုစစ်ဆေးပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပေးမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခြင်း
သည်မတရားသက်သက် ဆောင်ရွက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သက်သေများစစ်
ဆေးပြီးမှအဆုံးအဖြတ် ပေးသင့်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် ဤကဲ့သို့ အမိန့်
ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး
၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်
သည်။ ရွှေနေ့စရိတ်ကျပ်ငွေ ၈၂/-ခွင့်ပြုသည်။

† ၁၉၇၇
ဒေါ်မလုံး
(၎င်း၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လွှယ် မဋ္ဌ
ကြည်ပါ ။)
နှင့်
ဦးမောင်လူ

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်ဝင်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီးလှမောင်နှင့် ဦးလွင်မောင်တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးမြမောင်

နှင့်

ဒေါ်ခင်စောလှ*

† ၁၉၇၇

ဇန်နဝါရီလ
၆ ရက်

ကော်မရှင်နာ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့် အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ရေးနှင့် ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့် ကိစ္စမှာ ကော်မရှင်နာ၏ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် ဟုတ် မဟုတ်။

အမွေပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် ဦးမြမောင်နှင့် ဒေါ်သိန်း မေတို့သည် သေသူ၏ အမွေခံများအဖြစ် ကနဦး ဒီကရီရထားပြီးနောက် စာရင်းများ ကောက်ယူရန် ကော်မရှင်နာ ခန့်အပ် ဆောင်ရွက်စေ သည်။ စာရင်းများကောက်ယူရန် ဆောင်ရွက်သောအခါတွင် ဒေါ်ခင် စောလှဆိုသူသည် တရားလိုသက်သေအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။ သက်သေ အဖြစ် ပါဝင်နေရာမှ ၎င်းက မိမိသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ညွန့်၏အမွေခံ တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် အမှုတွင် ပါဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားသည်။ ဦးမြ မောင်က ကန့်ကွက်သည်။ တရားရုံးက ဒေါ်ခင်စောလှအား တရားလို အဖြစ် လက်ခံပြီး ဒေါ်ခင်စောလှ၏ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့် အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ရေး စုံစမ်းတင်ပြရန် ကော်မရှင်နာအား လွှဲအပ်သည်။ ဒေါ် ခင်စောလှက ကော်မရှင်နာရှေ့တွင် မိမိသည် သေသူ၏ ကိစ္စိမ သို့မ ဟုတ် အပတိဋ္ဌ သမီး ဖြစ်ကြောင်း အဆိုတင်သည်။ ဦးမြမောင်က ဒေါ်ခင်စောလှသည် ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရန် လိုအပ်ကြောင်းတင်ပြ သော်လည်း ကော်မရှင်နာက လက်မခံနိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုသည်။ တိုင်းတရား ရုံးသည် ကော်မရှင်နာအား ဒေါ်ခင်စောလှ၏ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့် အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ရေး စုံစမ်းရန် လွှဲအပ်ခြင်းမှာ မှားယွင်း

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၉

† ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် (၃) တွင် ချမှတ်ထားသော (၃-၂-၇၆) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးအမှတ် (၃) ၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

ကြောင်းနှင့် ကော်မရှင်နာက ခေါင်းကပ်ရန် သင့်မသင့် ဆုံးဖြတ်သော အမိန့်ကို လက်ခံခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း ဖော်ပြ၍ ဦးမြမောင်က ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

† ၁၉၇၇
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဒေါ်ခင်စော
လှ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်ခင်စောလှသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ညွန့်၏ မွေးစားသမီး ဟုတ်မဟုတ်ဆိုသောကိစ္စနှင့် ဒေါ်ခင်စောလှသည် ရုံးခွန် တော် ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့်ဟူသောကိစ္စမှာ အမှုတွင် အဓိက ကျသော ပြဿနာရပ်များဖြစ်၍ တရားရုံးကသာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ် သည်။ ကော်မရှင်နာ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၂၆ တွင် တိကျစွာ ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းအမိန့်တွင် ခွင့်ပြုထား သော ကိစ္စရပ်များမှ ကျော်လွန်၍ ကော်မရှင်နာတွင် ဆောင်ရွက်နိုင် ခွင့် မရှိချေ။ တရားရုံးကလည်း ကော်မရှင်နာကို ဆောင်ရွက်ရန်လွှဲအပ် နိုင်ခွင့် မရှိချေ။ ဒေါ်ခင်စောလှ၏ အဆိုပြုချက်ကို တရားရုံးအနေဖြင့် သာ ကောက်ချက်များ ထုတ်၍ လိုအပ်သော သက်သေအထောက် အထားများ ရယူဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးတိပိဝမ်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးတိုးညွန့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားသူ ဦးမြမောင်သည် ယခင်တရားရုံးချုပ် တရားမကြီး မှု အမှတ် ၈/၇၁ တွင် တရားပြိုင်ဖြစ်၍ တရားလိုမှာ ဒေါ်သိန်းမေ ဖြစ်သည်။ ဦးမြမောင်၊ ဒေါ်သိန်းမေနှင့် ဒေါ်ညွန့်တို့သည် မောင်နှမ များဖြစ်ကြ၍ ဒေါ်ညွန့် သေဆုံးသောအခါတွင် ကျန်ရှိသော ပစ္စည်း များနှင့်ပတ်သက်၍ ရုံးတော်မှ အမွေပစ္စည်း စီမံခွဲဝေပေးရန် တရား စွဲဆိုသောအမှုဖြစ်သည်။ ဦးမြမောင်နှင့် ဒေါ်သိန်းမေတို့မှအပ အခြား အမွေဆိုင်သူလည်း မပေါ်ပေါက်သောကြောင့် နှစ်ဦး သဘောတူ ရသင့်သော အမွေပစ္စည်းများ ခွဲဝေယူနိုင်ရန်အတွက် ရုံးတော်မှ ကနဦး ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းဒီကရီအရ အမွေဆိုင်ပစ္စည်းများကို စာရင်း ကောက်ယူပြီးလျှင် အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။

အမွေဆိုင်ပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍ စာရင်းကောက်ယူစဉ် တရားလို ဒေါ်သိန်းမေ ကွယ်လွန်၍ ယင်းကိုယ်စား သား မောင်ကျော်စံနှင့်သမီး မကျင်မြတို့က တရားလိုများအဖြစ် ပါဝင်လာကြသည်။ ထို့အတော့ အတွင်း တရားရုံးချုပ်မှ မူလဘက်ဆိုင်ရာ အမှုများကို တိုင်းတရားရုံး များသို့ လွှဲပြောင်းပေးသောကြောင့် တရားရုံးချုပ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈/၇၁ ကို ရန်ကုန်တိုင်း (ပုဏ္ဏားတောင်မြို့နယ်တရားရုံး) တရားမကြီးမှု

† ၁၉၇၇
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဒေါ်ခင်စော
လှ

အမှတ် ၁၂ / ၇၃ အဖြစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်လေသည်။
တရားရုံးချုပ်တွင် အမှုဆိုင်ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ တရားရုံးချုပ်မှ
ဒုတိယဦးစီးဌာန စာရင်းအင်းများ ကောက်ယူခဲ့သော်လည်း တိုင်းတရားရုံးသို့
အမှုပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသောအခါ စာရင်းအင်းများ ကောက်ယူ
ရန် ကော်မရှင်နာလူကြီး လိုအပ်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် တရားလိုတရား
ပြိုင်တို့၏ သဘောတူညီချက်အရ ဇတ်လုံတော်ရ ဒေါက်တာ ဦးအေး
မောင်အား ကော်မရှင်နာအဖြစ် ခန့်အပ်သည်။

ကော်မရှင်နာ ဒေါက်တာဦးအေးမောင်က စာရင်းများ ကောက်ယူရန်
ဆောင်ရွက်သောအခါတွင် ဒေါ်ခင်စောလှဆိုသူသည် တရားလိုသက်
သေအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ဤသို့ သက်သေအဖြစ် ပါဝင်နေရာမှ
ဒေါ်ခင်စောလှက မိမိသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ညွန့်၏သမီး ဖြစ်သော
ကြောင့် ဒေါ်ညွန့်၏အမှုမူရင်းသောသူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အမှု
တွင် ပါဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်လွှာတင်သည်။ ယင်း လျှောက်လွှာကို
တရားပြိုင် ဦးမြမောင်က ကန့်ကွက်သည်။ သို့ရာတွင် တိုင်းတရားရုံးက
ဒေါ်ခင်စောလှအား တရားလိုအဖြစ် လက်ခံပြီး ဒေါ်ခင်စောလှ၏
အမှုဆက်ခံပိုင်ခွင့် အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ရေး စုံစမ်းတင်ပြရန်
ကော်မရှင်နာအား လွှဲအပ်သည်။ ဒေါ်ခင်စောလှက ကော်မရှင်နာရှေ့
တွင် မိမိသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ညွန့်၏ ကိစ္စိမ သို့မဟုတ် အပတိဋ္ဌ
သမီးဖြစ်ကြောင်း အဆိုတင်သည်။ တရားပြိုင် ဦးမြမောင်က ဒေါ်ခင်
စောလှသည် ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရန် လိုအပ်ကြောင်း တင်ပြသော်
လည်း ကော်မရှင်နာက လက်မခံနိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။ တိုင်းတရား
ရုံးက ယင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုသည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးမြမောင်က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်း
ရာတွင် တိုင်းတရားရုံးသည် ကော်မရှင်နာအား ဒေါ်ခင်စောလှ၏အမှု
ဆက်ခံပိုင်ခွင့် အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ရေး စုံစမ်းစေခြင်းမှာ မှားယွင်း
ကြောင်းနှင့် ကော်မရှင်နာက ခေါင်းကပ်ရန် သင့်မသင့် ဆုံးဖြတ်သည့်
အမိန့်ကို လက်ခံခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြသည်။

မူလတရားလိုနှင့် တရားပြိုင်များဖြစ်ကြသော ဦးမြမောင်နှင့် ဒေါ်
သိန်းမေတို့သည် သေဆုံးသူ ဒေါ်ညွန့်၏ မောင်နှင့် နှစ်မများ ဖြစ်ကြ
သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အမှု၌ပါဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားသော
ဒေါ်ခင်စောလှမှာဒေါ်ညွန့်၏ကိစ္စိမသမီး သို့မဟုတ် အပတိဋ္ဌသမီးဖြစ်

ဦးမြမောင်
နှင့်
ဒေါ်ခင်စော
လှ

ကြောင်း အဆိုပြုသောကြောင့် အကယ်၍သာ ကိစ္စိမသမီးဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင် ကွယ်လွန်သူ၏မောင်နှင့်နှစ်မ တော်စပ်သူများအပေါ် ကျော်လွန်၍ အမွေဆက်ခံနိုင်ခွင့် ရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အမွေဆက်ခံရေး နှင့်ပတ်သက်၍ ဤမျှ အဆင့်အတန်း ရှိနိုင်သည့် အဆိုပြုသူ ဒေါ်ခင် စောလှသည် တရားရုံးချုပ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၈/၇၁ စစ်ဆေး ကြားနာသော အချိန်တွင်လည်းကောင်း၊ ကနဦး ဒီကရီချမှတ်သော အချိန်တွင်လည်းကောင်း လုံးဝအရေးဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ နောက်ပိုင်း ကော်မရှင်နာက အမွေဆိုင်ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ စာရင်းများ ကောက်ယူသော အချိန်တွင်မှ တရားလိုသက်သေအဖြစ် ပါဝင်နေစဉ် မိမိလည်း အမွေဆိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း အရေးဆိုခြင်း ဖြစ် ပေသည်။

ဒေါ်ခင်စောလှသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ညွန့်၏မွေးစားသမီး ဟုတ် မဟုတ်ဆိုသောကိစ္စနှင့် ဒေါ်ခင်စောလှသည် ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင် ရန် သင့်မသင့်ဟူသောကိစ္စမှာ အမှုတွင် အဓိကကျသော ပြဿနာရပ် များဖြစ်၍ တရားရုံးကသာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကော်မရှင်နာ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၂၆ တွင် တိကျစွာဖော် ပြထားသည်။ ယင်းအမိန့်တွင် ခွင့်ပြုထားသော ကိစ္စရပ်များမှ ကျော် လွန်၍ ကော်မရှင်နာတွင် ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် မရှိနိုင်ချေ။ တရားရုံးက လည်း ကော်မရှင်နာကို ဆောင်ရွက်ရန် လွှဲအပ်နိုင်ခွင့် မရှိချေ။ ဒေါ် ခင်စောလှ၏ အဆိုပြုချက်ကို တရားရုံးအနေဖြင့်သာ ကောက်ချက်များ ထုတ်၍ လိုအပ်သောသက်သေခံ အထောက်အထားများ ရယူဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်သည်။

ဗဟိုတရားရုံးတွင် လျှောက်လဲတင်ပြရာ၌ နှစ်ဘက် အကျိုးဆောင် များက ဒေါ်ခင်စောလှ၏ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့် အဆင့်အတန်းနှင့် ရုံးခွန် တော်ထမ်းဆောင်ရန်ကိစ္စရပ်များကို အသေးစိတ် ဝေဖန်လျှောက်ထား ကြသော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ဤအချက်များနှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်ချက် ပြုရန် လိုအပ်မည်မဟုတ်ပေ။ ကော်မရှင်နာ၏ ဆောင်ရွက်ဆုံးဖြတ်ချက် များမှာ မူရင်းကပင် တရားမဝင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များ ဖြစ်သော ကြောင့် ဤကိစ္စရပ်များကို စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာရှိသော တရားရုံးက မိမိတို့ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ထို့

† ၁၉၇၇

ဦးမြမောင်
နှင့်
ဒေါ်ခင်စော
လှ

ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂/၇၃ မှ ပေါ်ပေါက်သော တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃/၇၅ တွင် ၃-၂-၇၆ နှစ်တွင် ချမှတ်သော အမိန့်ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်၍ ဒေါ်ခင် စောလှ၏ အမှုဆက်ခံပိုင်ခွင့် အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ရေးနှင့် ရုံးခွန် တော်ထမ်းဆောင်ရေးတို့အတွက် တရားရုံးက ကောက်ချက်များထုတ်၍ လိုအပ်သည့် သက်သေခံအထောက်အထားများရယူပြီး ဆုံးဖြတ်ရန်အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန်းဝင်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးကြည်မြတို့
ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဒေင်္ဂါမြသိန်း

နှင့်

မစ္စနီကော်(လ်) (ခေင်) ဒေင်္ဂါတင်တင်ဦး*

† ၁၉၇၇

ဧပြီလ

၂၀ ရက်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁)
(က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်-အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ဌာန ပေးရန်သဘောတူထား
သည့် အိမ်ဌာနခမ္ဘာ ဥပဒေနှင့်အညီ ရထိုက်သော အိမ်ဌာနခဖြစ်ခြင်း-
ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က သတ်မှတ်ထားသည့် စံဌာနခလက်မှတ်
ပါမူသော ပုဒ်မ ၁၂(၁)(က)အရ တရားစွဲဆိုနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း
ချက် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်
ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ အိမ်ဌာနထံမှ ဥပဒေနှင့် အညီ
ရထိုက်သော ဌာနရမ်းခအတွက် တောင်းဆိုသည့် စာကို စာပို့တိုက်မှ
မှတ်ပုံတင်၍ အိမ်ဌာနထံ ပေးဖို့ပြီး ဖြစ်သည့်နောက် ထိုသို့တောင်းဆို
သည့် နေ့ရက်မှစ၍ ရက်သတ္တပတ် (၃)ပတ် အတွင်း ထိုဌာနရမ်းခကို
အိမ်ရှင်အား မပေးပဲနေလျှင် အိမ်ရှင်က အိမ်ဌာနကို အိမ်နှင့်လိမ့်
စွဲဆိုပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ဌာနပေးရန် သဘောတူထားသည့်
အိမ်ဌာနခမ္ဘာ ဥပဒေနှင့်အညီ ရထိုက်သော အိမ်ဌာနခဖြစ်သည်။ ဌာန
ရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က သတ်မှတ်ထားသည့် စံဌာနခလက်မှတ် ပါမူ
သလျှင် ပုဒ်မ ၁၂(၁) (က) အရ တရားစွဲဆိုနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း
ချက်မရှိပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် -ဦးသန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် -ဦးတင်ညွန့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် (၁)

† ၁၉၇၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇ တွင်ချမှတ်ထားသော ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံး (အင်းစိန်မြို့) ၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၇

ဒေါ်မြသိန်း
နှင့်
မစ္စနီကော်
(လ်)
(ခေါ်)
ဒေါ်တင်
တင်ဦး

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်တင်တင်ဦးသည် အယူခံတရားလို ဒေါ်မြသိန်း
၏ အိမ်ငှားဖြစ်သည်။ အိမ်လခကြေးကျန်များ ရှိနေသေးသည့် အတွက်
အခန်းမှ ဖယ်ရှားပေးရန် အယူခံတရားလိုက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင်
မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ (၁၂) (၁) (က)
အရ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ်
၇/၇၄ ဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ပလပ်လိုက်
သဖြင့် အယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုတွဲအရ အိမ်လခကြေးများ ကျန်ရှိနေကြောင်း ထင်ရှားသည်။
သို့သော် အခင်းဖြစ် ဥပစာအတွက် ငှားရမ်းခ မသတ်မှတ်ရသေးပဲ
တရားစွဲဆိုခြင်းနှင့် နို့တစ်စာ တရားမဝင်သောကြောင့် အမှုကိုပလပ်
လိုက်သည်ဟု ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ကြောင်း တွေ့ရ
သည်။

အယူခံ တရားလိုက တရားပြိုင်အား အိမ်ငှားအဖြစ်မှ တရားဝင်ရပ်စဲ
ကြောင်း နို့တစ်စာတွင် မပါရှိသည့်အတွက် နို့တစ်စာမှာပျက်ပြယ်သည်
ဟု အယူခံတရားပြိုင်က ထုချေခဲ့သည်။ အယူခံတရားလိုက ပေးမိသည့်
နို့တစ်စာမှာ ၁၀-၅-၇၄ နေ့ကဖြစ်သည်။ ယင်းနို့တစ်စာအရ မေလ
၃၀ ရက်နေ့ နောက်ဆုံးထားပြီး အိမ်လခကြေးကျန် ၁၂၀၀၀/-ကို
ပေးရန်နှင့် အိမ်ဖယ်ရှားပြီး လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် တောင်းဆိုခဲ့ပါ
သည်။ မေလ ၃၁ ရက်နေ့ နောက်ဆုံးထားပြီး ဖယ်ရှားပေးရန်ဟု ဖော်
ပြချက်မှာ တရားဝင် အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှု ရပ်စဲလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ
၁၂ (၁) (က)အရ အိမ်ငှားထံမှ ဥပဒေနှင့်အညီ ရထိုက်သော ငှား
ရမ်းခအတွက် တောင်းဆိုသည့်စာကို စာပို့တိုက်မှ မှတ်ပုံတင်၍ အိမ်ငှား
ထံ ပေးပို့ပြီး ဖြစ်သည့်နောက်၊ ထိုသို့ တောင်းဆိုသည့် နေ့ရက်မှစ၍
ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ်အတွင်း ထိုငှားရမ်းခကို အိမ်ရှင်အား မပေးပဲ
နေလျှင် အိမ်ရှင်က အိမ်ငှားကို အိမ်နှင့်လိုမှု စွဲဆိုခွင့်ရှိသည်။ အိမ်ရှင်နှင့်
အိမ်ငှား ပေးယူရန် သဘောတူထားသည့် အိမ်ငှားခမှာ ဥပဒေနှင့်အညီ

ရထိုက်သော အိမ်ငှားခဖြစ်သည်။ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က သတ်မှတ်ထားသည့် စံငှားခလက်မှတ် ပါမှသာလျှင် ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ တရားစွဲဆိုနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်မှာ မှားယွင်းနေသဖြင့် ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း စရိတ်နှင့်တကွ ဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်များကို အယူခံတရားပြိုင်က ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၇၇

ဒေါ်မြသိန်း
နှင့်
မစ္စနီဇက်
(လ်)
(ခေအ်)
ဒေါ်တင်
တင်ဦး

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးကြည်မြ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးသန့်စင်တို့
ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၇

မောင်သိန်းညွန့်

နှင့်

မဝိုင်းစိန်

ဇွတ်လ
၁၁ ရက်

ရုံးခွန်ကိစ္စ-လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲ စေလိုမှုနှင့် ပစ္စည်းခွဲဝေ ပေးစေ
လိုမှု စွဲဆိုပါက မည်သို့ ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ လင်မယား
ကွာရှင်းပြတ်စဲစေလိုမှုသက်သက် သို့မဟုတ် လင်မယား ကွာရှင်း ပြတ်စဲ
စေလိုမှုနှင့် ပစ္စည်းခွဲဝေ ပေးစေလိုမှုသာ စွဲဆိုနိုင်သည်။ လင်မယား
ကွာရှင်း ပြတ်စဲစေလိုမှု နှင့် ပစ္စည်းထက်ဝက် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟ
ပေးစေလိုမှု ဟူ၍ စွဲဆိုပိုင်ခွင့်မရှိ။ လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုမှု
သက်သက်စွဲလျှင် ရုံးခွန်တော်ကျပ် ၂၀/-သာ ထမ်းဆောင်၍ စွဲဆို
နိုင်သည်။ လင်မယားကွာရှင်း ပြတ်စဲလိုမှုနှင့် ပစ္စည်းခွဲပေးစေလိုမှု
စွဲဆိုလျှင် အဆိုလွှာ၌ ဖော်ပြထားသည့် ပစ္စည်းစုစုပေါင်း တန်ဖိုး၏
တဝက်ပေါ်တွင် ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရမည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးတင်လှိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - မလား။

ဝါးခယ်မမြို့နယ် တရားရုံးတွင် အယူခံတရားပိုင် မဝိုင်းစိန်က အယူခံ
တရားလို မောင်သိန်းညွန့်အပေါ် “လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲ စေလို
မှုနှင့် တရားပိုင်ထံတွင်ရှိသော ခန်းဝင်ပစ္စည်းနှင့် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများ
အား တဝက်ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြေငြာပေးစေလိုမှု” ဟုခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး
ကျပ် ၂၀/- ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်၍ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ မောင်
သိန်းညွန့်က လင်မယားကွာရှင်း ပြတ်စဲစေလိုမှုနှင့် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၁

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁ တွင် ချမှတ်ထားသော ရော့ဘတ်
တိုင်၊ တရားရုံး (မြောင်းမြမြို့ရုံးထိုင်) ၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၇

မောင်သိန်း
ညွန့်
နှင့်
မဝိုင်းစိန်

ကြောင်း မြတ်ဟုကြေငြာ ပေးစေလိုမှုအတွက် ရုံးခွန်တော် ၂၀/- ကို သာ ထမ်းဆောင်၍ အမှုမစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း၊ အမှုတန်ဖိုး ပြဆိုထားသော ပစ္စည်းစုစုပေါင်း တန်ဖိုး၏ တဝက်ပေါ်တွင် ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်းထုချေ တင်ပြခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ထုချေသည့်အတွက် ဝါးခယ်မြို့နယ် တရားရုံးက ပစ္စည်းတစ်ဝက် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြတ်ဟု ကြေငြာပေးစေရန် သက်သာခွင့်အတွက် နောက်ထပ် ရုံးခွန်တော် ၂၀/- ထမ်းဆောင်ရမည်ဟု အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သည့်အတွက် မောင်သိန်းညွန့်က ရောဂတီတိုင်း တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုမှု သက်သက် သို့မဟုတ် လင်မယားကွာရှင်း ပြတ်စဲစေလိုမှုနှင့် ပစ္စည်း ခွဲဝေပေးစေလိုမှုသာ စွဲဆိုနိုင်သည်။ လင်မယား ကွာရှင်း ပြတ်စဲစေလိုမှုနှင့် ပစ္စည်းထက်ဝက် ပိုင်ဆိုင်လိုကြောင်း မြတ်ဟုပေးစေလိုမှု ဟူ၍ စွဲဆိုပိုင်ခွင့်မရှိ။ လင်မယားကွာရှင်း ပြတ်စဲလိုမှု သက်သက်စွဲလျှင် ရုံးခွန်တော် ကျပ်ငွေ ၂၀/- သာ ထမ်းဆောင်၍ စွဲဆိုနိုင်သည်။ လင်မယား ကွာရှင်း ပြတ်စဲမှုနှင့် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုလျှင် အဆိုလွှာပေါ်၌ ဖော်ပြထားသည့် ပစ္စည်း စုစုပေါင်း တန်ဖိုး၏ တဝက်အပေါ်တွင် ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရမည်။

ထို့ကြောင့် မူလမြို့နယ် တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များ ကိုပယ်ဖျက်၍ အထက်တွင် ဖော်ပြထားသည့် ရှင်းလင်းချက်များနှင့်အညီ မူလရုံးမှတရားလို မဝိုင်းစိန်သည် ၎င်း၏အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်ရန်၊ ပြင်ဆင်သည့် အဆိုလွှာပေါ် မူတည်၍ လိုအပ်သည့် ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ပြင်ဆင်သည့် အဆိုလွှာ တင်သွင်းရန် အချိန်ကို မူလမြို့နယ်တရားရုံးက သင့်တော်သလို ကန့်သတ်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ဤလျှောက်လွှာအတွက် စရိတ်ခွင့်မပြု။

တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင်နှင့် ဦးကြည်မြတို့
ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၇

အောက်တို

ဘာလ

၁၃ ရက်

ဦးဟာဇီရ်ဟူစိန်

နှင့်

၁။ ဦးအာရှစ်ဟူစိန်

၂။ မတင်တင်အေး*

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး (ကန့်သတ်မှု) ဥပဒေ-
ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃ ကို တိမ်းရှောင်လိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြု
လုပ်ထားသော အငှားစာချုပ်သည် တရားဝင် မဝင်။

ကွယ်လွန်သူ နိုင်ငံခြားသား ဦးဟာဆန်အလီ ကျန်ရစ်သော မြေ
နှင့်အိမ်ကို သူပိုင်ထိုက် ၁ ပိုင်ထိုက် ကျန်ရစ်သူ သားသမီးများ
အငြင်းပွားမှု ဖြစ်သည်။ မြေမှာ ဂရန်မြေ ဖြစ်၍ အယူခံတရားလို၏
အမည်ဖြင့် အငှား ရထားသည်။ သက်သေခံအမေ့ ခွဲဝေသည့်စာ
ချုပ်၊ အမေ့စွန့်လွှတ်သည့် စာချုပ်များအရ၊ အချင်းဖြစ် မြေနှင့်
အိမ်ကို အယူခံတရားပြိုင် များက ပိုင်သည်ဟု အယူခံတရားပြိုင်တို့က
ဆိုသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အခင်းဖြစ်မြေမှာ ဂရန်မြေဖြစ်သည်၊ ဂရန်စာချုပ်
အရ အခင်းဖြစ်မြေကို အယူခံတရားလိုအား ချပေးထားကြောင်း အ
ငြင်းမထွက်ချေ။ အမေ့ခွဲဝေသည့်စာချုပ်၊ အမေ့စွန့်လွှတ်သည့် စာချုပ်
စာတမ်းများဖြစ်သည့် သက်သေခံအမှတ် ၂/၁၊ ၂/၂၊ ၃၊ ၄ /၁နှင့်
၄ / ၂တို့ကြောင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ အချင်းချင်း အမေ့ခွဲဝေပေးသည့်
အတွက် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို အယူခံ တရားပြိုင်
တို့က ပိုင်ခဲ့သည်ဟု တင်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းစာချုပ်
များအရဆိုလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဟာဆန်အလီမှာ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၆၂

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှု အမှတ် ၁၅ တွင် ချမှတ်သော
(၁၇-၆-၇၅) နေ့စွဲပါ ကချင်ပြည်နယ်တရားရုံး (မြစ်ကြီးနားမြို့) ၏
ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ဦးဟာဇီရ
ဟူစိန်
နှင့်
၁။ ဦးအာ
ရှစ်ဟူစိန်
၂။ မတင်
တင်အေး

သဖြင့် နိုင်ငံသားဖြစ်မှု လက်မှတ်ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားဆဲ၌ အခင်း
ဖြစ်မြေ၏ ဂရန်ကို အယူခံတရားလို၏ အမည်ဖြင့် ရယူခဲ့ကြောင်းမှာ
ပေါ်လွင်ထင်ရှား ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းသည်၊ ဖခင်
ဖြစ်သည့် ဦးဟာဆန်အလီမှာ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်ပြီး အယူခံတရားလို
မှာ နိုင်ငံသားဖြစ်သဖြင့် မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် မရွှေ့
မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်း (ကန့်သတ်မှု) ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ကို တိမ်းရှောင်
လိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံ
တရားလိုမှာ အခင်းဖြစ်ပစ္စည်း၏ ပိုင်ရှင်မဖြစ်နိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် -ဦးမြစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် -ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

အယူခံတရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ ဖြစ်
ကြသည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်က ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့သည့် ဦးဟာဆန်
အလီ၏ သားသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။ အခင်းဖြစ်သည့် မြစ်ကြီးနားမြို့
ရှိ မြေနုင့်အိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ မောင်နှမသုံးဦး အငြင်း
ပွားခဲ့ကြရာမှ အယူခံတရားလိုက မြစ်ကြီးနား မြို့နယ်တရားရုံး တရား
မကြီးမှု အမှတ် ၄/၇၃ တွင် အယူခံ တရားပြိုင်တို့အပေါ် တရားစွဲဆို
ခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်သည့် မြေနုင့်အိမ်မှာ ၎င်းတစ်ဦးတည်းပိုင် ဖြစ်
ကြောင်း မြတ်ဟုကြေငြာပေးရန်နှင့် ပစ္စည်းလက်ရောက် ပေးအပ်စေ
လိုမှု စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်များက အခင်းဖြစ်အိမ်ကို
ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဟာဆန်အလီ ဆောက်ခဲ့သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အယူ
ခံတရားလိုအား အမေ့ အပြီးအပြတ် ခွဲဝေပေးပြီး ဟူ၍လည်းကောင်း၊
အခင်းဖြစ် မြေနုင့်အိမ်ကို အယူခံတရားပြိုင်တို့ ပိုင်သည်ဟူ၍လည်း
ကောင်း ခုခံချေပခဲ့သည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့နယ် တရားရုံးက အယူခံ
စာရေးလို စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်လိုက်သဖြင့် မကျေနပ်သောကြောင့်
ကချင်ပြည်နယ် တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ခဲ့သည်။ အယူခံမှုတွင်လည်း
အရေးနိမ့်ခဲ့သဖြင့် ဤဒုတိယ အယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အခင်းဖြစ်သည့် မြေမှာ ဂရန်မြေဖြစ်သည်။ ဂရန်စာချုပ်အရ အခင်း
ဖြစ်မြေကို အယူခံတရားလိုအား ချပေးထားကြောင်း အငြင်းမထွက်
ချေ။ အမေ့ခွဲဝေသည့်စာချုပ်၊ အမေ့စွန့်လွှတ်သည့် စာချုပ်စာတမ်း
များဖြစ်သည့် သက်သေခံအမှတ် ၂/၁၊ ၂/၂၊ ၃၊ ၄/၁ နှင့် ၄/၂
တို့ကြောင့်၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အချင်းချင်း အမေ့ခွဲဝေ ပေးပြီးသည့်
အတွက်၊ အခင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို အယူခံ တရားပြိုင်တို့ပိုင်

၁၉၇၇

ဦးဟာဖီရီ
ဟူဖီရီ

၁။ ဦးအာ

ရှစ်ဟူဖီရီ
၂။ မတင်
တင်အေး

ခဲ့သည်ဟု တင်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းစာချုပ်များ အရဆိုလျှင်၊ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဟာဆန်အလီမှာ နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်သဖြင့် နိုင်ငံသားဖြစ်မှု လက်မှတ် ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားဆဲ၌ အခင်းဖြစ်မြေ၏ဂရန်ကို အယူခံတရားလို၏ အမည်ဖြင့် ရယူခဲ့ကြောင်းမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းသည် ဖခင်ဖြစ်သည့် ဦးဟာဆန်အလီမှာ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်ပြီး အယူခံတရားလိုမှာ နိုင်ငံသားဖြစ်သဖြင့် မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း(ကန့်သတ်မှု) ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ကို တိမ်းရှောင်လိုသည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုမှာ အခင်းဖြစ် ပစ္စည်း၏ ပိုင်ရှင်မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဦးဟာဆန်အလီမှာလည်း နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်သဖြင့် အခင်းဖြစ်ပစ္စည်းကိုပိုင်ခဲ့သူ မဟုတ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးဟာဆန်အလီ၏ အမေ့ကိုခွဲဝေ၍ ယခုပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်ဟုဆိုသော အယူခံတရားပိုင်တို့၏ အဆိုပြုထုချေချက်ကိုလည်း လက်မခံနိုင်ပေ။ ၎င်းတို့လည်း အခင်းဖြစ်ပစ္စည်း၏ ပိုင်ရှင်မဟုတ်ချေ။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရွှေနေစရိတ် ကျပ်ငွေ ၁၅၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင်နှင့် ဦးသန့်ဇင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

အက်စ်စီဟူစီနီ

နှင့်

ဟာဖက်ကာစင် ချန်နီးယား(ခေ၇) ဦးပို ပါ ၂

(၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ် ဒေ၇သန်းတင်)*

† ၁၉၇၇

မတ်လ

၇ ရက်

၁၉၆၀ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ- ယင်း
ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂ (ဆ) အရ အိမ်ငှားဟူသော စကားရပ်-အိမ်ငှားက
ဥပစာတွင် အငှားစာချုပ် ကုန်ဆုံးပြီးနောက် ဆက်လက်နေထိုင်
ခြင်းမှာ ကျူးကျော်သူအဖြစ် နေထိုင်သည်ဟု ယူဆရန်ဟုတ်-မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၂ (ဆ) တွင် အိမ်ငှားဟူသော စကားရပ်နှင့် ပတ်သက်၍၊ အငှား
စာချုပ် ကုန်ဆုံးပြီးနောက်၊ မိမိအား ငှားရမ်းသည့် ဥပစာတွင် အိမ်ရှင်
၏ သဘောတူညီချက် အရဖြစ်စေ၊ သဘောတူညီချက် မရှိပဲဖြစ်စေ၊
လက်ရှိ နေထိုင်မြဲ နေထိုင်သူအသီးသီး ပါဝင်သည်ဟူ၍ ဖော်ပြထား
သည်။ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင်များက အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် အငှား
စာချုပ် ကုန်ဆုံးပြီးနောက် ဆက်လက် နေထိုင်ခြင်းမှာ ကျူးကျော်
သူများအဖြစ် နေထိုင်သည်ဟု ယူဆရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ အိမ်ငှားအဖြစ်
အိမ်ရှင်သဘောမတူပဲ ဆက်လက် နေထိုင်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် -ဦးဘဌေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် -(၁) ဒေ၇သန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
(၂) ဦးမိုဟန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်(၁) ဖြစ်သော ဟာဖက်ကာစင်ချန်နီး
ယား (ခ) ဦးပိုက လျှောက်ထားသူ အက်စ်စီဟူစီနီနှင့် လျှောက်ထား
ခံရသူ အမှတ်(၂)ဖြစ်သော အပ္ပဒူရာမန်ပတေး အပေ၇ လျော်ကြေး

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၉

† ၁၉၇၄ခုနှစ်၊တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၇ တွင်ချမှတ်သော (၁၁-၃-၇၅)
နွေစွဲပါ မန္တလေးတိုင်း (အရှေ့မြောက်ရုံးထိုင်) တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

† ၁၉၇၇

အက်စ်စီ
ဟူစိန်
နှင့်
ဟာဇက်
ကာစင်ချန်
နီယား
(ခေင်)
ဦးပိပါ
(၎င်း၏)
ကိုယ်စား
လွယ်ဒေါ်
သန်းတင်)

ငွေ ၅၄၈၀၀/- ပေးဆပ်ရန်နှင့် အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ ထွက်ခွာသွား
စေရန် တရားစွဲဆိုသော အမှုတွင် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက တရားစွဲဆိုရန်
အတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ တရားပြိုင်
များသည် အစုစပ်စာချုပ် ၅ နှစ်သက်တမ်း ကုန်ဆုံးသားကခါမှာ၊
တရားလိုအား ဥပစာကို ပြန်လည်ပေးအပ်ခြင်းမရှိပဲ ဆက်သက် နေထိုင်
လာသောကြောင့်၊ ကျူးကျော်သူများအနေဖြင့် တရားလိုက ယခုအမှုကို
တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း၊ အစုစပ်လုပ်ငန်း သက်တမ်း ကုန်ဆုံးပြီး
နောက် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ဘဝ၌ ရပ်
တည်နေခြင်း မရှိတော့၍၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ
နှင့် အကျိုးမဝင်ကြောင်း၊ ယခင်စွဲဆိုခဲ့ပြီးသော အမှုမှာ အစုစပ်လုပ်
ငန်း သက်တမ်းကုန်ဆုံးမီ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍ သက်တမ်းကုန်ဆုံးပြီးနောက်
ပိုင်း စွဲဆိုသော ယခုအမှုကိစ္စ ပါဝင်ခြင်း မရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။
ထို့အပြင် တရားပြိုင်များက အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ပိုင်ရှင် ဟယ်ရီရင်ဆိုသူ
ထံမှ ဝယ်ယူ မယူဆိုသည်မှာ အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာဖြစ်သော
ကြောင့်၊ သက်သေများကြားနာပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း
ဆုံးဖြတ်သည်။

သွေ့သက်ထားသူ အက်စ်ဟူစိန်၏ အဓိက အားကိုးအားထားပြုသော
အချက်မှာ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်များသည် အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ငှား ဟူ
သော အခြေအနေမျိုးတွင် ရပ်တည်လျက် ရှိသောကြောင့် ယခုအမှု
ကို မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေအရသာ တရားစွဲ
ဆိုနိုင်ခွင့် ရှိကြောင်းဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ် ဥပစာနှင့် ပတ်သက်၍
၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့၊ နယ်ပိုင်တရားမ တရားသူကြီးရုံး၊ တရား
မကြီးမှု အမှတ် ၆ / ၅၃ ဟုသတ်မှတ်၍ တရားစွဲဆိုခဲ့ပြီး ယင်းအမှုမှာ
နောက်ဆုံး တရားလွှတ်တော်အထိ အယူခံအဆင့်ဆင့် တက်ရောက်ခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည်။

အမှုအကြောင်းအရာ အကျဉ်းချုပ်မှာ အချင်းဖြစ် ဥပစာကို တရား
လိုသည် ဟယ်ရီရင် ဆိုသူထံမှ တလလျှင်ကျပ် ၃၂၅/- ဖြင့် ငှားရမ်းပြီး
နောက် ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် တပ်ချီ
ဟိုတယ်အမည်ဖြင့် ဟိုဘယ်ဖွင့်၍ အစုစပ်လုပ်ငန်း ပြုလုပ်ကြသည်။ အစု
စပ်လုပ်ငန်းတွင် တရားလိုက လူစိုက်ပြီး၊ တရားပြိုင်နှစ်ဦးတို့က ငွေ
ကျပ် ၅၀၀၀ စီ အရင်းထည့်၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် အစုစပ်လုပ်ငန်း
ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်လခ ကျပ် ၃၂၅/- ကို အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ
တရားလိုက ယူရန်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ သဘောတူလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြပြီး ၆ လ

ခန့်ကြာသောအခါတွင် ငွေကျပ် ၅၀၀၀/- ရှုံးသောကြောင့် တရားလိုက အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ နုတ်ထွက်သည်။ ဤသို့နုတ်ထွက်စဉ် ပြုလုပ်သော စာချုပ်တွင် ၆ လခန့်အတွင်း အစုစပ်လုပ်ငန်း ဆုံးရှုံးသောကြောင့် တရားလိုက ပေးဆပ်ရန်ရှိသော ငွေကျပ် ၁၉၃၃/၇၅၆ ကို တရားပြိုင်နှစ်ဦးတို့၏ သဘောတူညီချက်အရ ပေးဆပ်ရန်မလိုတော့ပဲ တရားလိုသည် အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ ထွက်ခွင့်ရရှိကြောင်းနှင့် တပ်ချီဟိုတယ် အစုစပ်လုပ်ငန်းကို တရားပြိုင်နှစ်ယောက်တို့ကပင် ပထမ အစုစပ်စာချုပ်စည်းကမ်းများအတိုင်း ဆက်လက်လုပ်သွားရန် အားလုံး သဘောတူကြောင်း ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

တရားလိုသည် အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ နုတ်ထွက်ပြီး၊ တရားပြိုင်နှစ်ယောက်က ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာမှ တရားလိုသည် အစုစပ်လုပ်ငန်းအတွက် ငှားရမ်းထားသော ဥပစာကို ပြန်လည် ရလိုသောကြောင့် မန္တလေးမြို့ နယ်ပိုင်တရားမရုံး၊ ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၆ တွင် တရားပြိုင်များအား အချင်းဖြစ်ဥပစာမှ ထွက်ခွါသွားရန်နှင့် နေထိုင်သည့် ကာလဖြစ်သော ၁၂-၁၁-၅၂ မှ ၁၁-၁-၅၃ အထိ လျော်ကြေးငွေကျပ် ၉၀၀/- ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုသည်။ အမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် အပြန်အလှန် အယူခံတက်ကြပြီးနောက်၊ အစုစပ်သက်တမ်းဖြစ်သော ၅ နှစ်အတွင်း တရားပြိုင်များအပေါ် တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း တရားလွှတ်တော်က အဆုံးအဖြတ် ပေးခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် အစုစပ်သက်တမ်း ၅ နှစ် ကုန်ဆုံးသည့်တိုင် စောင့်ဆိုင်းပြီး၊ တရားလိုက တရားပြိုင်များအပေါ် ထပ်မံ၍ တရားစွဲဆိုပြန်သည်။ ယခင် စွဲဆိုသည့်အတိုင်းပင် အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ နှင်ထုတ်ပေးရန်နှင့် အသုံးပြုသော အချိန်ကာလအတွက် လျော်ကြေးငွေ ရလိုကြောင်းဖြစ်သည်။ ယခုစဉ်းစားရန် ပြဿနာမှာ တရားလိုသည် အမှုစွဲဆိုရာ၌ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအရ စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် အမှုကိုလက်ခံရန် သင့်မသင့်ဖြစ်သည်။

မူလချုပ်ဆိုသော အစုစပ်စာချုပ် အပိုဒ် ၁၄ တွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် အိမ်လခငွေကျပ် ၃၂၅/- ကို လစဉ် တရားလို ဟာဗက်ကာဆင်ချွန်းနီးယား (ခေါ်) ဦးပိုအား ပေးရမည်ဟု ဖော်ပြပါရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်များသည် အိမ်ရှင် အိမ်ငှားဟူသော ဆက်သွယ်မှုရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ မဟုတ်သော်လည်း မူလပိုင်ရှင်ထံမှ လခဖြင့် ငှားရမ်းပြီးနောက် တရားပြိုင်အား ထပ်မံ၍ တဆင့်ငှားရမ်းသူဖြစ်သည်။ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှား

† ၁၉၇၇
အက်စ်စီ
ဟူစိန်
နှင့်
ဟာဗက်
ကာဆင်
ချွန်းနီးယား
(ခေါ်)
ဦးပို ပါ ၂
(၎င်း၏
ကိုယ်စား
လှယ် ဒေါ်
သန်းတင်)

† ၁၉၇၇

အက်စ်စီ
ဟူစီနီ
နှင့်
ဟဉ္စက
ကံစင်
ချန်နီးယား
(ခေင်)
ဦးဝိပါ
(၎င်း၏
ကိုယ်စား
လှယ် ဒေါ်
သန်းတင်)

ရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂ (ဂ) တွင် အိမ်ရှင်ဟူသော စကားရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ မိမိအတွက်ဖြစ်စေ၊ သူတပါးအတွက်ဖြစ်စေ၊ ဥပဒေနှင့်ပတ်သက်၍ အခါအားလျော်စွာ ငှားရမ်းခ ရထိုက်သူဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တဆင့် အငှားချထားသော အိမ်ငှား ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ဖော်ပြပါရှိသည်။ တရားလွှတ်တော် အထူးတရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၂/၅၈ အမိန့်တွင်လည်း တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်များတို့၏ ဆက်သွယ်မှုမှာ အိမ်ရှင်၊ အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှုဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည်။

တရားလွှတ်တော် အမိန့်မှာ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်များသည် အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ငှားများဖြစ်ကြပြီး၊ ၅ နှစ် သက်တမ်းအတွင်း တရားပြိုင်များက အစုစပ်လုပ်ငန်းကို ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ရမည်ဖြစ်၍၊ ယင်း ၅ နှစ်အချိန်အတွင်း တရားလိုသည် တရားပြိုင်များအား နှင်ထုတ်ခွင့် မရှိကြောင်းဖြစ်သည်။ တရားလွှတ်တော်အမိန့်မှာ ၅ နှစ် အချိန်ကာလကိုသာ ရည်ညွှန်းသောကြောင့် ၅ နှစ်ကုန်ဆုံးလျှင် တရားလိုသည် မိမိဆန္ဒအလျောက် တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ စွဲဆိုရာ၌ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအရသာ စွဲဆိုနိုင်ကြောင်း မှန်မမှန် စဉ်းစားရန်ရှိသည်။

တရားပြိုင်များသည် အချင်းဖြစ် ဥပဒေတွင် အစုစပ် စာချုပ်အရ ၅ နှစ်အတွင်း အိမ်ရှင် အိမ်ငှားအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ပြီး နောက် ၅ နှစ် ကုန်ဆုံးသော အခါမှာလည်း ဖယ်မပေးပါ ဆက်လက် နေထိုင်ခြင်းမှာ ကျူးကျော်သူများအဖြစ် နေထိုင်ခြင်း သို့မဟုတ် အိမ်ငှားအဖြစ် သက်တမ်း ကုန်ဆုံးသောအခါမှာ ဆက်လက် နေထိုင်ခြင်းဟူသော အချက်ကို စဉ်းစားရန်ရှိသည်။ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂ (ဆ) တွင် အိမ်ငှားဟူသော စကားရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အငှားစာချုပ်ကုန်ဆုံးပြီးနောက် မိမိအားငှားရမ်းသည့် ဥပဒေတွင် အိမ်ရှင်၏ သဘောတူညီချက်အရဖြစ်စေ သဘောတူညီချက် မရှိပဲဖြစ်စေ လက်ရှိနေထိုင်မြဲ နေထိုင်သူ အသီးသီး ပါဝင်သည်ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင်များက အချင်းဖြစ် ဥပဒေတွင် အငှားစာချုပ် ကုန်ဆုံးပြီးနောက် ဆက်လက် နေထိုင်ခြင်းမှာ ကျူးကျော်သူများ အဖြစ် နေထိုင်သည်ဟု ယူဆရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ အိမ်ငှားအဖြစ် အိမ်ရှင်သဘောမတူပဲ ဆက်လက် နေထိုင်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ အမှုကို မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေအရသာ စွဲဆိုနိုင်ခွင့် ရှိသောကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၇/၇၄ ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု
ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့်
ဦးသန့်စင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရွှေတွင်

ဒေါ်အေးမြိုင်ပါ ၊

နှင့်

ဒေါ်အေးသွယ်ပါ ၊*

† ၁၉၇၇

ဖေဖော်ဝါရီ
လ ၁၆ ရက်

လယ်ယာ လုပ်ငန်းနှင့် မပတ်သက်သော အဆောက်အအုံကို တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၆၀ (၁)၏ ချွင်းချက်(ဂ)အရ ဝရမ်းကပ်
ရောင်းချခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့် ပေးသင့်မည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တောင်သူ လယ်သမားတစ်ဦး နေထိုင်သည့်
အဆောက်အအုံမှာ ၎င်းလုပ်ကိုင်သည့် လယ်ယာမြေနှင့် ပတ်သက်ပြီး၊
ယင်းလယ်ယာ လုပ်ငန်းသဖွယ် အသုံးပြုသည့် အဆောက်အအုံဖြစ်မှသာ
လျှင် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၆၀ (၁) (ဂ)အရ ကင်းလွတ်
ခွင့်ပေးသည်။ အခင်းဖြစ် အဆောက်အအုံမှာ အယူခံ တရားပြိုင်တို့
အမြဲနေထိုင်သည့် အဆောက်အအုံလည်း မဟုတ်၊ ၎င်းတို့၏ လယ်ယာ
လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်မှုလည်းမရှိ။ ၎င်းတို့၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းအတွက်
အသုံးပြုကြောင်းလည်း မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားလေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်- ဦးမွန်စံလှိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက်- ဦးထွန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

အယူခံတရားလိုတို့နှင့် မူလတရားရှုံးဦးစံသူတို့မှာ မောင်နှမ၊တူအရီး
ဖြစ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၄၀ လောက်ကစပြီး၊ အတူနေထိုင်
လာခဲ့ကြသော အိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားခဲ့ကြသဖြင့် ယခင်
မော်လမြိုင်မြို့၊ နယ်ပိုင်တရားမရုံးတွင် အမှုစတင် စွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်း
အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ယခင်တရားရုံးချုပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရာ အယူခံတရားလို
တို့က အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ ယခင်အယူခံ တရားလိုတို့က တရားရှုံးဦးစံသူ
အပေါ် ရန်ရှိသော တရားစရိတ်များကို မော်လမြိုင်မြို့နယ်ပိုင် တရား
မူ တရားရုံးတွင် ဇာရီမှုဖွင့်ခဲ့သည်။ အမှုဖြစ်နေသည့် အတောအတွင်း

* ၁၉၇၃-ခုနှစ် တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် (၇)

† ၁၉၇၂-ခုနှစ် တရားမအယူခံမှု အမှတ် (၆) တွင် ချမှတ်သော မော်လမြိုင်
မြို့၊ တရားရေးဝန်ထမ်း အဆင့်[၁]ရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

† ၁၉၇၇

ဒေါ်အေး
မြိုင်ပါ ၊
နှင့်
ဒေါ်အေး
သွယ်ပါ ၊

ဦးစံသူ သေဆုံးသွားသည့် အတွက် အယူခံတရားပြိုင်တို့အား ၎င်း၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ်ဖြင့် ထည့်သွင်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ဇာရီမူတွင် အယူခံအရားလိုနှင့် ဦးစံသူတို့ပိုင်သော အချင်းဖြစ်အိမ် တွင် ဦးစံသူ၏ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ဝရမ်းကပ် ရောင်းချပေးပါရန် အယူခံ တရားလိုတို့က တောင်းဆိုခဲ့သည်။ မူလနယ်ပိုင် တရားမ တရားရုံးက ဇာရီခွင့်ပြုလိုက်သည်။ မော်လမြိုင်မြို့ တရားရေးဝန်ထမ်း အဆင့်(၁) ရုံးက အခင်းဖြစ်အိမ်မှာ အယူခံ တရားပြိုင်များ လယ်ယာကိုင်ကျွန်း လုပ်ကိုင်မှုအတွက် နေထိုင်သောအိမ် ဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ နယ်ပိုင်တရား မ တရားသူကြီးရုံး အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီးလျှင် ဇာရီလျှောက်လွှာကို ပယ်လိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအယူခံမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ရန် အဓိက အချက်မှာ အခင်းဖြစ်သည့် အိမ်သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၆၀ (၁)(ဂ) တွင် ပြဋ္ဌာန်းချက် အရ ဇာရီပြုလုပ်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့် ရရှိသင့်သော အိမ်အမျိုးအစား တွင် ပါဝင်ခြင်း ရှိမရှိဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။

အယူခံ တရားပြိုင်တို့မှာ တောင်သူလယ်သမားများ ဖြစ်လင့်ကစား ၎င်းတို့ လုပ်ကိုင်သည့်လယ်နှင့် အခင်းဖြစ် အဆောက်အအုံမှာ တခြား စီဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ ၎င်းတို့ လယ်ယာလုပ်ငန်းအတွက် ယင်း လယ်မြေနေရာတွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံတခု ရှိပြီး ကြောင်းလည်း ပေါ်လွင်သည်။

တောင်သူလယ်သမားတစ်ဦး နေထိုင်သည့် အဆောက်အအုံမှာ ၎င်း လုပ်ကိုင်သည့် လယ်ယာမြေနှင့်ပတ်သက်ပြီး၊ ယင်း လယ်ယာလုပ်ငန်း သဖွယ် အသုံးပြုသည့် အဆောက်အအုံဖြစ်မှသာလျှင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၆၀ (၁) (ဂ) အရ ကင်းလွတ်ခွင့်ပေးသည်။ အခင်းဖြစ် အဆောက်အအုံမှာ အယူခံတရားပြိုင်တို့ အမြဲနေထိုင်သည့် အဆောက် အအုံလည်းမဟုတ်၊ ၎င်းတို့၏လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်မှုလည်းရှိ၊ ၎င်းတို့၏ လယ်ယာ လုပ်ငန်းအတွက် အသုံးပြုကြောင်းလည်း မဟုတ် ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ယခင်မော်လမြိုင်မြို့ တရားရေးဝန်ထမ်း အဆင့်(၁)တရား ရုံး၏ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်၍ ဇာရီလျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု
ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလွင်မောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြနှင့်
ဦးသန့်စင်တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရှေ့တွင်

ဦးအံ့ကြီး

နှင့်

ကန်နာရလား (ခေါ်) ဦးဘရီ

ကော်မရှင်နာ လူကြီး၏စာရင်းအင်း အစီရင်ခံစာနှင့် ပတ်သက်၍၊ သီးခြား
အမိန့်တရပ်ကို တရားမကြီးမှု၌ ဦးစွာချမှတ်ရခြင်း- ထို့နောက် အပြီး
သတ် ဒီကရီချမှတ်ရန် လိုအပ်ခြင်း- တရားမသေးမှု၌ အပြီးသတ်
ဒီကရီချမှတ်ထားခြင်းမှာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကျ မကျ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကော်မရှင်နာလူကြီး၏ စာရင်းအင်း အစီရင်ခံစာ
အပေါ် နှစ်ဘက်ကန့်ကွက်ချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်လဲချက်ကြား
နာပြီးနောက် ကော်မရှင်နာတင်ပြသောငွေစာရင်းကို လက်ခံသည် ဇက်
မခံသည်နှင့် ပတ်သက်သော သီးခြားအမိန့်တရပ်ကို ရန်ကုန်တိုင်း တရား
ရုံးက တရားမကြီးမှု၌ ဦးစွာချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်မှ ယင်း
အမိန့်ပေါ် မူတည်၍ အပြီးသတ် ဒီကရီကို တရားမကြီးမှု၌ပင် ချမှတ်
ရန်ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုမှာမူ ကော်မရှင်နာတင်သွင်းသည့် စာရင်းအင်း
များအပေါ် နှစ်ဘက်ကန့်ကွက်ချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး လျှောက်လဲချက်
ကြားနာ၍ တရားမသေးမှုတွင် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အပြီးသတ်
ဒီကရီ ချမှတ်ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံး၏ လုပ်ဆောင်ချက်များသည် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းမကျပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမွန်စံလိုင် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဝမ်ဟုပ် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် သစ်စက်လုပ်ငန်းနှင့်
သားစပ်မြင်းမွေးလုပ်ငန်းကို အစုစင်လုပ်ကိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။
ယင်းအစုစပ်လုပ်ငန်းကို ဖျက်သိမ်းပေးစေရန်နှင့်စာရင်းအင်းကောက်ယူပြီး
နောက် လိုအပ်သည့် အမိန့်ချမှတ်ပေးရန် ယခင်တရားလွှတ်တော် တရား

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှုအမှတ်-၁၀

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမသေးမှုအမှတ် ၁၆ တွင်ချမှတ်သော ရန်ကုန်
တိုင်းတရားရုံး၏ဒီကရီကို အယူခံမှု။

† ၁၉၇၇

နိုင်ငံ့ဘာလ
၂ ရက်

† ၁၉၇၇

ဦးအံ့ကြီး
နှင့်
ကန်နာ
ရလား
(ခေါ်)
ဦးဘရီ

မကြီးမူအမှတ် (၁၃၅/၅၉) တွင် အယူခံတရားပြိုင်က၊ လျှောက်ထား
စွဲဆိုခဲ့သည်။ ထိုအမှုတွင် လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း အစုစပ်လုပ်ငန်း
ဖျက်သိမ်းစေရန် တရားလွှက်တော်က အမိန့်ချမှတ်ပြီးနောက် အစုစပ်လုပ်
ငန်းနှင့် ဆိုင်သောစာရင်းများကောက်ယူရန် တရားမအသေးအဖွဲ့မူအမှတ်
(၅ / ၆၁)ကို ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်အတွင်း ရန်ကုန်မြို့တော်
တရားရုံး၏ တရားစီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာကိုတိုးမြှင့် သတ်မှတ်လိုက်ခြင်း
ကြောင့် ထိုတရားမအသေးအဖွဲ့မူကို ရန်ကုန်မြို့တော် တရားမရုံး၊ တရား
မသေးမူ အမှတ် (၁၆၅/၆၂) အဖြစ်၊ မှတ်ပုံတင်၍ ဆက်လက်ဆောင်
ရွက်ခဲ့သည်။ စာရင်းကောက်ယူရန်အတွက်တရားမရုံး တရားမဝန်ထောက်
အား ကော်မရှင်နာလူကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ဆောင်ရွက်စေခဲ့သည်။ ကော်မ
ရှင်နာလူကြီးက ၎င်း၏စာရင်းအင်းအစီရင်ခံစာကို အမှုစစ်ဆေးကြားနာ
သည့်တရားသူကြီးထံသို့တင်သွင်းခဲ့ရာတွင် ယင်းအစီရင်ခံစာနှင့် ပတ်သက်
သောကန့်ကွက်ချက်များကိုနှစ်ဘက်သော အမှုသည်များက တရားသူကြီး
ထံ တင်သွင်းကြသည်။ ယင်းအဆင့်တွင် တရားစီရင်ရေး စနစ်သစ်အရ
ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အမှုကိုလွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရား
ရုံး၊ တရားမအသေးအဖွဲ့မူ အမှတ်(၁၆ / ၇၃)အဖြစ် ဆက်လက်ဆောင်
ရွက်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက ကော်မရှင်နာလူကြီး၏ အစီရင်ခံ
စာအပေါ် နှစ်ဘက်ကန့်ကွက်ချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်လဲချက်
များ ကြားနာပြီး အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်သည် ကော်မရှင်
နာ၏ အစီရင်ခံစာနှင့် ပတ်သက်၍ ချမှတ်သောအမိန့်မဟုတ်ပဲ အပြီး
သတ်ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သောအမိန့်ဖြစ်နေသဖြင့် ယင်းအမိန့်ကိုမကျေနပ်
၍ ဤအယူခံမှုတင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုတို့ကို လေ့လာလိုက်သည့်အခါ အမိန့်ချမှတ်ရာ၌ ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံးမှ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ မှားယွင်းမှုရှိခဲ့သည် ဟုဆိုရပေမည်။
ကော်မရှင်နာလူကြီး စာရင်းအင်း အစီရင်ခံစာအပေါ် နှစ်ဘက်ကန့်ကွက်
ချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်လဲချက်ကြားနာပြီးနောက် ကော်မ
ရှင်နာတင်ပြသော ငွေစာရင်းကို လက်ခံသည် မခံသည်နှင့် ပတ်သက်
သောသီးခြား အမိန့်တစ်ရပ်ကို ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက တရားမကြီး
မှု၌ဦးစွာ ချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်မှ ယင်းအမိန့်ပေါ် မူတည်
၍ အပြီးသတ် ဒီကရီကို တရားမကြီးမှု၌ပင် ချမှတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ယခုမှာ
မူ ကော်မရှင်နာတင်သွင်းသည့် စာရင်းအင်းများပေါ် နှစ်ဘက်ကန့်ကွက်
ချက်နှင့်ပတ်သက်ပြီးလျှောက်လဲချက်ကြားနာ၍တရားမသေးမူတွင်ရန်ကုန်
တိုင်း တရားရုံးကအပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း၏ လုပ်ဆောင်ချက်များသည် လုပ်ထုံးလုပ်နည်း
မကျပေ။ ထို့ကြောင့် ယင်းရုံးက ဤအမှုတွင် ချမှတ်ထားသည့် အပြီး
သတ် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသည် ကော်
မရှင်နာ တင်သွင်းသည့်စာရင်း အပေါ် နှစ်ဘက်ကန့်ကွက်ချက်များနှင့်
ပတ်သက်၍ လျှောက်လဲချက်ကြားနာပြီး ယင်းစာရင်းများကို လက်ခံ
သည် မခံသည်နှင့် ပတ်သက်၍ သီးခြားအမိန့်တစ်ရပ်ကို ပထမဦးစွာ ချ
မှတ်ရမည်။ ထို့နောက်မူသာလျှင် အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်ပေးရန်ဖြစ်
သည်။

စရိတ်ခွင့်မပြု။

၁၉၇၇

ဦးအံ့ကြီး
နှင့်
ကန်နာ
ရလား
(ခေါ်)
ဦးဘရီ

တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု
ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအောင်ဖေ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးကြည်မြ
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေ့တင်

† ၁၉၇၇

အေ၊ ဘီအဗ္ဗဒ္ဓလာ(ခ) ဦးဘစိန်

နှင့်

မေလ
၁၃ ရက်

အေ၊ ကေအဗ္ဗဒ္ဓလာ (ခ) ဦးမောင်လွင်ပါ (၁၁)*

ပစ္စည်းထိန်းခန့်ထားရာတွင် စဉ်းစားရမည့်အချက်များ-မူလတရားရုံးက
ပစ္စည်းထိန်း ခန့်အပ်ခြင်းနှင့် စက်သက်၍ ချမှတ်သည့် အမိန့်မျိုးကို
အယူခံရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်ခြင်း ရှိ-မရှိ။

အမှုအတောအတွင်း ပစ္စည်းထိန်းခန့်ထားသင့် မသင့် စဉ်းစားရန်အချက်
များ-အမှုဆိုင်အချင်းချင်း ရှင်းလင်းပေးရန်စွဲဆိုသည့် အမှုမျိုးတွင်
အမှုဆိုင်တစ်ဦးသည် စာရင်းအင်းများကို လိမ်လည်၍ ကိုယ်ကျိုး
အတွက်အသုံးပြုနေသည်ဟု ယုံကြည်လောက်သည့် အထောက်အထား
ရှိရန် လို-မလို။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၄၀၊နည်းဥပဒေ ၁ အရ
တရားမမှုများတွင် အခင်းဖြစ် ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အမှုအတော
အတွင်း လျော်ကန်သင့်မြတ်ပြီး တရားမျှတမှု ရှိမည်ဟု ယူဆလျှင် အမှု
စစ်သည့်တရားရုံးက ပစ္စည်းထိန်းခန့်အပ်နိုင်သည်။ ဤကဲ့သို့ ပစ္စည်းထိန်း
ခန့်အပ်သည့်အမိန့်မှာ မူလတရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရား လက်ကိုင်ထား၍
ချမှတ်ရသည့် အမိန့်မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုအမိန့်မျိုးကို အယူခံရုံးအနေနှင့်
လွယ်လင့်တကူ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လေ့ မရှိပေ။ သို့သော် မူလတရား
ရုံးက တရားရုံးများ လိုက်နာအပ်သည့် စည်းကမ်း နည်းလမ်းများနှင့်
ညီညွတ်ခြင်း မရှိပဲ ပစ္စည်းထိန်းခန့်အပ်သည့်အမိန့်ကို ချမှတ်လျှင် အယူခံ
ရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမှုအတောအတွင်း ပစ္စည်းထိန်း ခန့်ထား
သင့်မသင့် စဉ်းစားသည့်အခါ အခင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ လက်ရှိဖြစ်သူ၏
ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ယင်း ပစ္စည်းများသည် ပျောက်ပျက်သွားမည့်

* ၁၉၇၅ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု အမှတ် ၄၃

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် (၁၄) တွင် ချမှတ်သော
ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (ပန်းဘဲတန်း) ၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၇

အေ၊ ဘီအစ္စ
ဒုလ္လာ (၁)
ဦးဘစိန်
နှင့်
အေ၊ ကေ
အဗ္ဗ
ဒုလ္လာ (၁)
ဦးမောင်လွင်
ပါ (၁၁)

အခြေခံရှိသည်ဟုလည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ယင်းပစ္စည်းများသည်ထိုသူ၏ ပေါ့လျော့မှု၊ လျစ်လျူရှုမှုကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားဖွယ်ရာ အန္တရာယ်ရှိနေ သည်ဟုလည်းကောင်း၊ သက်သေအထောက်အထားလုံလုံလောက်လောက် ရှိမရှိ စိစစ်ရမည်။ ထို့အပြင် အမေ့ဆိုင်အချင်းချင်း စာရင်းရှင်းပေးစေ ရန် စွဲဆိုသည့်အမှုမျိုးတွင် အထက်တွင် ဖော်ပြထားသည့် အချက်များ သာမက ပစ္စည်းလက်ရှိ ထိန်းသိမ်းထားသည့် အမေ့ဆိုင် တစ်ဦးသည် စာရင်းအင်းများကို လိမ်လည်၍ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချနေသည်ဟု လုံလောက်သည့် အထောက်အထားလည်း ရှိရပေမည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ၊ အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်-ဦးလှသင်း၊ ဦးထင်အောင်၊ ဒေါ်ခင် မင်းဝေ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေများ။

အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် အဗ္ဗဒုလ္လာရာကွတ်၏အမေ့ကို ဆက်ခံကြသူများ ဖြစ်ကြ သည်။ အယူခံတရားပြိုင် အမှတ်(၁) ဦးလွင်က အယူခံတရားလိုနှင့် ကျန် သည့် အယူခံ တရားပြိုင်အမှတ်(၂)မှ အမှတ်(၁၁)တို့အပေါ် အမေ့ဆိုင် ပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍ စာရင်းရှင်းလင်းခဲ့ဝေပေးလေ့ရှိမှုကို ရန်ကုန် တိုင်း တရားရုံး၌ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄ / ၇၄ သတ်မှတ်၍ စွဲဆိုခဲ့ သည်။ ယင်းအမှုတွင် တင်သွင်းသည့်အဆိုလွှာနှင့်အတူ အမှု စစ်ဆေးနေ သည့် အတောအတွင်း၌ အမေ့ပစ္စည်းများအတွက် ပစ္စည်းထိန်း ခန့်အပ် ထားပေးရန်ကိုလည်း အယူခံတရားပြိုင် အမှတ် (၁) ဦးလွင်က လျှောက် ထားခဲ့သည်။ မူလတရားရုံးသည် ဦးလွင် လျှောက်ထားသည့် အတိုင်း ပစ္စည်းထိန်း ခန့်အပ်သည့်အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။ အယူခံတရားလို ဦးဘစိန်က မကျေနပ်၍ ဤအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အဗ္ဗဒုလ္လာရာကွတ် သေသည့်အခါမှစ၍ အယူခံတရားလိုက အမေ့ ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့စဉ် ယခင် တရားရုံးချုပ်၌ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၂ / ၆၂ သတ်မှတ်၍ အယူခံတရားပြိုင် အမှတ် (၁) ဦးလွင်က အမေ့မူ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်းအမှု၌ အမေ့ဆိုင်အား လုံး ရုံးပြင်ပတွင် ကျေအေးကြသည့်အတွက် ဦးလွင်က အမှုကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ရုပ်သိမ်းသည့်အခါက အမေ့ဆိုင်အားလုံးတို့ သည် ကျေအေးလွှာတစ်စောင် တင်သွင်းခဲ့သည်။ ယင်းကျေအေးလွှာ၌ အယူခံတရားလို ဦးဘစိန်အား အမေ့ပုံပစ္စည်းများကို ဆက်လက်/အုပ် ချုပ်စီမံခန့်ခွဲရန် အားလုံးကသဘောတူခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယနေ့အထိ ကျန်သည့် အမေ့ပုံပစ္စည်းများမှာ ဦးဘစိန်၏ လက်ဝယ်၌ ရှိသည်။

၁၉၇၇

အေဘီအဗ္ဗ
ဒုလ္လ (ခ)
ဦးဘစိန်
နှင့်
ဒေါ်ကေ
အဗ္ဗ
ဒုလ္လ (ခ)
ဦးမောင်လွင်
ပါ (၁၁)

တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၄၀ နည်းဥပဒေ ၁ အရ တရားမမှုများ
တွင် အခင်းဖြစ်သည့် ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အမှုအတောအတွင်း
လျော်ကန်သင့်မြတ်ပြီး တရားမျှတမှုရှိမည်ဟု ယူဆလျှင် အမှုစစ်သည့်
တရားရုံးက ပစ္စည်းထိန်းခန့်အပ်နိုင်သည်။ ဤကဲ့သို့ ပစ္စည်းထိန်း ခန့်အပ်
သည့်အမိန့်မှာ မူလတရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရား လက်ကိုင်ထား၍ချမှတ်
ရသည့် အမိန့်မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုအမိန့်မျိုးကို အယူခံရုံးအနေနှင့်လွယ်လင့်
တကူ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လေ့ မရှိပေ။ သို့သော် မူလတရားရုံးက တရား
ရုံးများ လိုက်နာအပ်သည့် စည်းကမ်းနည်းလမ်းများနှင့် ညီညွတ်ခြင်း
မရှိပဲ ပစ္စည်းထိန်းခန့်အပ်သည့် အမိန့်ကို ချမှတ်လျှင် အယူခံရုံးက ဝင်
ရောက်စွက်ဖက်ရပေမည်။

အမှုအတောအတွင်း ပစ္စည်းထိန်းခန့်ထားသင့် မထားသင့် စဉ်းစား
သည့်အခါ အခင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ လက်ရှိဖြစ်သူ၏ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့်
ယင်းပစ္စည်းများသည် ပျောက်ပျက်သွားမည့် အခြေခံရှိသည်ဟု သော်
လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ယင်းပစ္စည်းများသည် ထိုသူ၏ ပေါ့လျော့မှု၊
လျစ်လျူရှုမှုကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားဖွယ်ရာ အန္တရာယ်ရှိနေသည်ဟု လည်း
ကောင်း၊ သက်သေအထောက်အထား လုံလုံလောက်လောက် ရှိမရှိ စိစစ်
ရမည်။ ထို့အပြင် အမေ့ဆိုင် အချင်းချင်း စာရင်းရှင်းပေးစေရန် စွဲဆို
သည့် အမှုမျိုးတွင် အထက်တွင် ဖော်ပြထားသည့် အချက်များသာမက
ပစ္စည်းလက်ရှိ ထိန်းသိမ်းထားသည့် အမေ့ဆိုင် တစ်ဦးသည် စာရင်း
အင်းများကို လိမ်လည်၍ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချနေသည်ဟု
လုံလောက်သော အထောက်အထားလည်း ရှိရပေမည်။ ယခု အမှုတွင်
အယူခံတရားပြိုင် အမှတ်(၁) ဦးလွင်၏ ပစ္စည်းထိန်း ခန့်ပေးရန်
လျှောက်လွှာနှင့် ပူးတွဲတင်ထားသည့် ကတိသစ္စာပြုလွှာတွင် အယူခံ
တရားလို ဦးဘစိန်သည် အမေ့ဆိုင်ပစ္စည်းကို ရောင်းချခွင့်ဝေမပေးပဲထား
ပြီး စာရင်းအင်းများလည်း မရှင်းပေးပါဟူသောစွပ်စွဲချက်သာရှိသည်။
ပစ္စည်းများ ပျောက်ပျက်သွားမည့် အခြေအနေရှိခြင်း၊ အယူခံ တရား
လို၏ ပေါ့လျော့မှု၊ လျစ်လျူရှုမှုကြောင့် ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးဖွယ်ရာ
အန္တရာယ်ရှိနေခြင်း အယူခံတရားလိုသည် စာရင်းအင်းများကို လိမ်
လည်၍ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချနေခြင်း အစရှိသော စွပ်စွဲချက်
များ လုံးဝမရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် ပစ္စည်းထိန်း ခန့်
အပ်ရန် သင့်တော်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့အပြင် ဤအယူခံမှု တင်သွင်းသည့်အခါ၌ အမေ့ဆိုင် ၁၂ ဦး
အနက်(၁၀)ဦးက အယူခံတရားလိုသာလျှင် အမေ့ပစ္စည်းများကို ဆက်

လက်ထိန်းသိမ်းထားရန် လိုလားကြကြောင်း၊ အယူခံတရားလို၏ ဤ အယူခံမှုကို ထောက်ခံထားကြသည်ကို တွေ့သည်။ တရားရုံးသည်အမေ့ ဆိုင် အများစု၏ သဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရန် မလိုသော်လည်း အမေ့ဆိုင် အများစု၏ သဘောထားကို အမိန့်ချမှတ်ရာ၌ ထည့်သွင်း စဉ်းစားရပေမည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု သည်။ ပစ္စည်းထိန်းခန့်သည်ဟု ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက ချမှတ်သည့် အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ရွှေနေစရိတ် ကျပ်ငွေ ၆၀/-ခွင့် ပြုသည်။

၁၉၇၇

အေ၊ ဘီ

အဗ္ဗ

ဇူလှာ (ခ)

ဦးဘစိန်

နှင့်

အေ၊ ကေ

အဗ္ဗ

ဇူလှာ (ခ)

ဦးမောင်လွင်

ပါ (၁၁)

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် တရားစီရင်ထုံးများ
၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ဗာနစ်လုံးအတွက် (ပြစ်မှု) အမှားပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ စာကြောင်းရေ		အမှား	အမှန်
ဆ	၁၃	ဦးအယ်လ်ဘစိန်	ဦးအယ်လ်အဝိန်
(ညွှန်းချက်)			
၉	၁၀	ဦးအင်	ဦးသင်
(ညွှန်းချက်)			
၄	၂၆	ဦးအင်	ဦးသင်
(ညွှန်းချက်)			
၄	၃၃	ဦးအင်	ဦးသင်
(ညွှန်းချက်)			
၁	၂၉	မြင်လိုက်ပြီး	မြင်လိုက်ရပြီး
(ညွှန်းချက်)			
က	၁၉	ဦးဘစိန်	ဦးအဝိန်
(ညွှန်းချက်)			
က	၂၀	ဦးဘစိန်	ဦးအဝိန်
(ညွှန်းချက်)			
က	၂၆	ဦးအယ်လ်ဘစိန်	ဦးအယ်လ်အဝိန်
(ညွှန်းချက်)			
၁၂	၂၇	ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၉၈ (ခ)	ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၉၈ (ခ)
၃၉	၁	၁၁-၅-၇၃	၁၀-၅-၇၃
၃၉	၃	လူသတ်ရန်	လူယက်ရန်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် တရားစီရင်ထုံးများ

၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တနှစ်လုံးအတွက် (တရားမ) အမှား ပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ စာကြောင်းရေ အမှား

အမှန်

သ (ညွှန်းချက်)	၄	ဒေါ်ပေါ်လော	ဒေါ်ပေါ်လော်
သ (ညွှန်းချက်)	၆	ဦးဘစိုး ပါ	ဦးဘစိုး ပါ ၄
သ (ညွှန်းချက်)	၂၄	အော၊အော၊အဗ္ဗဒ္ဓလာ	အော၊ကော၊အဗ္ဗဒ္ဓလာ
ဋ (ညွှန်းချက်)	၁၂	အော၊အော၊အဗ္ဗဒ္ဓလာ	အော၊ကော၊အဗ္ဗဒ္ဓလာ
ဓ (ညွှန်းချက်)	၂၁	တာဖက်ကာစင်ချန်နီယား	ဟာဖက်ကာစင်ချန်နီယား
၁၃	၂၄	၁၇-၁၀-၇၂	၁၉-၁၀-၇၂
၁၄	၈	၂၀-၁၀-၅၂	၂၈-၁၀-၅၂
၁၅	၈	ကော်မီတီ	ကော်မတီ
၁၉	၂၇	(၇/၇၅)	(၄/၇၅)
၂၆	၂၇	တရားမအသေးအဖွဲ့မှု	တရားမဒုတိယအယူခံမှု
၃၂	၆	ကော်မီတီ	ကော်မတီ
၃၄	၆	မြို့နယ်အလုပ်သမားစိစစ် ရေးကော်မီတီ	မြို့နယ်အလုပ်သမား လျော် ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီ
၃၅	၁၉	လုပ်အားဆုံးရှုံး	လုပ်အားဆုံးရှုံး
၃၉	၂	မစ္စတာအက်စ်၊ကော၊ဂို.ရှိ ရုံးသဟာယ	မစ္စတာအက်စ်၊ကော၊ဂို.ရှိ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့်(၁) ရုံးသဟာယ
၄၉	၅	မဟုတ်ပါ။	မဟုတ်ပေ။
၅၁	၃၂	ရန်ကုန်တိုင်း(ပုဇွန် တောင်မြို့နယ်တရားရုံး)	ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်)
၆၇	၂၆	မော်လမြိုင်မြို့နယ်	မော်လမြိုင်မြို့နယ်
၆၇	၂၇	တရားရုံးတွင်	တရားရုံးတွင်
၆၈	၃	အယူခံအရာလို	အယူခံတရားလို
၆၈	၂၅	မရှိ၊	မရှိ၊
၇၀	၆	တရားရုံး၏	တရားမရုံး၏

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ ပြန်မာနိုင်ငံတော် တရားစီရင်ထုံးများ၊
 ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တနှစ်လုံးအတွက်(ပြစ်မှု) အမှားပြင်ဆင်ချက်
 (အဆက်)

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
[ည]	၈	မှတ်ချုရန်	မှတ်ယူရန်
[ဋ]	၃၂	ဦးအင်	ဦးသင်
[ဋ]	၂	၃၅၈(၁)	၃၅၀(၁)
၁	၈	အဖြစ်မှန်-အုပ်ထိန်းသူ	အဖြစ်မှန်အုပ်ထိန်းသူ
၁	၁၉	လျှောက်	လျှောက်
၈	၁၂	အကျွမ်းဝင်	အကျုံးဝင်
၁၃	၂၀	ကော်မတီ	ကော်မတီ
၁၃	၂၃	ကော်မတီ	ကော်မတီ
၁၉	၂၈	(၁၄-၁၀-၇၅)	(၂၄-၁၀-၇၅)
၃၆	၃	ကောင်စီအဆင့်ဆင့်	ပြည်သူ့ကောင်စီအဆင့်အဆင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် တရားစီရင်ထုံးများ
 ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တနင်္ဂနွေလ (တရားမ) အများပြင်ဆင်ချက်
 (အဆက်)

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
[င]	၈	မြန်မာ့လေ့	မြန်မာလေ့
[ငှ]	၉	ရိုရ	ရှိုရ
[ငွ]	၁၁	ဂရံ	ဂရန်
[ချ]	၁၂	မြန်မာ့လေ့	မြန်မာလေ့
[ဒ]	၉	တရားမှုတမှု	တရားမျှတမှု
၄	၂	ဦးလွင်မောင် ဦးသန့်စင်	ဦးလွင်မောင်နှင့်ဦးသန့်စင်
၁၃	၁၄	မြန်မာ့လေ့	မြန်မာလေ့
၁၅	၂၄	ကော်မီတီ	ကော်မတီ
၂၅	၃၁	ကော်မီတီ	ကော်မတီ